Εβδομάς

Γ'. ΑΘΗΝΑΙ 3 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1930 ΑΡΙΘ. 130

ΡΟΥΘ ΤΣΑΤΤΕΡΤΟΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΠΟΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ;

Δὲν εὔχεται περισσότερον ἀπ' τὰ λεπτὰ τὴν ὑγεία;

Μήπως πάντα δὲν λέμε:

«Πρῶτα-πρῶτα Θεέ μου, φύλαξέ μας γερούς»; Κι' ἀλήθεια τί ἔξοδα, τί φασαρίες, τί δυσάρεστο εἶνε νὰ μπαίνῃ κανείς στὸ σπιτικό του καὶ νὰ βλέπῃ τὸν γέρο πιασμένο, μόλις νὰ μπορῇ νὰ σέρνῃ τὰ πόδια του ἀπ' τοὺς ρευματισμούς! Τὴ γρηὰ μὲ πόνους στὴν πλάτη, διπλωμένη σὰν φυσαρμόνικα, ἢ τὸν ἄλλον νὰ βήχῃ ἐκνευριστικά, ἀδιάκοπα, ἢ κάποιο ἀπ' τὰ παιδιά μας μ' ἀμυγδαλίτιδα, ἢ δεμένο, τὸν ἄλλο ἀπὸ νευραλγία καὶ τὰ κρινόλευκα χεράκια τῆς μικρούλας πρισμένα ἀπὸ χιονίστρες;

Ὅλα μεῖς τὰ ζητᾶμε ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ λέμε: «Θεέ μου, κάνε μας καλά». Ξεχνοῦμε, ἂν καὶ εἴμαστε ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων, τὸ «Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει». Ἕνας σοφὸς ἰατρός, εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος, χάρισε στὸν κόσμο ἕνα φάρμακο, ποὺ ὅλα αὐτὰ γρήγορα καὶ χωρὶς φασαρίες, τὰ γιατρεύει. Ὁ μόνος του ἐγωϊσμὸς ἦτο ποὺ ἔβαλε τὸ ὄνομά του. Ἂς εἶνε αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ μακαρίτου Ἀμερικανοῦ ἰατροῦ ΣΛΟΑΝΣ, ποὺ ἀφῆκε ἕνα τόσο καλὸ καὶ ἀπαραιτήτως χρήσιμο γιὰ κάθε οἰκογένεια φάρμακο.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΩΡΑΙΑ ΜΑΤΙΑ

ζητήσατε ἀπὸ τὸν φαρμακοποιὸν ἢ τὸν μυροπώλην σας

τὸ MURINE

Εἶναι τὸ πραγματικὸν καλλυντικὸν τοῦ ματιοῦ, ποὺ κάμνει τὸ μάτι νὰ λάμπῃ τὸ καθαρίζει ξεκουράζει καὶ τὸ φρεσκάρει εἶνε δὲ τελείως ἀβλαβές.

Εἶναι ἡ τελευταία λέξις τῆς ὑγείας καὶ εὐμορφιᾶς τοῦ ματιοῦ.

Ἀξίζει νὰ τὸ δοκιμάσητε

Η
ΑΙΜΟΚ
Εἶναι ἀπ
λας τὰς Κα
ὁποῖαι ὑπο
ἀταξίας τῆς
Καθησυχάζει
πόνους καὶ
ως τὰ χρονι
ποὺ ἀπαιτοῦ

ΥΣΤ
(ΚΑΨΟΥ
νέον Γαλλικ
ΥΣΤΑ
θεραπεύει
κυστίτιδα κα
νόσ

Θέλετε νὰ

Νὰ βάψετε μ
ρυσινά σας
μανικὰς βαφὰς

Αν
καὶ θὰ γίνουν
για. Αἱ βαφαὶ
εἰς τὰ Ἐμπορικ
κεῖα τῆς συνοικ
μοδέρνους

Γεν. Ἀντι
Π. Τσαγκ
Ἀθῆναι Λέ

(ΕΙΣ ΔΙΣΚΙ
ΧΑΠΙΑ)

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΣΑΣ ΜΑΡΤΥΣ

Μὴ πλέον ἀμφιβάλλετε.

Μόνη σας ἐντὸς 10 ἡμερῶν δύνασθε νὰ δῆτε τὴν διαφορὰν εἰς τὸ δέρμα σας

Οὐδέποτε θὰ ἐπανέλθουν ρυτίδες μὲ τὴν τακτικὴν χρῆσιν τῆς ἀβλαβοῦς κρέμας.

ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφιλίδος. Ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου τῆς Ἑλλάδος Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισίων. Ἀντιπρόσωποι ΥΙΟΙ ΦΩΤΙΑΔΗ Σία, Πειραιᾶ. Ἐπιστημονικαὶ ὁδηγίαι παρὰ τῷ Συφιλιδολόγῳ κ. Φωτίῳ Μοσχούλα, Ἀθῆναι, ὁδὸς Πειραιῶς 8, ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Ἰατρεῖον Χαρ.

ΑΘΗΝΑΙ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ Conc

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἔντασιν καὶ διαύγειαν καὶ στοιχίζει λιγώτερα ἀπ' ὅ,τι ἕνας καλὸς φωνογράφος. Τὸ ραδιόφωνον "C εἶναι ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος κάθε σπιτιοῦ. Πωλεῖται Γραφεῖον Π. Τσαγκάρη Ἀθῆναι Λέκκα 21 α'

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοταρᾶ 17

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ'

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Ἐσωτερικοῦ Δρχ. 125
Ἐξωτ. Λ. Ἀγγλίας 1
Ἑξάμηνοι κατ' ἀναλογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. $2^1/_2$

Τὸ λεωφορεῖο!

«Μιὰ θέση καὶ φεύγουμε. . . Μιὰ θέση ἀκόμα. . . »

Σὲ ποιὸν ἀπὸ σᾶς δὲν εἶνε γνώριμη ἡ φράση αὐτὴ τοῦ μικροῦ βρώμικου – κατὰ προτίμησιν – εἰσπράκτορος τοῦ λεωφορείου;

Κι' ἀσφαλῶς κάθε φορὰ ποὺ τὸ πόδι σας θὰ πατοῦσε τὴν τρίζουσαν ξυλένια σκαλίτσα του, θὰ ἐλεεινολογούσατε τὸν ἑαυτό σας καὶ τὰ συγκοινωνιακὰ μέσα τῆς πρωτευούσης καὶ θὰ εὐχόσαστε νὰ ἀπαλλαγῆτε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ἀπὸ τὸ μαρτύριο αὐτό.

Καὶ νά, τώρα, ποὺ ἡ εὐχή σας εἰσακούσθη κι' ἡ Πάουερ ἀναλαβοῦσα τὴν εὐπρεπεστέραν καὶ ἀνετωτέραν μεταφοράν σας, ἀποσύρει κάθε μέρα καὶ μερικὰ ἀπ' αὐτά, ὥσπου σὲ λίγους μῆνες νὰ μὴν ὑπάρχῃ πιὰ κανένα.

Δόξα σοι ὁ Θεός, θὰ πῆτε ὅλοι σας εὐχαριστημένοι. Τὸ ἴδιο θὰ πῶ καὶ γώ. Μὰ ἐπιτρέψτε μου παρ' ὅλα αὐτὰ νὰ ἀφιερώσω τὴ σημερινή μου σελίδα στὸ ἀπερχόμενο λεωφορεῖο, γιατὶ — τί νὰ σᾶς τὸ κρύβω — ὁμολογῶ πὼς γιὰ μένα τὸ ἐγχωρίου κατασκευῆς ξυλένιο αὐτὸ κιβώτιο περικλοῦσε μιὰ μικρή, μὰ ὁλότελα ξεχωριστὴ διασκέδαση, μιὰ διασκέδαση ποὺ τὴν ἀπελάμβανα τακτικὰ κάθε βράδυ γυρίζοντας κουρασμένος ἀπ' τὴν δουλειά μου σπίτι μου, ἀντὶ τοῦ γλίσχρου καὶ πενιχροῦ ἀντιτίμου δύο μόνον δραχμῶν.

«Μιὰ θέση καὶ φεύγουμε. . . Μιὰ θέση ἀκόμα».

Ὡραῖα! Ἂς μὴν χάσουμε τὴν εὐκαιρία ποὺ μᾶς προσφέρει τὸ «εἰσπρακτοράκι» κι' ἂς σπεύσουμε νὰ καταλάβουμε ἐμεῖς τὴν χηρεύουσαν θέσιν.

Ἡ μύτη μας ἀγωνίζεται στὴν ἀρχὴ λίγο γιὰ νὰ ἐξοικειωθῇ μὲ τὴν γύρω ἀτμόσφαιρα, τὸ βλέμμα μας περιφέρεται ἐπὶ τῶν δώδεκα ὑπολοίπων συνεπιβατῶν.

Ἂς ἀφίσουμε τὴ μύτη μας ἀγωνιζομένην κι' ἂς παρακολουθήσωμεν τὸ βλέμμα μας. Πῶς θὰ περάσῃ ἄλλωστε ἡ διάρκεια τῆς διαδρομῆς;

Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸ βλέμμα σας σταματᾷ στὸν πρῶτον δεξιὰ καθήμενον. Εἶνε ἕνας ἐργάτης. Φορᾷ ἀσβεστωμένα ροῦχα κι' ἀγωνίζεται νὰ συγκρατήσῃ τὰ ἐργαλεῖα του. Μιὰ τοῦ ξεφεύγει ἀπὸ τὸ χέρι τὸ μιστρί, μιὰ ἡ βούρτσα, μιὰ τὸ κοντάρι τοῦ φτυαριοῦ. Ὁ πλαϊνός του, κύριος καλοντυμένος, ἀναγκάζεται ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ νὰ ἀπαρνηθῇ τὸ κύριον ἄρθρον τῆς ἐφημερίδος του εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὁποίου εἶνε ἀπορροφημένος καὶ νὰ ἐξακοντίσῃ βλέμματα ἀγριωπὰ εἰς τὰ ἀσβεστωμένα ροῦχα τοῦ ἐργάτου καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὰ ἐργαλεῖα του ποὺ ἀπειλοῦν — δίκην δαμοκλείου σπάθης — νὰ τοῦ λερώσουν τὸ μαῦρο πανωφόρι του. Πλάϊ σ' αὐτὸν μιὰ γυναῖκα τοῦ λαοῦ ἔγκυος ἔχει ἁπλώσει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰ χέρια της προασπιζομένη τὸν νέον ἄνθρωπον ποὺ ἐντὸς ὀλίγου θὰ παραδώσῃ εἰς τὴν κοινωνίαν. Φτερνίζεται συνεχῶς καὶ σκουπίζεται ἄλλες φορὲς μὲ ἕνα ρυπαρὸ μαντῆλι κι' ἄλλες μὲ τὰ δάκτυλα ἢ τὸν καρπὸν τῆς χειρός της. Παρακεῖ δυὸ γερόντια προσπαθοῦν νὰ λύσουν τὰ φλέγοντα ζητήματα τῆς χώρας, μιλοῦν δυνατά, κουνοῦν καὶ κτυποῦν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰς μαγκοῦρες των καὶ ὅταν σιωποῦν αὐτὸ γίνεται γιὰ νὰ κυττάξουν ποίαν ἐντύπωσιν προξενοῦν τὰ λόγια καὶ τὰ προτεινόμενα σχέδια καὶ μέσα διὰ τὴν ἐξυγίανσιν τοῦ τόπου εἰς τοὺς λοιποὺς ἐπιβάτας. Τελευταῖος στὴν σειρὰ ἕνας μικρὸς μασσουλᾶ κουλούρια καὶ καθαρίζει μὲ τὸν βενιαμὶν τῶν δακτύλων του τὴν μύτη του.

Καὶ τώρα ἂς στρέψωμεν τὸ βλέμμα μας στὴν ἀπέναντι σειράν. Ἂς ἐξαιρέσωμεν τὸν ἑαυτόν μας ἀπὸ τὸν κατάλογον κι' ἂς ἐπιληφθοῦμε τῆς ἐξετάσεως τῶν ὑπολοίπων.

Γενικὰ ἡ σειρὰ αὐτὴ παρουσιάζει μεγαλείτερον ἐνδιαφέρον ἀπ' τὴν προηγουμένην. Ἐδῶ λαμβάνουν χώραν πολλὰ καὶ περίεργα πράγματα.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἕνα ἀνδρόγυνο. Ὁ κύριος εἶνε φορτωμένος μὲ δυὸ δικτυωτὰ ἀσφυκτιῶντα ὑπὸ τὸ ποικίλον περιεχόμενόν των: ἀγκινάρες, κουκιά, παντζάρια, πατάτες, ραδίκια καὶ πολλὰ ἄλλα χόρτα ἀγωνίζονται νὰ συγκρατηθοῦν μέσα στὴν καφασωτὴν φυλακήν των. Ἡ κυρία κρατᾷ ἕνα μικροσκοπικὸν πακετάκι καὶ μιὰν μικροσκοπικωτέραν ἀκόμη γλαστρίτσαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀναφαίνεται ἕνα λιλιπούτειον φυλλαράκι βασιλικοῦ. Γυρίζουν ἀπὸ τὴν λαϊκὴν ἀγορὰν καὶ προσπαθοῦν νὰ μᾶς δώσουν ἕνα συγκριτικὸν πίνακα τῆς ὑφισταμένης διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ τιμολογίου τῆς λαϊκῆς ἀγορᾶς καὶ τοῦ συνοικιακοῦ μανάβη των. Μειδιάματα ἀνθίζουν ἐπὶ τῶν χειλέων των, πρᾶγμα ἐμφαῖνον τὴν ἐκ τῆς συγκρίσεως καὶ τῶν ἀγορῶν πλήρη ἱκανοποίησίν των.

Σχεδὸν μετέωρος — διότι, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ἡ κυρία λόγῳ εὐτραφείας κρατεῖ δύο σχεδὸν θέσεις — κάθεται ἕνας νέος. Παρ' ὅλην ὅμως τὴν ἀμφιβόλου ἀσφαλείας θέσιν του εἶνε εὐχαριστημένος. Κι' ὁ λόγος ἁπλούστατος, θὰ ἔλεγε μυθιστοριογράφος παλαιᾶς ἐποχῆς προσθέτων ἀποφθεγματικώτατα τὸ γνωστὸν «ζητήσατε τὴν γυναῖκα». Πράγματι ὁ νεαρὸς αὐτὸς γειτνιάζει μὲ κομψοτάτην ἔμβαφον δεσποινίδα, ἐνδεδυμένην ἀψόγως καὶ λησμονήσασαν ἐκ παραδρομῆς προφανῶς νὰ βάψῃ καὶ τὰ ρουθούνια τῆς μύτης της — τὸ μόνον ἀχρωμάτιστον μέρος τοῦ προσώπου της. Ἡ δεσποινὶς ἀσφυκτιᾷ, ἀσφυκτιᾷ καὶ ὁ νεαρός. Ἡ δεσποινὶς ἀναστενάζει, ἀναστενάζει καὶ ὁ νεαρός. Ἡ δεσποινὶς ξεσκονίζεται, ξεσκονίζεται καὶ ὁ νεαρός. Καὶ ἐν ἑνὶ λόγῳ ὁ νεαρὸς μετέωρος ἀποτελεῖ τὴν ἔμψυχον ἠχὼ τῆς μοντέρνας Εὔας.

Ἀμέσως κατόπιν ἔρχεται ἕνας ἀξιωματικὸς καὶ ἕνας ἀτυχὴς στρατιώτης. Ὁ ἀξιωματικὸς εἶχε ἁπλώσει τῆς ἀρίδες του καὶ καπνίζει μακαρίως ἀδιαφορῶν διὰ τὸ σύμπαν καὶ ἕτοιμος νὰ βροντοφωνήσῃ ὅτι τὸ «Κράτος τοῦ ἀνήκει» ἢ ὅπως κακῶς μεταφράζουσιν οἱ γαλλόφωνοι νεοσσοὶ τῆς σημερινῆς ἀριστοκρατίας «L' état c'est moi» Ὁ δυστυχὴς δὲ στρατιώτης προσπαθεῖ νὰ σφιχτῇ μέσα στὸ ἀμπέχωνό του, εἰ δυνατὸν νὰ γίνῃ ἄϋλος, ἐκ φόβου μήπως ἐνοχλήσει τὰς ὑψηλὰς σκέψεις τοῦ προϊσταμένου του.

Κι' ἐδῶ τελειώνει τὸ πανόραμα, πανόραμα ἐννοεῖται ποὺ ἐνδέχεται νὰ πλουτισθῇ καὶ δι' ἄλλων ἐνδιαφερόντων καὶ ἀξιοθεάτων προσώπων διαρκούσης τῆς διαδρομῆς.

Ἀποτελοῦν λοιπὸν ἢ δὲν ἀποτελοῦν ὅλα αὐτὰ τὴν ὀλιγοδαπανωτέραν διασκέδασιν ποὺ ἔρχεται νὰ μᾶς στερήσῃ ἡ ἀντικατάσταση τῶν λεωφορείων; Δὲν ξέρω ἀλλὰ πολὺ φοβοῦμαι πὼς γρήγορα θὰ νοσταλγήσουμε τὸ ἀπερχόμενον σήμερα λεωφορεῖο καὶ θὰ προτιμούσαμε τὴν ὥρα ποὺ θὰ πηγαίναμε στὴν στάσιν, νὰ ἀκούαμε ἀντὶ τῆς σφυρίκτρας τοῦ σοβαροφανοῦς σταθμάρχου τῆς Πάουερ, τὴν διαπεραστικὴ φωνὴ τοῦ μικροῦ βρώμικου εἰσπράκτορος ποὺ θὰ μᾶς καλοῦσε μὲ τό: «Μιὰ θέση καὶ φεύγουμε. . . Μιὰ θέση ἀκόμα».

Ντόλης Νίκβας

τοῦ κ. Α. Δ. Παπαδήμα

ΤΟ ΠΛΗΘΕΡΟ

Κάθε πρωῒ τὴν ξυπνοῦσε ἡ γρηὰ κυρία της, φωνάζοντας:

—Ἔλα, Βιολέττα, σήκω κακομοῖρα μου· πάει μεσημέρι...

Κι' ἐκείνη τιναζόταν ἀμέσως ὄρθια, μ' ἕνα βαθὺ ἀνασασμὸ κι' ἔτριβε τὰ μάτια της σὰν νὰ ἤτανε μικρὸ παιδὶ ποὺ τὸ μάλλωναν. Ἡ γρηὰ κυρία της ἀπομακρυνόταν σέρνοντας τὰ βήματά της στὸ σκοτεινὸ διάδρομο. Ὁ διάδρομος αὐτὸς φωτιζόταν ἀπὸ ἕναν μικρὸ φεγγίτη, ποὺ ἔβλεπε στὸν χορταριασμένο τοῖχο τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ. Γι' αὐτὸ πήγαινε μεσημέρι καὶ τὸ ἴδιο μισόφωτο ἐξακολουθοῦσε νὰ κυριαρχῇ ἐκεῖ.

—Πῶς εἶνε ἔτσι αὐτὸ τὸ κορίτσι, ἔλεγε ἡ γρηὰ Ἀριάδνη στὴν κόρη της. Σὰν μουρλό... σὰν κοιμισμένο, μοῦ φαίνεται.

—Ναί, μαμᾶ. Εἶδες τί ἀφηρημένο ποὺ εἶνε! τῆς ἀπαντοῦσε ἡ κόρη της ἡ Ἀργυρώ.

Διαμαρτυρότανε ὅμως γι' αὐτὸ ἡ Μιμὴ καὶ φώναζε στὴ γιαγιά της, τὴν κυρία Ἀριάδνη:

—Δὲν ἔχεις δίκηο, γιαγιά. Δὲν ξεθαρρεύτηκε ἀκόμα τὸ κακόμοιρο. Ἔπειτα ἐγὼ τὴν ἀγαπάω. Εἶνε γούρικη. Μόλις ἔβαλε τὸ πόδι της ἐδῶ στὸ σπίτι μας, ἀμέσως τέλειωσε ὁ ἀρραβῶνας μου μὲ τὸν Νῖκο.

—Ἔ, καλά. Καὶ σὺ ὅλο προλήψεις εἶσαι, τῆς ἀπαντοῦσε ἡ κυρία Ἀριάδνη.

—Ἔπειτα, εἶνε καὶ ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μπαίνει σὲ σπίτι. Ἔτσι δὲν μᾶς εἶπε ἡ θεία της;

Ἡ Βιολέττα, εἶνε ἡ ἀλήθεια, πὼς δὲν ἔβγαζε μιλιὰ ἀπὸ τὸ στόμα της. Τὴς δουλειὲς τὴς ἔκαμνε πρόθυμα, μὰ γιὰ στιγμὲς ἀφαιροῦνταν τόσο κι' ἔμενε μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα σ' ἕνα σημεῖο. Τότε ἡ γρηὰ κυρία της τὴν σκουντοῦσε ἀπότομα, ξεφωνίζοντας:

—Ἔ, ὀρθὴ κοιμᾶσαι, κακομοῖρα μου; Σείσου ντέ!..

Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἀνακαλοῦσε τὴ Βιολέττα στὴν πραγματικότητα. Καὶ ἀμέσως ξανάπιανε γρηγορώτερα τὴ δουλειά, μὰ τὰ μάτια της ἔμεναν σὲ μιὰ γυαλιστερὴ ἔκφρασι ἀκίνητα. Ἔτσι, ἡ συλλογὴ δὲν τὴν ἄφινε ὁλημερίς. Κι' ἕνα βράδυ, ἡ ἴδια ἡ γρηὰ ἡ κυρία της, ἡ Ἀριάδνη, τὴν ἔπιασε νὰ κλαίῃ στὴ γωνιὰ τῆς κουζίνας καὶ νὰ σφουγγίζῃ τὰ δάκρυά της μὲ τὴν σκοῦρα ποδιὰ ποὺ φοροῦσε.

—Τί ἔχεις μωρὴ γρουσοῦζα καὶ κλαῖς; Ἔ; Δὲ μιλᾶς; Ποιὸς σοῦ μιλάει· δὲν ἀκοῦς; Μπὰ ποὺ νὰ φᾶς τὸ κεφάλι σου, γρουσοῦζα...

Καὶ γυρίζοντας στὴν τραπεζαρία εἶπε:

—Μπά, δὲν εἶνε προκοπὴ μ' αὐτὸ τὸ κορίτσι. Νὰ σηκωθῇ νὰ πάῃ στὸ σπίτι του. Δὲν τὸ θέλω. Αὔριο νὰ πιάσῃς νὰ κάνῃς ἕνα γράμμα τῆς θειᾶς της νἄρθῃ νὰ τὴν πάρῃ. Πῆγα καὶ τὴ βρῆκα στὴν κουζίνα κι' ἔκλαιγε.

—Μὰ μὴν κάνετε ἔτσι, γιαγιά, μπορεῖ νἄχῃ κι' αὐτὴ τὰ βάσανά της. Ὀρφανὸ κορίτσι εἶνε, τί θέλετε νὰ κάνῃ; Δὲ λέτε πῶς βρέθηκε κι' αὐτὴ ἡ θειὰ καὶ τὸ προστάτεψε! ἀποκρίθηκε ἡ Μιμή.

—Ἀφοῦ ἔχῃ τὰ βάσανά της νὰ σηκωθῇ νὰ πάῃ σπίτι της. Ἔχει γοῦστο νὰ κακοπερνᾶ ἐδῶ...

—Σωπᾶτε, ἔκανε ἡ κυρία Ἀργυρώ. Τὸ κουδοῦνι. Πήγαινε ν' ἀνοίξῃς, Μιμή... Ὁ Νῖκος θὰ εἶνε...

Ἡ Μιμὴ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ ντιβάνι ποὺ καθόταν, ἄφησε τὸ κέντημά της στὸ τραπεζάκι τῆς γωνιᾶς, διώρθωσε λίγο τὴς τοῦφες τῶν μαλλιῶν της ποὺ ἔπεφταν στὰ πλάγια, ἔφτιασε τὸ φόρεμά της καὶ πῆγε ν' ἀνοίξῃ μόνη της. Ἦταν ὁ Νῖκος. Σὲ λίγα λεπτὰ κουβέντιαζαν οἱ δυό τους μέσα στὴν τραπεζαρία, ἐνῷ τὸ ἄσπρο φῶς τοῦ γκαζιοῦ φώτιζε τὴς χαρούμενες φυσιογνωμίες τους, ποὺ πάνω τους ἀντιφέγγιζε ὅλη ἡ προσδοκία μιᾶς χαρᾶς πιὸ μεγάλης, τῆς χαρᾶς τοῦ γρήγορου γάμου. Κάθε τόσο ἀκούονταν τὰ συρτὰ βήματα τῆς γιαγιᾶς στὸ διάδρομο. Καὶ ἡ γιαγιά, περνώντας, ἔρριχνε μιὰ λοξὴ ματιὰ μέσα στὴν τραπεζαρία καὶ μουρμούριζε κάτι, μονολογώντας.

—Μήπως παρεξηγεῖ ποὺ μένουμε μόνοι μας; ρώτησε τὴ Μιμὴ ὁ Νῖκος.

—Ἄ, μπά, ὄχι... Τάχει μὲ τὴν ὑπηρέτρια, ξέρεις.

—Γιατί, τῆς βγάζει γλῶσσα; Φαίνεται καλὸ καὶ ἥσυχο κορίτσι.

—Ναί, καλὴ εἶνε, μὰ κάτι ἔχει καὶ κλαίει. Εἶνε πάντα σκεπτική. Ξέρω καὶ γὼ τί νὰ πῶ; Κι' ἡ γιαγιὰ δὲν τὰ χωνεύει αὐτά· θέλει ἀλλεγρία.

—Τὴν ἔχετε καιρό; ρώτησε ὁ Νῖκος.

—Ἄ, μπά, ὄχι. Ἦρθε κι' αὐτὴ μαζύ σου. Γι' αὐτὸ τὴν ἀγαπῶ, πρόσθεσε μ' ἕνα χαριτωμένο νάζι ἡ Μιμή, ἐνῷ τὰ μάτια της ἔπαιρναν μιὰ ὑγρὴ γλύκα.

—Δηλαδή;

—Μόλις μπῆκες στὸ σπίτι καὶ μὲ ζήτησες ἐπίσημα.

Ὁ Νῖκος τῆς ἔσφιξε τὸ γυμνὸ μπράτσο.

—Οὔ... ἡ γιαγιά! τὸν κορόϊδεψε ἡ Μιμή. Μὰ ὅταν γύρισε καὶ κοίταξε ὁ Νῖκος στὸ διάδρομο, βέβαιος πὼς αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀστεῖο, εἶδε μιὰ σκοτεινὴ σιλουέττα νὰ χάνεται. Αὐτὴν βέβαια δὲν θὰ εἶχε δῇ ἡ Μιμή, γιατὶ καθόταν ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος τοῦ τραπεζιοῦ. Σὲ λίγο ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Ἀριάδνης.

—Μπά, Χριστὸς καὶ Παναγία... Μπά, κακό... Δὲν ἤμαστε καλὰ μ' αὐτὸ τὸ κορίτσι. Καλὲ Ἀργυρώ, κάθεται καὶ κρυφακούει τί λένε τὰ παιδιά.

—Ἐλᾶτε, γιαγιά, σωπᾶτε... Δὲν κρυφάκουγε... ἐγὼ τὴ φώναξα, πετάχτηκε ἡ Μιμή.

Μὰ ἡ κυρία Ἀριάδνη ἀνέβηκε πάνω στὸ δωμάτιό της μουρμουρίζοντας καὶ χτυπώντας τὴς καρέκλες ποὺ συναντοῦσε μπροστά της.

—Ἡ γιαγιὰ εἶνε ὑπερβολική, εἶπε ἡ Μιμὴ στὸ Νῖκο.

—Μὰ τί ἔγινε; ρώτησε ἐκεῖνος.

—Λέει πὼς εἶδε τὴ Βιολέττα στὸ διάδρομο νὰ κρυφακούῃ τί λέμε.

—Ἔχει δίκηο! τῆς ἀποκρίθηκε. Τὴν εἶδα καὶ γώ.

—Ἀλήθεια; ἔκανε σκεπτικὴ ἡ Μιμή.

—Σίγουρα κάποιον ἔρωτα θἄχῃ τὸ κακόμοιρο.

—Μὰ αὐτὴ δὲ βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Δὲν τὴν ἀφίνουμε νὰ κάνῃ οὔτε βῆμα, γιατὶ δὲν ξέρει τοὺς δρόμους.

—Μπορεῖ νἄχῃ ἔρωτα στὸ χωριό της!

—Ἴσως! Μὰ δὲ φαίνεται. Κάτι ἄλλο θὰ εἶνε... Ποῦ ξέρεις!

⁂

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Βιολέττα ἅπλωνε τὰ ροῦχα στὴν ταράτσα πάνω. Ἡ Μιμὴ μὲ τὴ μαμά της στέκονταν πιὸ πέρα καὶ κοίταζαν τὴ θάλασσα. Βαθυγάλαζη, ἀκύμαντη, φλοίσβιζε στὴν ἄμμο κι' ἁπλωνόταν σὰν πολύπτυχο ἀτλάζι ὡς τὴ γέφυρα.

—Πᾶμε κάτω, Μιμή, γιατὶ ὁ ἥλιος καίει πολύ, εἶπε στὴν κόρη της ἡ κυρία Ἀργυρώ.

—Στάσου μαμά, νὰ χαρῇς. Θὰ περάσῃ τὸ βαπόρι τώρα. Δὲ βλέπεις ποὺ ἀνοίγει ἡ γέφυρα;

Πραγματικὰ πέρα ἡ γέφυρα ἄνοιγε, γιατὶ τὰ νερὰ ἦταν εὐνοϊκὰ γιὰ τὸ πέρασμα τοῦ βαποριοῦ. Καὶ σὲ λίγο φάνηκε ὁ τεράστιος ὄγκος του νὰ γεμίζῃ τὸ στενὸ τόσο, ὥστε θὰ μποροῦσε νὰ πηδήσῃ κανεὶς στὴ γέφυρα ἀπ' αὐτό.

—Πώ, πώ! τί μεγάλο, ἔκανε ἡ κ. Ἀργυρώ.

—Μὰ εἶνε ὑπερωκεάνειο, μαμά.

Ἡ Βιολέττα εἶχε ἀφήσῃ τὸ ἅπλωμα καὶ κοίταζε κι' αὐτή. Τὸ βαπόρι ἔσχιζε μεγαλόπρεπα τὴν πρωϊνὴ ἀκύμαντη θάλασσα, ἀφίνοντας πίσω του ἕνα ἀφρισμένο αὐλάκι.

—Κυρία, στὴν Ἀμερικὴ πάει αὐτό; ρώτησε ἡ Βιολέττα τὴν κυρία Ἀργυρώ, πλησιάζοντάς την. Καὶ ξαφνικὰ τὸ πάντα ξαναμμένο πρόσωπό της ἔγινε χλωμό.

—Ναί, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ Μιμή. Δὲν ἔχεις ξαναδῇ τόσο μεγάλο; Εἶνε ὑπερωκεάνειο.

Μὰ ἡ Βιολέττα, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, ἔβγαλε μιὰ ἄναρθρη κραυγή, ἔβαλε τὰ χέρια της στὰ μάτια της, γονάτισε πάνω στὸ πανέρι μὲ τὰ ροῦχα ποὺ ἦταν γι' ἅπλωμα καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς, ποὺ συγκλόνιζαν ὅλο τὸ κορμί της.

—Μὰ τί ἔχεις; ἔσκυψε καὶ τὴν ρώτησε μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον ἡ Μιμή.

—Μπᾶ, σὲ καλό σου, κορίτσι μου, εἶπε ἡ κυρία Ἀργυρὼ καὶ σταυροκοπήθηκε.

Τὴν ἔφεραν κάτω· στὸ μεταξὺ πῆρε εἴδηση ἡ γρηὰ Ἀριάδνη κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ:

—Ἄμα δὲ γράψῃς σήμερα τῆς θειᾶς της νἄρθῃ νὰ τὴν πάρῃ, θὰ σηκωθῶ νὰ φύγω ἐγὼ ἀπὸ τὸ σπίτι! Δὲν μπορῶ νὰ τὰ βλέπω αὐτὰ τὰ πράγματα. Εἶνε γρουσουζιές!

— Ἔλα Βιολέττα μου, πές μου...

Μὰ ἡ Μιμὴ ἔκλεισε τὴν πόρτα τῆς κάμαρας, ἔβαλε τὴ Βιολέττα, ποὺ τραντάζοταν ὁλόκορμη ἀπὸ τοὺς λυγμούς, νὰ καθήσῃ πάνω στὴ κασέλα καὶ χαϊδεύοντάς της τὰ ὑγρὰ ἀπὸ τὰ θερμὰ δάκρυα μάγουλά της, τῆς εἶπε:

—Ἔλα Βιολέττα μου, πές μου... πὲς σὲ μένα τί ἔχεις... Ἐγὼ σ' ἔχω σὰν ἀδελφή μου, τὸ ξέρεις... Πές μου, καὶ γὼ δὲ θὰ πῶ λέξη σὲ κανένα. Ἔλα, ποὺ σ' ἀγαπάω τόσο.

Στὴν ἀρχὴ ἡ Βιολέττα ἅπλωσε τὰ χέρια της καὶ εἶπε μ' ἀναφυλλητό:

—Κυρία μου... Ἄχ κυρία μου... νὰ ἤξερες...

Σὲ λίγο ὅμως ἡ Μιμὴ μάθαινε πὼς ἕνας συγχωριανὸς τῆς Βιολέττας, ποὺ δούλευαν μαζὺ στὸ κτῆμα, τὴν εἶχε καταστρέψει καὶ τὴν κορόϊδευε ἔπειτα καιρό, πὼς θὰ τὴν ἔπαιρνε, ταγε ἀπὸ τὴ θειά της, ὥσπου ἕνα πρωΐ σηκώθηκε κι' ἔφυγε μ' ἄλλα παιδιὰ τοῦ χωριοῦ γιὰ τὴν Ἀμερική!.. Ὤ, τί δάκρυα ἔχυσε ἀπὸ τότε. Τί πίκρες, τί φαρμάκια δοκίμασε. Νόμιζε πὼς ἡ ζωὴ τὴν εἶχε ξεγράψει καὶ δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ ζῇ μαζὶ στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Πῶς τὸν ἀγαποῦσε, θεέ μου, πῶς τὸν ἀγαποῦσε! Καὶ ὀνειρευόταν νὰ τὸν κάνῃ ἄντρα της, νὰ ζήσουνε στὸ χωριό, παίρνοντας καὶ τὴ θειά της κοντά τους. Μὰ ὅλα αὐτὰ γκρεμίστηκαν μὲ μιᾶς μπροστά της καὶ τώρα ἐκεῖνος ταξίδευε στὴν ξενιτειά. Τὴς πρῶτες μέρες περίμενε γράμμα του. Μὰ πέρασαν πολλὲς μέρες, πέρασαν μῆνες καὶ γράμμα δὲν ἐρχόταν... Ἔτσι ἀναγκάσθηκε ἡ θειά της νὰ τὴν πάῃ σὲ σπίτι στὴν πόλη.

—Ἄντε πήγαινε ἐκεῖ, ἀσυλλόγιστο πλάσμα. Τ' ἀφεντικά σου εἶνε καλοὶ ἄνθρωποι. Ἴσως βρεθῇ κανένα παλληκάρι τίμιο καὶ γιὰ σένα.

Καὶ ἡ Βιολέττα ἦρθε στὴν πόλη.

—Κακόμοιρο παιδί, μουρμούρισε ἡ Μιμή, σὰν ἄκουσε τὴν σύντομη, τὴν συνηθισμένη, μὰ τόσο θλιβερὴ αὐτὴ ἱστορία.

Μὰ ἔπειτα πρόσθεσε:

—Ἔτσι εἶνε οἱ περισσότεροι ἄνδρες...

⁂

Πέρασε λίγος καιρός. Στὸ μεταξὺ ἡ Βιολέττα δὲν ἦταν τόσο ἀφηρημένη, ὅπως πρῶτα. Εἶχε ἀνακουφισθῇ λίγο λέγοντας τὸ μυστικό της στὴ Μιμή. Ἔπειτα καὶ ἡ Μιμὴ τὴν παρηγοροῦσε συχνά:

—Σῶπα κι' ἡ μαμὰ θὰ φροντίσῃ γιὰ σένα, γιατὶ εἶσαι καλὸ κορίτσι. Καλύτερα ποὺ δὲν πῆρες αὐτὸν τὸν παληάνθρωπο. Ποιὸς ξέρει τί ζωὴ θὰ περνούσατε.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ἦταν ἡ Μιμὴ ποὺ ζητοῦσε παρηγοριὰ καὶ τὰ μάτια της δάκρυζαν ἀδιάκοπα ἀπὸ τὸ πρωΐ, γιατὶ ὁ ἀρραβωνιαστικός της μ' ἕνα γράμμα του τοὺς εἰδοποιοῦσε πὼς «ὁ ἀρραβὼν ἐθεωρεῖτο ὁριστικὰ διαλελυμένος, ἐφ' ὅσον διεφώνησαν ριζικῶς στὸ ζήτημα τῆς προικός!»

Κι' ἡ Μιμὴ δὲν κάθησε στὸ τραπέζι, οὔτε δέχτηκε νὰ τῆς πᾶνε φαΐ στὸ δωμάτιό της. Τὸν ἐκτιμοῦσε τόσο, ὥστε αὐτὸ τὸ γράμμα του τὴν εἶχε ρίξει σὲ βαθειὰ ἀπογοήτευση. Τί ἀναπάντεχη διάψευση!

Τότε ἡ Βιολέττα ξυπόλυτη ἀνέβηκε τὴ σκάλα καὶ πῆγε καὶ χτύπησε στὸ δωμάτιο τῆς Μιμῆς.

—Κυρία, τῆς εἶπε, ἀνοίγοντας τὰ μάτια της διάπλατα, ὅπως συνήθιζε.

—Τί τρέχει; ρώτησε ἡ Μιμὴ μὲ ὑπόκωφη φωνή.

—Κυρία, τὰ χαλάσατε καὶ σεῖς, ἔ;

—Ναί, μουρμούρισε ἡ Μιμὴ καὶ ἦταν ἕτοιμη νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα τῆς κάμαρης της, γιατὶ δὲν εἶχε ὄρεξι γιὰ κουβέντες.

—Ξέρετε γιατί σᾶς ρωτάω; Γιατὶ καὶ χτὲς τὸ βράδυ ἔσκουξε τὸ πληθερό!

—Ποιὸ πληθερό; ρώτησε ἡ Μιμή. Τί λέ(ς;

—Νὰ τὸ πουλὶ ποὺ σκούζει στὰ κεραμίδια κι' ἅμα σκούζει φέρνει τὸ κακό.

Ἡ Μιμὴ δὲ μίλησε. Ἀλλ' ἡ Βιολέττα, μὲ τὴν ἴδια πάντα ἐκστατικὴ φωνὴ συνέχισε:

—Καὶ κεῖνο τὸ βράδυ, ποὺ τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ὁ προκομμένος, εἶχε σκούξει τὸ ἀναθεματισμένο!..

Α. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

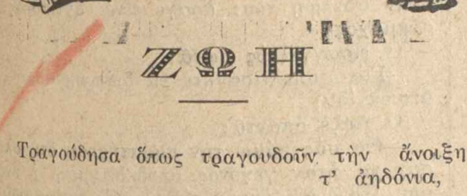

ΖΩΗ

Τραγούδησα ὅπως τραγουδοῦν τὴν ἄνοιξη τ' ἀηδόνια,
διπλώθηκα στὸν πόνο μου, ὅπως ἡ γῆ στὰ χιόνια,
ἐδάκρυσα ὅπως στὰ γυμνὰ κλαδιὰ ἡ βροχὴ τοῦ νότου,
κι' ἀγάπησα μὲ τὴν ὁρμὴ τοῦ ἔρωτα τοῦ πρώτου.

⁂

Κι' ἔζησα ἁπλᾶ κι' ἀπέριττα ὅπως τ' ἀγροῦ τὰ κρῖνα,
δοκίμασα ὅπως οἱ φτωχοὶ τὸ κρῦο καὶ τὴν πεῖνα
κι' ἔσκυψα καὶ προσκύνησα μ' ἁγνὴ ταπεινωσύνη
μονάχα ἐσένα ὑπέρτατη θεά μου, Καλωσύνη!

Γ. ΑΝΝΙΝΟΣ

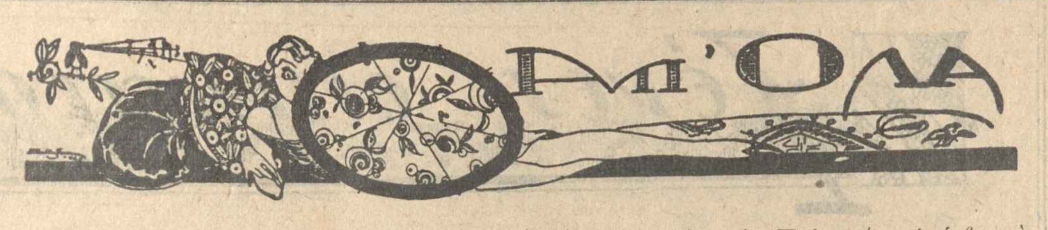

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΚΛΑΡΑΣ ΜΠΟΟΥ

Ἀπὸ πολλοὺς μῆνας, ἡ ξένες ἐφημερίδες γράφουν γιὰ τὸν λίαν προσεχῆ γάμο τῆς Κλάρας Μπόου καὶ τοῦ Χάρρυ Ρίτσμαν.

Ὁ προσεχὴς γάμος δὲν προχωρεῖ, οἱ διαφημιστικοὶ ὅμως πράκτορες τοῦ Χάρρυ ἐξακολουθοῦν νὰ διαδίδουν τὴν εἴδηση διὰ τοῦ τύπου, γιὰ νὰ εἶναι ἐν ἐπιφυλακῇ οἱ ἀναγνῶσται, καὶ νὰ ρεκλαμάρεται καὶ ὁ πελάτης των.

Στὸ τέλος τοῦ περασμένου χρόνου, ὁ τύπος ἔγραψε γιὰ τὴν ἀπόπειρα αὐτοκτονίας τῆς Κλάρας Μπόου, ἐπειδὴ καθὼς διεδίδετο, ὁ Χάρρυ Ρίτσμαν ἀρνεῖτο νὰ ὁδηγήσῃ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του στὸν παπᾶ. Ἐπακολούθησε διάψευσις.

Προτοῦ προχωρήσουμε, σᾶς πληροφοροῦμε ὅτι στὸ συμβόλαιο τῆς Κλάρας Μπόου μὲ τὴν «Παραμάουντ» ποὺ ἰσχύει ἀκόμα γιὰ μερικοὺς μῆνας, ὑπάρχει ἕνα ἄρθρο ποὺ ὑποχρεώνει τὴ «στὰρ» ν' ἀναβάλῃ γιὰ ἀργότερα τὴς ἀπολαύσεις τοῦ συζυγικοῦ βίου.

Ἡ «Παραμάουντ» ποὺ προτίθεται ν' ἀνανεώσῃ τὸ συμβόλαιο, δὲν εἶναι πολὺ εὐχαριστημένη γι' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴ διαφήμισι ποὺ ὠφελεῖ μὲν τὸν Χάρρυ, ζημιώνει ὅμως ἠθικῶς τὴν Κλάρα.

Ο ΚΟΜΗΤΗΣ

Τὸ τέλος τοῦ κόσμου πλησιάζει... Κάθε δευτερόλεπτο, κάθε μέτρο τῆς ταινίας μᾶς ὁδηγεῖ σ' αὐτό, ἀδυσώπητα. Κι' ὅμως αὐτὸ δὲν ἀνησυχεῖ ὑπερβολικὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶναι συγκεντρωμένοι στὸ πανδοχεῖο τοῦ Κομήτου. Ἔχουν ὅμως τὸ λόγο τους νὰ εἶναι εὔθυμοι. Μιὰ μεγάλη πινακίδα ἀναγγέλλει ὅτι ὁ γενναιόδωρος κάπελας κερνᾶ... ὡς τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Γιὰ τὴν ὥρα, ἀκοῦν εὐσυνείδητα τὴς ἐξηγήσεις τοῦ Ἀμπὲλ Γκάνς,—γιατὶ παριστάμεθα στὸ «γύρισμα» μιᾶς σκηνῆς τῆς ταινίας «Τὸ τέλους τοῦ Κόσμου», στὸ Παρίσι.

«Εἶναι ἡ τελευταῖες μέρες μας, φίλοι μου... Αὐτὴ ἡ σκηνὴ συναρμολογεῖται μὲ τὴς ἄλλες ποὺ «γυρίσαμε» τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Μισότρελλοι, οἱ ἄνθρωποι τρέχουν ἀπ' ὅλες τὴς μεριὲς γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὸ φοβερὸ θέαμα τοῦ Κομήτου. Ἄλλοι σκάβουν βαθειὲς ὑπόγειες κρυψῶνες, ἐλπίζοντας νὰ γλυτώσουν ἔτσι τὸ θάνατο. Ἄλλοι, γιὰ νὰ ξεχάσουν, ρίχνονται σὲ ὄργια: αὐτὰ «γυρίζουμε» σήμερα... Θὰ καθήσετε μπροστὰ στὰ τραπέζια, θὰ πιῆτε καὶ θὰ τραγουδήσετε ὅλοι μαζί. Θέλω ὅμως στὰ τραγούδια σας νὰ ξεχωρίζῃ κάτι σὰν τρεμοῦλα... Ἡ ἀνάμνηση τοῦ θανάτου ποὺ βρίσκεται τόσο κοντὰ καὶ ποὺ δὲν μπορεῖτε νὰ τὴν διώξετε ἀπ' τὸ νοῦ σας. Θέλω ἐκνευρισμένες φωνές, ποὺ θέλουν νὰ πεισθοῦν πὼς εἶναι εὔθυμες... καὶ ποὺ δὲν τὰ πολυκαταφέρνουν...»

Καθισμένος ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι, ὁ Γκάνς ἐξηγεῖ. Στὸν καθένα λέει ὅ,τι πρέπει. Στὸν τελευταῖο «φιγκυρὰν» μιλάει πολλὴ ὥρα, σὰν νὰ ἦταν φίλος του.

Οἱ μηχανικοὶ σπρώχνουν τὴν καμπίνα τοῦ ἤχου. Ὅλα εἶναι ἐν τάξει. Τὰ μηχανήματα ἕτοιμα.... Ἡ λάμπες ἀνάβουν. «Γυρίζουν». Τραγουδοῦν. Ὁ Ἀμπὲλ Γκάνς τοὺς βάζει νὰ ξαναρχίσουν.

Ἐμπρός, γιὰ τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

ΠΟΤΕ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ;

Δὲν συζητοῦμε γιὰ τὴς ἡμερομηνίες ποὺ μᾶς ἐπιβάλλει τὸ ἡμερολόγιο. Κι' ὅμως, ποιὸς ξέρει ἂν δὲν ζοῦμε σὲ μιὰ χρονολογικὴ πλάνη κι' ἂν εἴμαστε στὰ 1930, ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ;

Κατὰ τὸν Διονύσιο τὸν Μικρό, σκύθη καλόγηρο ποὺ ζοῦσε στὸν ἕκτο αἰῶνα, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς γεννήθηκε στὴς 25 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 753 τῆς Ρώμη. Ὁ Διονύσιος ὁ Μικρὸς πρότεινε νὰ ληφθῇ αὐτὴ ἡ ἡμερομηνία ὡς ἀφετηρία τῆς χριστιανικῆς χρονολογίας—ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Ἀπὸ τότε ὅμως, πολλοὶ ἐπιστήμονες ἔχουν ἀμφιβολίες: πρῶτα ἀπ' ὅλα, ὁ Χριστὸς γεννήθηκε τὸν Δεκέμβριο; Αὐτὸς ὁ μῆνας εἶναι πάντα βροχερὸς στὴν Παλαιστίνη κ' οἱ βοσκοὶ δὲν συνηθίζουν νὰ περνοῦν τὴς νύχτες των στὸ ὕπαιθρο, σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τοῦ ἔτους.

Ἐξ ἄλλου, ὁ ἅγιος Λουκᾶς μᾶς λέγει ὅτι ὁ Τιβέριος ἄρχιζε τὸ δέκατο πέμπτο ἔτος τῆς βασιλείας του ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἦταν τριάντα ἐτῶν· τὸ ἡμερολόγιό μας λοιπὸν θὰ πηγαίνῃ πίσω κατὰ ἕνα χρόνο.

Τέλος, οἱ ἀστρονόμοι συμπεραίνουν στὴν καθυστέρηση τοῦ ἑνὸς ἔτους ἐξακριβώνοντας ὅτι ἡ ἔκλειψις τῆς σελήνης ποὺ σημείωσε τὸν θάνατο τοῦ Ἡρώδη τοῦ Μεγάλου συνέβη στὸ ἔτος 5 πρὸ Χριστοῦ. Κατὰ τὸ σημερινὸ ἡμερολόγιο ὅμως ὁ πατέρας τοῦ σκληροῦ τετράρχου τῆς Γαλιλαίας θὰ πέθανε ἕνα χρόνο ἀργότερα. Ὁ Διονύσιος ὁ Μικρὸς θὰ ἔχει γελαστῇ λοιπὸν στοὺς ὑπολογισμούς του.

ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

Ἡ ἱστορίες τῶν βρυκολάκων ἔχουν μεγάλη πέραση στὴν Ἀγγλία. Στὴ Σκωτία, εἰδικῶς, δὲν ὑπάρχει παλάτι ποὺ νὰ μὴν περικλείῃ «ἐκδικητικὸ πνεῦμα» ἢ μιὰ «μπάνσι» (ἡ μπάνσι εἶναι νεράϊδα ποὺ φανερώνεται μόνο σὲ ὡρισμένους προνομιούχους, τῆς ὁποίας ὅμως ἀκούγεται τὸ ἐλαφρὸ περπάτημα στὸ χαλὶ τοῦ δωματίου, τὴν παραμονὴ ἑνὸς θανάτου).

Ἂν ἡ φανταστικὲς ἱστορίες παίρνουν καὶ δίνουν στὴς ἀγγλικὲς συνομιλίες, σπανίως ἡ δικαιοσύνη τὴς συζητεῖ σοβαρά. Κι' ὅμως συνέβη τελευταίως στὸ Χάϋντ, ἡ δικαιοσύνη νὰ ἐξακριβώσῃ ὅτι «κοντὰ σ' ἕνα πανδοχεῖο, στὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ ἀπ' τὸ Σῆφιλντ στὸ Μάντσεστερ, ὑπάρχει μιὰ ἐπικίνδυνη ζώνη στὴν ὁποία συνέβησαν, κατὰ τοὺς ἕνδεκα τελευταίους μῆνας, τοὐλάχιστον εἴκοσι αὐτοκινητικὰ δυστυχήματα, ὅλα θανάσιμα».

Κατὰ τὴς πολυάριθμες καταθέσεις, συνέβη πολλὲς φορές, ὅταν νυχτώνῃ, οἱ αὐτοκινητισταὶ ποὺ περνοῦσαν σ' αὐτὰ τὰ μέρη νὰ δοῦν νὰ ξεπροβάλῃ ἀπὸ ἕνα πυκνόφυτο δάσος, κοντὰ στὸ πανδοχεῖο, διευθυνόμενο κατ' ἐπάνω των ὄπισθεν καὶ ὁλοταχῶς, ἕνα γιγάντιο φορτηγὸ αὐτοκίνητο ποὺ τοὺς ἀνάγκαζε, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴ σύγκρουση, νὰ κάνουν μιὰ ἀπότομη κι' ἐπικίνδυνη στροφή. Ὅσοι εἶχαν τὴν τύχη νὰ βγοῦν σῷοι καὶ ἀβλαβεῖς ἀπὸ αὐτὴ τὴ μυστηριώδη συνάντηση, ἐξακρίβωσαν μὲ κατάπληξη, στρεφόμενοι, ὅτι ὁ δράστης εἶχε ἐξαφανισθῇ. Σὲ ἀνάλογες ὅμως περιστάσεις, ἄλλα ἄτομα ἔρριξαν τὸ αὐτοκίνητό των ἐπάνω σ' ἕνα τοῖχο, καὶ τὸ ἄψυχο αὐτὸ ... φάντασμα ἔκανε εἴκοσι περίπου θύματα μέσα σ' ἕνα χρόνο.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου Τρίμπονς, δήλωσε στὸ δικαστήριο ὅτι, πολλὰ χρόνια τώρα, τὰ πνεύματα ἔχουν κυκλώσει τὴν περιφέρεια κι' ὅτι, στὸ σπίτι του, πρὸ παντὸς ὅταν εἶναι σεληνοφώτιστη ἡ νύχτα, ἀκούγονται φωνές, κραυγὲς καὶ σὰν πατήματα. Πρόσθεσε ὅτι κάποιο βράδυ, γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν δὲν τὸν γελοῦσε ἡ φαντασία του, ἔβγαλε τὸ σκυλλί του ἔξω, τὸ ζῷο ὅμως ἐπέστρεψε, ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, κάθιδρο καὶ μὲ σηκωμένη τρίχα.

ΓΑΜΗΛΙΟ ΡΕΚΟΡ

Οἱ κινέζοι στρατηγοὶ δὲν «ἀκούγονται» πολὺ γιὰ τὴν στρατιωτική των ἀξία. Νὰ ἕνας ὅμως, ἕνας ποὺ ἔγινε διάσημος, καταρρίψας τὸ ρεκὸρ τῶν γάμων!

Εἶναι ὁ περίφημος στρατηγὸς Τσάγκ Τσούγκ Τσάγκ ποὺ νυμφεύτηκε γιά... εἰκοστὴ πέμπτη φορά!

Αὐτὸς ὁ κιτρινομούρης, ἡλικίας 60 χρονῶν, δὲν δίστασε νὰ πάρῃ, αὐτὴ τὴ φορά, μιὰ νέα κι' ὄμορφη γιαπωνέζα εἰκοσιδύο Μαΐων.

Ὁ Τσάγκ Τσούγκ Τσάγκ ἔχει καμμιὰ ἑκατοστὴ γυιοὺς καὶ θυγατέρες. Δὲν εἶναι εὔκολο πρᾶγμα ἡ διατροφὴ αὐτοῦ τοῦ πλήθους. Ὁ στρατηγὸς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ συνωμοτῇ, νὰ πηγαίνῃ πότε μὲ τὸ ἕνα κόμμα καὶ πότε μὲ τὸ ἄλλο, νὰ καταχρᾶται, ἀλλοίμονο! τῆς ἐπιρροῆς του. Οἱ ἔμποροι τοῦ κάνουν μεγάλες ἐκπτώσεις... Ἂν ὁ στρατηγὸς βγῇ περίπατο μὲ ὅλη τὴν οἰκογένειά του, καθὼς λένε, χάνει πάντα ἕνα-δυὸ παιδιά του. Γι' αὐτὸ καὶ ἀποφεύγει αὐτοὺς τοὺς περιπάτους ἐν σώματι.

Ξένες ἐπικαιρότητες

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΛΑΖΕ

Ὁ γαλλικὸς τύπος σχολιάζει ζωηρὰ τὸ ἀποκαλυφθὲν οἰκογενειακὸ δρᾶμα σὲ μιὰ μικρὴ πόλη τῆς Γαλλίας, στὸ Μπεζιέ. Ἥρως αὐτοῦ τοῦ δράματος θεωρεῖται ὁ χειροῦργος-ὀδοντίατρος δόκτωρ Λαζέ. Δημοσιεύουμε τὴν λεπτομερῆ ἐξιστόρηση τοῦ οἰκογενειακοῦ αὐτοῦ δράματος ποὺ συνεκίνησε ὁλόκληρη τὴ Γαλλία.

—Ὥστε δὲν θέλεις νὰ βγῇς περίπατο, Μαρία-Λουΐζα;

—Ὄχι, εἶμαι κουρασμένη.

—Ὅπως θέλεις.

Κι' ἀφοῦ φίλησε βιαστικὰ στὸ μέτωπο τὴν ἀδελφή του ὁ δόκτωρ Πιὲρ Λαζὲ βγῆκε ἔξω ὅπου τὸν περίμενε ἕνα αὐτοκίνητο.

Ἡ Μαρία-Λουΐζα ἀναστέναξε. Ὁ κεφαλόπονος ἐπέμενε νὰ τὴν ἐνοχλῇ. Ἡ ἄρρωστη πῆγε μπροστὰ στὸν καθρέφτη της καὶ τρόμαξε. Εἶχε ζάρες κάτω ἀπ' τὰ μάτια καὶ τὰ μάγουλά της ἦταν πρησμένα. Εἶχε χάσει τὴν πρωτινὴ εὐθυμία της κι' ἔνοιωθε μιὰ παράξενη νάρκη.

Ἡ Μαρία-Λουΐζα συλλογίστηκε μ' εὐγνωμοσύνη τὴ μητέρα της καὶ τὸν ἀδελφό της ποὺ τὴν περιποιοῦνταν μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀφοσίωση. Ὁ Πιέρ, πρὸ παντὸς ξενυχτοῦσε στὸ προσκέφαλό της καὶ τῆς ἔφερνε, στὴς κατάλλη'ες ὧρες, τὸ «ζεστό» της.

Εἶχε βέβαια τὰ ἐλαττώματά του ὁ ἀδελφούλης της—ἦταν ἐλαφρόμυαλος, ἀναίσθητος, σπάταλος—τί χρυσῆ καρδιὰ ὅμως!

Χαμένη στὴς σκέψεις της, δὲν ἄκουσε νὰ μπαίνῃ ὁ γιατρὸς Ρουλλάν, ποὺ ἐρχόταν νὰ πάρῃ εἰδήσεις της. Στοχαστική, ψιθύρισε, ἐνῷ ὁ γιατρὸς τὴ σφυγμομετροῦσε:

—Κρυώνω.

Κι' ὅμως, ἦταν καλοκαῖρι. Ὁ γιατρὸς κούνησε τὸ κεφάλι, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ καταλάβῃ τὴν περίεργη αὐτὴ ἀρρώστεια.

⁂

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ Πιὲρ ἐπέστρεφε πολὺ εὔθυμος ἀπὸ μιὰ διασκέδαση, ἡ Μαρία-Λουΐζα τοῦ εἶπε:

—Πρόσεχε, Πιέρ, μὲ τὴ «φόρα» ποὺ πῆρες, γρήγορα θὰ σπαταλήσῃς τὰ 100.000 φράγκα ποὺ σοῦ δάνεισα.

Θὰ μποροῦσε ν' ἀπαντήσῃ πὼς τὰ εἶχε σπαταλήσει πρὸ πολλοῦ.

Ἐκείνη πρόσθεσε χαμογελῶντας:

—Ἴσως θὰ περιμένῃς τὸ θάνατό μου γιὰ νὰ κληρονομήσῃς;

Σήκωσε τοὺς ὤμους καὶ γονάτισε μπροστά της:

—Πῶς μπορεῖς νὰ λὲς τέτοιο πρᾶγμα;

Γιὰ πρώτη φορὰ ὅμως, ἡ Μαρία-Λουΐζα ἔνοιωσε πὼς δὲν μιλοῦσε μὲ τὴν καρδιά του. Ἡ καλὴ ἀδελφὴ στενοχωρέθηκε. καὶ τῆς ἔκανε ἀκόμα μεγαλύτερη ἐντύπωση τὸ παράξενο βλέμμα ποὺ τῆς ἔρριχνε, ὅταν αὐτὴ δὲν τὸν κύτταζε.

Τὴν ἑπόμενη νύχτα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ ἄρρωστη ἔπινε τὸ «ζεστό» της ἀνησύχησε: τῆς φάνηκε ὅτι διέκρινε, στὸ πρόσωπο τοῦ Πιέρ, τὴ λάμψη μιᾶς διαβολικῆς χαρᾶς.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ γιατρὸς Ρουλλὰν παρακολουθοῦσε μὲ κατάπληξη τῆς προόδους τοῦ κακοῦ. Στὴν ἀρχὴ τοῦ 1929, ἡ δεσποινὶς Λαζὲ ἔπαθε μιὰ πνευμονικὴ συμφόρηση, μιὰ λαρυγγίτιδα καὶ δυνατοὺς πυρετούς.

Ὁ γιατρὸς βρισκόταν σὲ μεγάλη ἀπορία, ὅταν μιὰ ἀρχὴ γενικῆς παραλυσίας τὸν ἔπεισε ὅτι ἡ πελάτις του ἦταν δηλητηριασμένη. Εἰδοποίησε τὸν εἰσαγγελέα κ. ντὲ Κρομιέρ. Ἔγιναν ἀναλύσεις οὐρίνης· δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἐπρόκειτο περὶ δηλητηριάσεως. Ἡ δόσεις τοῦ ἀρσενικοῦ ἦταν τόσο καταφανεῖς, ὥστε ἐξεπλάγησαν πὼς δὲν εἶχε ἀκόμα ἐπέλθει ὁ θάνατος.

Ποιὸς ἦταν ὅμως ὁ ἔνοχος;

Ὁ κ. Λαζὲ ἦταν, σ' αὐτὴ τὴν πόλη ποὺ ἀριθμεῖ 50.000 κατοίκους, ξεχωριστὴ προσωπικότης. Εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ μιὰ θεία του ποὺ ἔμενε στὴ ρὺ ντὺ Κὸκ ἕνα ποσὸ 400.000 φράγκων καὶ 100.000 φράγκα στὸ θάνατο τῆς δεύτερης γυναίκας του.

⁂

Ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ μιὰ ἡμιεπίσημη ἀνάκριση, ποὺ ἀπεκάλυψε ἐνδιαφέροντα πράγματα:

Πρῶταν ὅτι ὁ Λαζέ, ἱππότης τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ἂν ζοῦσε πλουσιοπάροχα στὸ Μπεζιὲ, ἀλλοῦ διῆγε ἔκλυτο βίο· ὅτι τὸ ἰατρεῖο του δεχόταν λίγους πελάτας· ὅτι ἕνα κτῆμα ποὺ ἀποτελοῦσε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς περιουσίας του, ἦταν ὑποθηκευμένο στὸ Τάρν.

Ἡ ἐξέτασις τῶν πτωμάτων: Ὁ δόκτωρ Λαζὲ εἶναι ὀρθὸς κοντὰ οτὸ φέρετρο.

Κατόπιν, ἀπομόνωσαν τὴν ἄρρωστη στὴν κλινικὴ τοῦ δόκτορος Ἀρριβὰ καὶ ἔμεινε ἐκεῖ 24 μέρες. Ἡ κατάστασίς της βελτιώθηκε καὶ τὴν ἀνέκριναν λεπτομερῶς.

Στὴν ἀρχὴ, ἐξεπλάγη ποὺ ὅλη ἡ περιουσία τῆς θείας της πῆγε στὸν ἀδελφό της, ἐνῷ ἡ μακαρίτισσα τῆς ἔλεγε συχνὰ ὅτι «εἶχε τακτοποιήσει τὴς ὑποθέσεις της καὶ δὲν τὴν εἶχε ξεχάσει». Ἡ διαθήκη ἂν ὑπῆρχε, εἶχε ἐξαφανισθῆ. Ὁ δὲ γιατρὸς εἶχε δανεισθῆ ἀπ' τὴν ἀδελφή του, σὲ δυὸ δόσεις, τὸ ποσὸ τῶν 100.000 φράγκων, ἀναλαμβάνοντας νὰ τῆς δίνη μηνιαία σύνταξη. Ἡ δεσποινὶς Λαζὲ δὲν εἶδε οὔτε τὰ χρήματα, οὔτε τὴ σύνταξη.

Ἀπὸ ὅλ' αὐτὰ μποροῦσαν νὰ συμπεράνουν πὼς ὁ ὀδοντίατρος ἦταν ἄνθρωπος ψύχραιμος, ποὺ ἔκανε καλὰ τὴς δουλειές του. Κι' ἔπρεπε ἡ ἀνάκριση νὰ βρῇ τὴν τελειωτικὴ ἀπόδειξη ποὺ θὰ ἐκμηδένιζε ἕναν τόσο ἐπικίνδυνο ἀντίπαλο, ἀντὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τὸν ἐξαναγκάσῃ νὰ προβῇ σὲ ὁμολογίες.

Τότε ἡ ἀστυνομία θυμήθηκε τὸ «Ζητήσατε τὴν γυναῖκα». Ἔψαξαν καὶ βρῆκαν τὴν κυρία Μάς-Μπαλὺζ ποὺ διατηροῦσε μὲ τὸν Λαζὲ ὄχι μόνο αἰσθηματικὲς ἀλλὰ καὶ ἐπιστολικὲς σχέσεις.

Γενομένης ἐρεύνης, ἀνεκάλυψαν ἕνα ραβασάκι ἀποκαλυπτικώτατο, ποὺ ἀνήγγειλε τὴν μεταφορὰ τῆς δεσποινίδος Λαζὲ στὴν κλινική.

«Αὐτὸ τὸ γεγονός, ἔγραφε, εἶναι γιὰ μένα καταστροφή. Θὰ μὲ κατηγορήσουν ὅτι τὴν δηλητηρίασα κι' ἴσως νὰ σκεφθοῦν ὅτι δηλητηρίασα καὶ τὴς δυό μου γυναῖκες! Κι' ὅμως ξέρεις μὲ τί ἀφοσίωση τὴς περιποιήθηκα...»

Αὐτὸ τὸ ραβασάκι ἔφερε τὴν ἡμερομηνία τῆς 4 Φεβρουαρίου, ὁπότε ἡ δικαιοσύνη δὲν εἶχε κινητοποιηθῆ ἀκόμα. Φαίνεται ὅτι ὁ Λαζὲ εἶχε καὶ... προαισθήσεις.

Ἡ μήνυσις κατ' ἀγνώστου ποὺ εἶχε θέσει ἡ ἀδελφή του στὰ χέρια τοῦ εἰσ ως, μετετράπη σὲ κατηγορία ἐναντίον τοῦ ζὲ δι' ἀπόπειραν δηλητηριάσεως. Μιὰ ποὺ πῆγε στὸν ἀνακριτή, ὁ ὀδοντίατρος μὲ συνοδεία δύο ἀστυφυλάκων.

Ὁ Λαζὲ δήλωσε:

—Ἂν ἡ ἀδελφή μου πῆρε ἀρσενικὸ μητέρα μου ἢ ἐγὼ θὰ τῆς τὸ δώσαμε. πόν, οὔτε ἐγώ, οὔτε ἡ μητέρα μου τῆς σαμε.

—Ποιὸς λοιπόν;

—Τὸ πεπρωμένο.

⁂

Τὸ κατάστημα νεωτερισμῶν «Πτὶ τῆς ρὺ ντὲ λὰ Ρεπυμπλὶκ ἦταν ἀπ' τὰ δαιότερα στὸ Μπεζιέ. Πρὶν ἀπὸ μερικὰ νια ἡ κυρία χήρα Ἀλεξάντρ τὸ διεύθυνε μερα τὸ διαχειρίζεται ὁ γαμπρός της κ. πουσέ.

Τὸ σπίτι εἶναι εὐρύχωρο. Ἡ κυρία ξάντρ μένει στὸ πρῶτο πάτωμα. Τὸ τοῦ κ. Λαζὲ ἦταν στὸ δεύτερο πάτωμα ὀδοντίατρος ἔμενε μαζὶ μὲ τὴ μητέρα τὴν ἀδελφή του στὸ τρίτο πάτωμα.

Ὁ κ. Λαζὲ ὑπῆρξε γαμπρὸς τῆς κυρίας λεξάντρ. Εἶχε παντρευτῆ τὴ μεγαλύτερη της ποὺ πέθανε ἀπὸ μιὰ πολὺ περίεργη στεια. Παραπονιόταν κάμποσο καιρὸ ζαλάδες καὶ στὴς 28 Μαΐου 1922 πέθανε

Ὁ Λαζὲ πένθησε τρία χρόνια. Καὶ κὰ ἔμαθαν πὼς θὰ παντρευόταν τὴν κόρη τῆς κυρίας Ἀλεξάντρ, ἡ ὁποία δὲν νόταν καὶ πολὺ ἐνθουσιασμένη ἀπὸ αὐτὸ γάμο.

Τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1929 ἡ καινούργια Κα ἀρρώστησε, ἀπαράλλακτα ὅπως ἡ ἀδελφή καὶ πέθανε. Ὁ ὀδοντίατρος πῆρε μιὰ ἀσφ ζωῆς ἀπὸ 100.000 φράγκα, γιὰ τὸν τῆς γυναίκας του.

Ἔγινε ἐκταφὴ τῶν δύο σωμάτων καὶ τάσθηκαν τὰ ἔντερα, στὸ χημικὸ ἐργαστ τοῦ Μονπελλιέ. Καμμιὰ ἀμφιβολία: πρό περὶ δηλητηριάσεως. Τὰ ἴδια συμπτώματα ρατηροῦνται.

⁂

Τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας τοῦ ἀπαρτμὰν ρὺ ντὲ λὰ Ρεπυμπλὶκ κτυπᾶ. Ἡ δυὸ γυναῖ ἡ μητέρα κ' ἡ ἀδελφή—ποὺ ἔχει ἐγκαταλ τὴν κλινικὴ—κυττάζονται ἀνήσυχες.

Εἶναι ὁ Πιέρ, συνοδευόμενος ἀπὸ ἀστ μικούς. Ἡ μητέρα του τὸν ἀγκαλιάζει:

—Μικρό μου!

Τὸν συγχώρησε κιόλας. Σκύβει στὴν ἀδελφή του: ἄραγε εἶναι ἀντίπαλος σύμμαχος;

Ὁ εἰσαγγελεὺς ρωτᾶ:

—Γιατί ἀπεπειράθητε νὰ δηλητηριάσετε δεσποινίδα;

Ὁ Λαζὲ ἀπαντᾶ:

—Θὰ σᾶς κάμω τὴν παρατήρηση ὅτι σὰν νὰ ἦταν γεγονὸς ἀποδεδειγμένο ἡ μου. Ἐνῷ δὲν ἔκανα τίποτα ἀπὸ ἐκεῖνα κατηγοροῦν ὅτι διέπραξα.

—Ἡ ἐπιστολὴ ποὺ ἐστείλατε στὴν σα σας εἶναι ἀπόδειξις.

—Ὄχι, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ κατάστασις τῆς δελφῆς μου εἶχεν ἐγείρει ὑπόνοιες.

—Ποιὸς λοιπὸν ἔκανε αὐτὸ τὸ φρικτὸ κλημα; Ἐσεῖς ἢ ἡ μητέρα σας;

—Ὄχι ἐγώ.

—Ἡ μητέρας σας;

Ὁ Λαζὲ σηκώνει τοὺς ὤμους.

—Ὄχι ἐγώ, λέγει ἡ μητέρα.

Ἡ ἄρρωστη, ἀπ' τὸ κρεββάτι, τοὺς κυττ μὲ φρίκη.

—Ποιός; Ποιὸς ἀπ' τοὺς δυό;

⁂

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Λαζὲ μένει κλεισμένος στὴ φυλακὴ τοῦ Μπεζιέ, περιμένοντας τὴν ραπομπή του στὸ κακουργιοδικεῖο.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Ὁ Διάλογοι τῆς Ἑβδομάδος

Michel Provins

ΜΙΑ ΣΥΜΜΑΧΙΑ...

Πρόσωπα:

Μπλὰνς Μπααμπιέ. (30 ἐτῶν, ξανθή, ὄμορφη, φιλάρεσκη καὶ ἔξυπνη. Ἡ ἀπὸ δεκαετίας «ἐπίσημη»—νὰ ποῦμε—φίλη τοῦ βαρώνου ντὲ Ζιβραί).

Βαρώνη ντὲ Ζιβραί.—(40 ἐτῶν. Ἴχνη παληᾶς ὀμορφιᾶς. Μαλλιὰ ψαρά, ρυτίδες στὸ πρόσωπο).

Βαρῶνος ντὲ Ζιβραί.—(48 χρονῶν. Τύπος γλεντζὲ τοῦ παληοῦ καιροῦ).

[Στὸ σπίτι τῆς Μπλάνς. Ἡ Μπλὰνς βρίσκεται στὸ μικρό της μπουντουάρ, καθισμένη μπρὸς στὸν καθρέπτη της. Ἀκούγεται τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας].

Μπλάνς (στὴν καμαριέρα της Σελεστίνα, ποὺ μπαίνει κρατῶντας τὸ φόρεμα τῆς κυρίας).—Ἄ, σὲ παρακαλῶ, ὅποιος κι' ἂν εἶνε πές του πὼς δὲν εἶμαι δῶ...

Σελεστίνα (ξαναγυρίζοντας, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα λεπτό).—Ὤ, κυρία... Εἶνε ἡ κυρία ντὲ Ζιβραί...

Μπλάνς (κατάπληκτη).—Τί εἶπες;

Σελεστίνα.—Ναί, εἶνε ἡ κ. ντὲ Ζιβραί. Δὲν μοὖπε τ' ὄνομά της, τὴν ἀναγνώρισα ὅμως ἐγὼ καλά. Αὐτὴ εἶνε!... Δὲν θέλει νὰ φύγῃ. Ἐπιμένει νὰ μιλήσῃ στὴν κυρία ἰδιαιτέρως!...

Μπλάνς (ποὺ δὲν ἔχει συνέλθει ἀκόμη ἀπὸ τὴν κατάπληξί της).—Ἡ βαρώνη ντὲ Ζιβραὶ στὸ σπίτι μου!... Τί νὰ μὲ θέλῃ ἄραγε; (Ἀποφασιστικά). Ἐπὶ τέλους θὰ δοῦμε... Ὁδήγησέ την στὸ σαλονάκι ὅπου θὰ περάσω.

[Σὲ λίγο μπαίνει ἡ βαρώνη ντὲ Ζιβραὶ κατάχλωμη. Ἡ δυὸ γυναῖκες ἀνταλλάσσουν ἕναν ἐλαφρὸ χαιρετισμὸ καὶ κυττάζονται].

Ἡ Μπλὰνς βρίσκεται καθισμένη μπρὸς στὸν καθρέφτη.

Βαρώνη.—Ἐννοῶ τὴν ἔκπληξι ποὺ θὰ δοκιμάζετε, δεσποινίς. Καθὼς θὰ καταλαβαίνετε ὅμως, γιὰ ν' ἀποφασίσω νὰ κάμω αὐτὴ τὴν... ἐπίσκεψι θὰ ὑπάρχῃ κάποιος λόγος, ἐξαιρετικὰ σπουδαῖος..

Μπλάνς.— Μήπως κανένα δυστύχημα; Ὁ κ. ντὲ Ζιβραὶ ἴσως...

Βαρώνη (ὑπερήφανα).—Ἐὰν συνέβαινε τίποτα τέτοιο, ἡ οἰκογένειά του θὰ τοῦ ἦταν ἀρκετή!

Μπλάνς (πειραγμένη).—Πράγματι!

Βαρώνη.—Μὴν παρεξηγήσετε, δεσποινίς, μιὰ φράση ποὺ μοῦ ξέφυγε χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Δὲν ἦρθα γιὰ νὰ σᾶς θίξω. Τοὐναντίον μάλιστα, ἦρθα γιὰ... νὰ σᾶς ζητήσω... μιὰ χάρη.

Μπλάνς (ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ χάνει τελειωτικά).—Μιὰ χάρη; Σὲ μένα; Καθῆστε.

Βαρώνη (ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μικρὸ δισταγμὸ κάθεται).—Τὰ αἰσθήματα ποὺ νοιώθω γιὰ σᾶς, δεσποινίς, δὲν εἶνε ὅ,τι ἴσως φαντάζεστε... Ὁ κύριος ντὲ Ζιβραί, μὲ τὸν ἐπιπόλαιο χαρακτῆρα ποὺ ἔχει, δὲν θὰ ἦταν ποτὲ δυνατὸ νὰ μοῦ εἶνε πιστός. Ἀφοῦ λοιπὸν θὰ πήγαινε σ' ἄλλες γυναῖκες, μοῦ εἶνε λιγώτερο ὀδυνηρό, τὸ ἐπαναλαμβάνω, νὰ ξέρω ὅτι μένει πάντα μαζί σας. Γιατί σᾶς γνωρίζω, δεσποινίς... Τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια ἄκουσα νὰ γίνεται πολὺς λόγος γιὰ σᾶς. Ξέρω πώς, παρ' ὅλη τὴν ἀκατάστατη ζωή σας, ὑπήρξατε πάντοτε πολὺ ἀξιοπρεπής. Ἔχω μαντεύσει ἐπίσης ὅλα τὰ προτερήματά σας, καὶ ξέρω τὴν ἐπιρροὴ ποὺ ἐξασκεῖτε στὸν ἄντρα μου. Τὴν ἐπιρροή σας αὐτὴ δὲν τὴν μεταχειρισθήκατε ποτὲ γιὰ νὰ τοῦ κάνετε κακό... Καὶ γι' αὐτὸ σήμερα ὅσο παράξενο κι' ἂν φαίνεται τὸ διάβημά μου, ὅσο κι' ἂν—ὅπως ἄλλως τε τ' ὁμολογῶ—στὸ βάθος μοῦ κοστίζει, ἔρχομαι νὰ σᾶς ἱκετεύσω νὰ ἐξασκήσετε ὅλη αὐτὴ τὴν ἐπιρροή σας γιὰ νὰ κάμετε μιὰ καλὴ πράξη. Σὲ μένα, δεσποινίς, δὲν ὑπάρχει πλέον ἡ γυναῖκα. Ἐὰν εἶχε ἀπομείνει μέσα μου τὸ παραμικρὸ ἴχνος ζήλειας ἢ γυναικείου ἐγωισμοῦ, δὲ θὰ μποροῦσα νὰ βρίσκωμαι τώρα ἐδῶ!... εἶμαι ὅμως μητέρα... (Μὲ ζωηρότητα). Γιατί πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι ὅλη μου τὴν ἀγάπη, ὅλη τὴ στοργή, ὅλη μου τὴν τρυφερότητα, τὴν ἔχω συγκεντρώσει τώρα στὴν κόρη μου. Δὲ θέλω νὰ γίνῃ δυστυχισμένη, δὲ θέλω νὰ τὴν θυσιάσουν, ὅπως ἐμένα, σ' ἕνα γάμο συμφεροντολογικό, ὅπου ἡ καρδιὰ δὲν παίζει κανένα ρόλο.

Μπλάνς.—Καὶ πιστεύετε ὅτι θὰ μποροῦσα...

Βαρώνη.—Εἶμαι βεβαία πὼς θὰ σᾶς μιλήσῃ σχετικὰ καὶ πώς, ἂν θελήσετε, θὰ μπορέσετε νὰ κάμετε πολλά... Μπορεῖτε τὸ πᾶν! (Ἡ Μπλὰνς κάνει μιὰ κίνησι διαμαρτυρίας). Ἀφῆστε με νὰ τελειώσω πρῶτα κι' ὕστερα μοῦ ἀπαντᾶτε. Δὲν θὰ σᾶς κουράσω, ἄλλως τε. Ἰδοὺ μὲ δυὸ λόγια περὶ τίνος πρόκειται: ὁ ἄνδρας μου μοῦ ἀνήγγειλε χτὲς τὴν ἀπόφασί του νὰ παντρέψῃ τὴν κόρη μας μὲ τὸν κύριο ντὲ Μπουασέτ. Ὁ κύριος κόμης ντὲ Μπουασὲτ δὲν εἶνε καθόλου εὐγενὴς καὶ ἱπποτικὸς ὅπως φαίνεται. Ἔχω λάβει κάτι πληροφορίες γιὰ τὴν ἰδιωτική του ζωή, ἀπὸ τὴς ὁποίες ἀποδεικνύεται πὼς πολλὲς φορὲς ἐφέρθηκε σὰν παληάνθρωπος... Εἶνε βέβαια πολὺ πλούσιος. Τὴν κόρη μου ὅμως θὰ τὴν ἔκανε δυστυχισμένη. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ τοῦ ἀνδρός μου εἶνε κυριολεκτικὰ ἐγκληματική, κι' ὅμως ἐπιμένει σ' αὐτήν, μολονότι τὸ παιδί μας μᾶς ἐξομολογήθηκε ὅτι ἀγαπᾶ ἕναν ἄλλον νέον, ἄνθρωπον μεγάλου καὶ λαμπροῦ μέλλοντος, πού, ἂν καὶ ἀνήκει σὲ ἀριστοκρατικωτάτη οἰκογένεια, εἶνε ἐν τούτοις φτωχός... Ἔ, λοιπόν, ἡ χάρη ποὺ σᾶς ζητῶ εἶνε νὰ ἐπέμβετε. Δὲ θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε τὴ χάρη ποὺ σᾶς ζητῶ..

Μπλάνς (μὲ ἁπλότητα).—Ὄχι, κυρία.

Βαρώνη (χαρούμενη),—Σᾶς εὐχαριστῶ.

Μπλάνς (συγκινημένη).—Ὤ, κυρία...

[Χωρὶς νὰ προσθέσουν ἄλλη λέξι ἡ δυὸ γυναῖκες προχωροῦν μαζὺ ὣς τὴν ἐξώπορτα καὶ χωρίζονται σχεδὸν σὰν φίλες].

⁂

[Στὴς πέντε τὸ ἀπόγευμα, ὁ Ζιβραὶ μπαίνει στὸ σαλονάκι τῆς Μπλάνς, μὲ τὸ σύνηθες κατακτητικό του ὕφος].

Ζιβραί.—Καλημέρα, ἀγάπη μου.

Μπλάνς (ψυχρά).—Καλημέρα.

Ζιβραὶ (τὴν φιλεῖ).—Μπά! Τί τρέχει; Ἔχεις τὰ νευράκια σου;

Μπλάνς (ἀπότομα).—Κάτσε κεῖ. Ἔχουμε νὰ κουβεντιάσουμε...

Ζιβραί.—Νὰ κουβεντιάσουμε; Ὤ! μοῦ ἑτοιμάζεις βλέπω καμμιὰ σκηνὴ πάλι...

Μπλάνς.—Ἀκριβῶς μικρούλη μου... Γιατί δὲν μοῦ εἶπες ποτὲ τίποτε γιὰ τοὺς γάμους τῆς κόρης σου;

Ζιβραὶ (μένει κόκκαλο).—Τὸ ξέρεις;

Μπλάνς.—Βάλ' το καλὰ μέσ' στὸ μυαλό σου μιὰ γιὰ πάντα, ὅτι ξέρω τὸ κάθε τι ποὺ κάνεις. Θέλεις νὰ παντρέψῃς λοιπὸν τὴν κόρη σου. Νὰ σοῦ πῶ καὶ μὲ ποιόν; Μὲ τὸν κ. ντὲ Μπουασέτ! Νὰ σοῦ πῶ καὶ κάτι ἄλλο ποὺ νὰ σὲ κάνῃ νὰ τὰ χάσῃς ἐντελῶς; Ἡ κόρη σου δὲ θέλει τὸν κ. ντὲ Μπουασὲτ γιατὶ ἀγαπᾶ...

Ζιβραὶ (ζωηρά).—Τὸν κ. ντὲ Σατεναΐ;

Μπλάνς.—Ναί. Λοιπόν...

Ζιβραί.—Ἄκουσε νὰ σοῦ ἐξηγήσω. Ὁ κ. ντὲ Μπουασὲτ εἶνε ἕνας κύριος..

Μπλάνς.—Ἕνας παληάνθρωπος... καθὼς καὶ σὺ ἄλλωστε!... Μὴ μοῦ ἐξηγεῖς. Ξέρω τὸ σχέδιό σου... Θέλεις νὰ τὸν κάνῃς γαμπρὸ γιὰ νὰ κάνετε μαζὺ βρωμοδουλειές. Ἔ, ὄχι ἐγὼ δὲν τὸ δέχομαι αὐτό...

Ζιβραὶ (ἐκνευρισμένος).—Τὸν συκοφάντησαν τὸν ἄνθρωπο!

Μπλάνς.—Τὸν ξέρω καλύτερα ἀπὸ σένα.

Ζιβραὶ (ἔξω φρενῶν).—Μήπως ὑπῆρξε ποτὲ ἐραστής σου;

Μπλάνς (ποὺ τῆς ἔρχεται μιὰ ξαφνικὴ ἰδέα).—Ἴσως.. Δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω λόγο γιὰ τὴν ἐρωτικὴ ζωή μου πρὶν σὲ γνωρίσω.

Ζιβραὶ (γλυκὰ καὶ ταπεινά).—Ἄκουσε μικρή μου Μπλάνς, ὁμολογῶ πὼς ἔχεις δίκηο. Μὲ τὸν Μπουασὲτ εἴχατε ἄλλοτε—μὴ μοῦ τὸ κρύβεις αὐτὸ—ἐρωτικὲς σχέσεις...

Μπλάνς.—Τὸ μόνο ποὺ ἔχω νὰ σοῦ πῶ εἶνε ὅτι ἂν ἡ κόρη σου πάρῃ τὸν Μπουασέτ, δὲν θὰ ξαναβάλῃς τὸ πόδι σου ἐδῶ μέσα...

Ζιβραί.—Ναί, ἐννοῶ. Ὑπάρχει ἀκόμα μιὰ ἀνάμνησις ποὺ σᾶς συνδέει. Ἀλλὰ τί δικαιολογία νὰ βρῶ καὶ νὰ τοῦ ἀρνηθῶ;

Μπλάνς.—Ἁπλούστατα: Νὰ τοῦ πῇς ὅτι ἡ κόρη σου ἀγαπᾶ τὸν κ. Σατεναΐ κι' ὅτι ἐννοεῖς νὰ τῆς ἐξασφαλίσῃς τὴν εὐτυχία της. Καὶ γιατί νὰ μὴν παντρέψῃς τοὺς δυὸ αὐτοὺς νέους ποὺ ἀγαπιοῦνται; Ἔχεις ἀρκετὴ περιουσία. Ἄκουσέ με. Ἔτσι θὰ κερδίσῃς καὶ τὴν ἐκτίμησι τῆς κοινωνίας καὶ εἶνε κάτι αὐτό...

Ζιβραὶ (παίρνει τὸ χέρι τῆς Μπλὰνς καὶ τὸ φιλεῖ).—Ἀξίζεις πιὸ πολὺ ἀπὸ μένα.

Μπλάνς (ἀφίνοντάς τον νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ).—Λοιπόν, σύμφωνοι;

Ζιβραὶ (χαμογελῶντας).—Ἔστω, ἀφοῦ δὲν μπορεῖ τώρα πιὰ νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς...

Μπλάνς.—Αὔριο νὰ μοῦ πῇς πῶς θὰ τῆς φανῇ τῆς γυναίκας σου. Αὐτὴ θὰ προτιμᾷ φυσικὰ τὸν ντὲ Μπουασέτ...

Ζιβραί.—Καθόλου. Θέλει τὸν Σατεναΐ!

Μπλάνς.—Ἔ, ἂς τῆς προξενήσω λοιπὸν καὶ γὼ μιὰ φορὰ μιὰ εὐχαρίστησι...

ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝ

Binet-Valmer

ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑ

Ὅταν ἦρθε νὰ μὲ συναντήσῃ αὐτὴ ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσα τόσο τρυφερὰ—τὴν ἐγνώριζα ἀπὸ μικρὸ παιδὶ καὶ ἤμασταν πολὺ συνδεδεμένοι—ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου της μὲ κατατρόμαξε. Μερικὲς φυσιογνωμίες, λὲς καὶ εἶνε πλασμένες μόνο γιὰ νἆναι ἤρεμες καὶ γαλήνιες. Καὶ ὅταν χάσουν τὴν ἠρεμία αὐτή, ὄχι μόνο μᾶς χτυπάει στὰ μάτια ἡ λύπη τους, μὰ θαρροῦμε πὼς γίνονται τελείως ἀγνώριστες.

—Θεέ μου! Τί σᾶς συμβαίνει λοιπόν; Πῶς γινήκατε ἔτσι;

Κάτω ἀπὸ μιὰ ἔντονη ὑπερένταση, τὰ νεῦρα της εἶχαν τσακισθῆ καὶ παρουσιάσθηκε ἡ πραγματικὴ μάσκα τῆς ψυχῆς της, τὸ δεύτερο ἐγώ της. Τὴν ὡδήγησα ἀμέσως στὸ γιατρὸ Μπατσάνο, τὸν διάσημο νευρολόγο.

—Γιατρέ, πρέπει νὰ σᾶς διηγηθῶ ποιὰ εἶμαι, εἶπεν ἐκείνη στὸν κ. Μπατσάνο. Παντρεύτηκα, πᾶνε πέντε χρόνια (εἶμαι τριάντα πέντε χρονῶν τώρα) τὸν κ. Χ... — ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ ἥρωος τῆς τραγικῆς αὐτῆς ἱστορίας. Τὸν εἶχα ἀγαπήσει λίγον καιρὸ πρίν, ἀλλὰ μὲ πολὺ πάθος, ὅπως ἀκόμα ἐξακολουθῶ νὰ τὸν ἀγαπῶ καὶ τώρα. Δὲν εἶμαι πλούσια, μὰ —πρέπει νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα—ὅσα ἔχω μοῦ ἀρκοῦνε· ὁ κόσμος λοιπὸν δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ κατηγορήσῃ πὼς ἐποφθαλμιοῦσα τὴν κολοσσιαία περιουσία τοῦ κ. Χ.... ποὺ εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὴν πρώτη του γυναῖκα.

Στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου.

—Δὲν εἶνε ἀλήθεια;

—Εἶσθε ἡ προσωποποίησις τῆς ἀφιλοκερδείας, ἀποκρίθηκα. Μᾶς τὤχετε ἀποδείξει χιλιάδες φορές.

—Ἐκεῖνο κυρίως ποὺ μὲ τραβοῦσε κοντὰ στὸν ἀρραβωνιαστικό μου, ἐξηκολούθησεν ἐκείνη ρίχνοντάς μου ἕνα βλέμμα γεμάτο εὐγνωμοσύνη, δὲν ἦταν ἡ ὀμορφιά του, μὰ κάποια μελαγχολία, μιὰ μυστηριώδης θλίψι, ποὺ τὸν ἔκανε τόσο σιωπηλό, αὐτὸν ποὺ θἄλεγε κανεὶς πὼς ἡ ζωὴ τὸν εἶχε φορτώσει μὲ ὅλα της τὰ ἀγαθά.

—Δὲν σᾶς καταλαβαίνω πολὺ καλά, τὴν διέκοψε ὁ Μπατσάνο. Δὲν εἶχε χάσει τὴν πρώτη του γυναῖκα;

—Ἦταν μιὰ γυναῖκα πάρα πολὺ νευρική, γιατρέ, ἡ ὁποία τοῦ ἔκανε τὴ ζωή του ἀνυπόφορη μὲ τὴς φριχτὲς σκηνές, ποὺ μοῦ τὴς διηγήθηκε ὅλες. Μολονότι ἦταν μιὰ γυναῖκα χαριτωμένη, ὡς τόσο ἡ καϋμένη ἐνόμιζε πὼς τὴν ἀγαποῦσε μόνο γιὰ τὰ λεφτά της καὶ ἡ ζήλεια της, ποὺ τὴν ξέρανε ὅλοι, στάθηκε ἀφορμὴ νὰ νομίσουνε ὅλοι πὼς αὐτοκτόνησε.

—Πρέπει νὰ μάθῃς, εἶπα στὸν Μπατσάνο, πὼς ἡ πρώτη γυναῖκα τοῦ κ. Χ... σκοτώθηκε πέφτοντας ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ γκρεμοῦ τῆς Πλουμόν. Βρισκόμουνα στὸ Ντινὰρ ἐκεῖνο τὸ καλοκαῖρι καὶ ἄκουσα αὐτόπτας μάρτυρας νὰ διηγοῦνται αὐτὸ τὸ δρᾶμα.

—Διηγηθῆτε το, διηγηθῆτε το καὶ σὲ μᾶς! φώναξε ἡ φίλη μου.

Ἄρχισα νὰ διηγοῦμαι. Ἡ ἱστορία ἦταν ἁπλῆ καὶ φρικιαστική. Μερικοὶ παραθερίζοντες στὸ Ντινὰρ καὶ καμπόσοι πυργοδεσπότες, πήγανε νὰ προγευματίσουνε πάνω στὸ γρασίδι —τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὑπήρχανε ἀκόμα ἄνθρωποι ποὺ προγευματίζανε στὸ γρασίδι—ὄχι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴν ψηλότερη ἀπόκρημνη ἀκτὴ ποὺ δεσπόζει τῆς Μάγχης. Μετὰ τὸ φαγητό, πλησιάσανε τὸ φρικιαστικὸ βάραθρο καὶ πρώτη ἡ κ. Χ... παρέσυρε τὸν ἄνδρα της, στὸν ὁποῖο τὸ πρωῒ ἐκεῖνο ἔδειχνε ἐξαιρετικὴ ἀγάπη καὶ ζήλεια, πρὸς ἕνα ἀπομονωμένο μέρος, θέλοντας ἴσως νὰ τοῦ κάνῃ τὰ συνηθισμένα της παράπονα ἢ ἁπλῶς νὰ τοῦ δείξῃ τὴν περιπαθῆ τρυφερότητά της. Οἱ ἄλλοι δὲν τοὺς βλέπανε πιά, ὅταν ξαφνικὰ ἀκούστηκε μιὰ τρομαχτικὴ κραυγή, καὶ βρήκανε τὸν κ. Χ... σκυμμένο πάνω ἀπὸ τὸ βάραθρο, κοντὰ σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ πέτρες, ποὺ ἐξηγοῦσε καθαρὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς νεαρῆς γυναίκας.

Πέρασε ὅλη τὴν ὥρα ἀτενίζοντας κάτω ἀπ' τὸν γκρεμό...

—Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία, γιατρέ, ἐπιβεβαίωσε ἡ φίλη μου, στρέφοντας πρὸς τὸν Μπατσάνο τὸ παραμορφωμένο πρόσωπό της. Εἶχε γλυστρήσει... Ὅσοι μιλήσανε γι' αὐτοκτονία, τὸ κάνανε ἀπὸ κακόβουλη πρόθεσι. Τὸ πολύ-πολύ, μπορούσανε νὰ ὑποθέσουνε πὼς εἶχε ἀπειλήσει τὸν Φρανσουᾶ ὅτι θὰ σκοτωνότανε, καὶ ὅτι παίζοντας ἔτσι βλακωδῶς αὐτὴ τὴν κωμωδία ἔχασε τὴν ἰσορροπία της. Μὰ ἡ ἀνάκρισις εἶχε σταματήσει ἀπὸ τὴς πρῶτες κι' ὅλας μέρες καὶ μ' ὅλη τὴν κληρονομία καὶ τοὺς φθονεροὺς ποὺ τοὺς παρέσυραν τὰ πάθη, οἱ φίλοι τοῦ κ. Χ... δὲν κοπίασαν πολὺ γιὰ νὰ τὸν ὑπερασπισθοῦνε.

—Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, συνεπέρανα ἐγώ. Τὸ θῦμα τοῦ ἀτυχήματος ἦταν λιγώτερο συμπαθὲς σ' ὅλους, παρὰ ὁ κ. Χ... τοῦ ὁποίου ἡ μεγάλη ἤδη γοητεία, θἄλεγε κανεὶς πὼς μεγάλωνε ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὴν λύπη. Ἔγινε τόσο συμπαθητικὸς θόρυβος ὁλόγυρα στ' ὄνομά του, ποὺ τὴν ἐποχὴ ποὺ τὸν ἐρωτευθήκατε...

—Αὐτὸ συνέβη ἔπειτα ἀπὸ πέντε χρόνια, γιατρέ. Πᾶνε πιὰ δέκα χρόνια ποὺ ἔγινε τὸ δυστύχημα, σημειῶστε το, δέκα χρόνια!

—Ὅλος ὁ κόσμος τὸν περιέβαλλε μὲ τέτοια ἐκτίμησι, ἐπανέλαβα, ποὺ ἐπιθυμοῦσα μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ τὸν γάμο σας καὶ δέχτηκα νὰ γίνω κουμπάρος. Ἤμουν ἐνθουσιασμένος ποὺ σᾶς ἔβλεπα εὐτυχισμένη καὶ ὡς πρὸ ὀλίγου φανταζόμουνα πὼς εἴσαστε τὸ πιὸ ταιριαστὸ καὶ τὸ πιὸ ἀγαπημένο ζευγαράκι.

—Κι' ἔτσι εἶνε, γιατρέ. Λατρεύω τ δρα μου ὅπως κι' ἐκεῖνος μ' ἀγαπᾶ δὲν πρόκειται τώρα γι' αὐτό. Μὴ μ πτετε πιά, πρέπει νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα. τὸν ζηλεύω, μὰ ὄχι γιὰ τὸ παρόν, κα νετε; Ζηλεύω ἐκείνην, τὸ φάσμα τῆς τὴν γυναῖκα του. Πρέπει νὰ προσπ νὰ μὲ νοιώσετε, ἀλλοιώτικα θ' ἀν νὰ περιττολογήσω... Πρὶν παντρευτο ταξε νὰ φτιάξουνε ἕνα μνημεῖο στὴ θ ἐκείνη εἶχε πέσει... Δὲν θύμωσα, κα φυσικό. Φρόντιζε πάντα γιὰ τη ρησί του, μὰ δὲν τὸ ἐπισκεπτότανε Δὲν πῆγε καθόλου ἐκεῖ πέρα στὸ τῶν ἀρραβώνων μας. Ἔπειτα ταξιδέψ ναμε δυὸ χρόνια νὰ ξαναπᾶμε στὸ Καὶ μόνο τὸν περασμένο χρόνο, τὸν κ ἤμουνα πολὺ ἄρρωστη—ἔκανα ἕνα τοκετό, γιατρέ—τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουν σμένη σὲ μιὰ κλινική, βδομάδες ὁλ τότε μόνον ἄρχισε ν' ἀσχολῆται μὲ θαμένη. Πρὶν ἀπὸ τὴν κακὴ αὐτὴ ἐ θε φορὰ ποὺ μοῦ μιλοῦσε γι' αὐτή, μέσον, τὸ μέσον ποὺ μοῦ τῶδινε νὰ νικήσω τὴν ἀντίζηλό μου. Μὰ στ μα τῆς ἀναρρώσεώς μου, ἄρχισε νὰ μ νίζῃ μὲ τῆς... τύψεις του, μὲ τῆς σεις του. Μοῦ μιλοῦσε διαρκῶς γιὰ τ χημα ποὺ τοῦ εἶχεν ἐξασφαλίσει τη σία μας, συνταύτιζε ὅλον τὸν πλοῦτο τὴν πολυτέλειά μας μὲ τὸ συμβὰν δαχτυλίδια ποὺ φοροῦσα, τὸ μαργα κολλιέ μου, τὰ φορέματα καὶ τὰ γου μου, ἔλεγε πὼς τὰ εἶχα ὅλα αὐτά, δυστυχισμένη ἡ γυναῖκα του εἶχε γλ στὸ βάραθρο καὶ μοῦ ἐπρότεινε νὰ μὲ σῃ ἐκεῖ γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ πὼς ἔγινε τὸ Ἐγὼ ἀρνήθηκα. Τότε πῆγε μονάχος ἐπέστρεψε πιὸ ταραγμένος, προσπάθ διασκεδάσῃ μὰ δὲν τὸ κατώρθωσε, μὲ καὶ πάλι νὰ τὸν ἀκολουθήσω σ' ἕνα ἄλ σκύνημα. Καὶ πάλιν ἀρνήθηκα. Ἀντ ὅσο μποροῦσα, μὰ προχθὲς ὑπεχώρησα γαμε στὸ Ντινάρ. Πέρασε ὅλη τὴν ὥρα ζοντας κάτω ἀπὸ τὸν γκρεμό. Χτὲς ψαμε κι' ἀπόψε τὴν νύχτα...

—Σᾶς τὰ ὡμολόγησε ὅλα, δὲν εἶνε εἶπεν ὁ Μπατσάνο.

Ἄνοιξε διάπλατα τὰ θολά της μάτ

—Ναί, εἶπεν ἐκείνη μὲ ἄχρωμη φω ταν ἤμασταν στὸν γκρεμό, μοῦ εἶπε π τώθηκε. Χτὲς μοῦ εἶπε... μοῦ τὰ ὡμολ ὅλα... Μὰ δὲν εἶνε ἀπολύτως ἔνοχος, τρέ. Τοῦ ἔπαιζε διαρκῶς τὴν κωμωδ αὐτοκτονίας. Φερότανε σὰν μιὰ ἄρρωστ κεῖνος εἶχε ἀποκάνει πιά. Τοῦ ἐπανελ ὁλοένα: «Σπρῶξε με λοιπόν! γλύτωσ Ἦταν κουρασμένη ἀπὸ τὴ ζωὴ γιὰ τη κῆ ἀμφιβολία ποὺ τὴν τυραννοῦσε. Εἶχε ψει πάνω ἀπὸ τὸ βάραθρο. Μοῦ εἶπε: δὲν παρὰ νὰ τὴν σπρώξῃ λιγάκι γιὰ νὰ πέσ ὅταν ἔπεσε προσπάθησε νὰ τὴν συγκρ Πέστε μου, τί πρέπει νὰ κάνω τώρα;

Ἐπὶ τέλους εἴχαμε καταλάβει τὴν ἀλ μιὰ ἔμμονη ἰδέα κυνηγοῦσε τὸν δολοφό

Τότε ὁ Μπατσάνο καὶ γώ, τῆς δώσαμ φριχτὴ συμβουλή, τὴν διατάξαμε γιὰ νὰ προφυλάξουμε, νὰ ἐγκαταλείψῃ ἐντελῶ ἄνδρα της. Μόνο ἔτσι θ' ἀπόφευγε τὴ νοχή...

Μᾶς ἄκουσε. Ἔφυγε μακρυά, ἀφοῦ ὑπ θηκε πρῶτα στὸν ἔνοχο νὰ φυλάξῃ τὸ κό του καὶ μάλιστα νὰ ξαναγυρίσῃ.

Μὰ ἐκεῖνος δὲν περίμενε τὸ γυρισμ

—Τὸν ἔχομε καταδικάσει σὲ θάνατ εἶπε ὁ Μπατσάνο.

Καὶ πράγματι, σκοτώθηκε· ἔπεσε ἀπ βάραθρο γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸ φάντασμ ἡ ζωντανὴ ἐκληρονόμησε ὅλη τὴν τερ περιουσία τῆς ἀδικοσκοτωμένης.

ΜΠΙΝΕ—ΒΑΛΜΕ

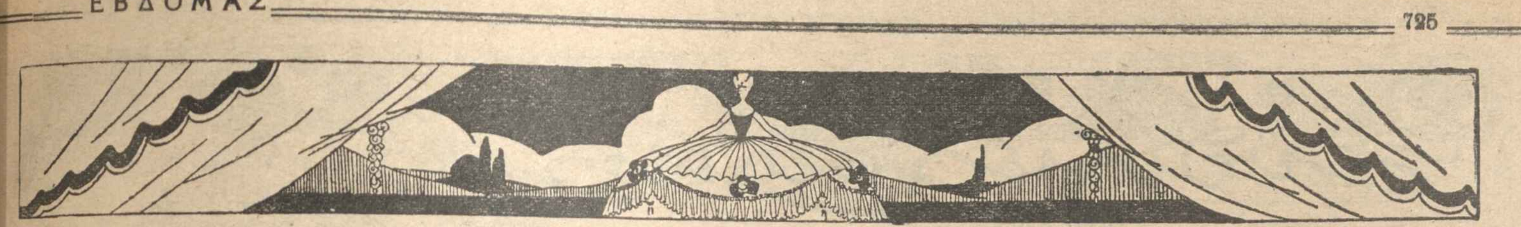

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

HENRI ARDEL

ΟΤΑΝ ΡΟΔΙΖΗ Η ΑΓΑΠΗ

[Τὰ προηγούμενα.—Ὁ νεαρὸς γλύπτης Ρισὰρ ντὲ Βωβραὶ βρίσκεται στὴν ἔπαυλη Κὲρ-Ἀρμόρ, τῆς Βρεττάνης, προσκεκλημένος τῆς κυρίας ντὲ Τανύ, μὲ τὸν γυιὸ τῆς ὁποίας συνδέεται ἀδελφικά. Προσπαθεῖ νὰ ξεχάσῃ, στὴν ἠρεμία τῆς ἐξοχῆς, μιὰ παληὰ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευση. Μιὰ μέρα, συναντᾶ στὸ δρόμο μιὰ κοπέλλα. Εἶναι ἡ Ζιλιάνα ντὲ Τρεβενέκ. Ὁ Βωβραὶ κατορθώνει νὰ συστηθῇ στὴν οἰκογένειά της καὶ παντρεύονται. Μένουν στὸ Παρίσι. Μιὰ μέρα, τοὺς ἐπισκέπτεται ἡ κυρία Σαμπέλ, φίλη των. Ἡ κυρία Σαμπὲλ συνοδεύει τὴν Ζιλιάνα στῆς κυρίας ντὲ Μωβιέρ.]

8. (Ἡ συνέχεια)

Μιὰ φάλαγγα ἀπὸ πολὺ ὡραῖες γυναῖκες—ἢ ποὺ φαινόνταν ἔτσι—πραγματικὲς Παριζιάνες συνηθισμένες νὰ τ' ἀκοῦν καὶ νὰ τὰ βλέπουν ὅλα, πλάσματα ἀνησυχαστικά, γοητευτικά, ἐπιπόλαια. Κι' ἦταν γιὰ τὴν Ζιλιάνα ντὲ Βωβραὶ ἀφορμὴ μιᾶς θριαμβευτικῆς ἐπιτυχίας, ἡ σύγκρισίς της μὲ ὅλες αὐτὲς τὴς γυναῖκες... Γιατί, ὅπως τὸ ζήτησε ὁ Ρισάρ, βρισκόταν ἐκεῖ. Πολὺ περήφανη γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ ὅτι πειράχθηκε στὴν εὐλαβική της ψυχή, ἀφοῦ εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ τὴν καταλάβαινε, ἡ Ζιλιάνα χωρὶς καμμιὰ λέξη διαμαρτυρίας εἶχε ὑποταχθῇ στὴν ἐπιθυμία τοῦ κυρίου, στὸν ὁποῖον εἶχε δοθῇ...

Ἦταν ἐκεῖ. Κι' ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν πόρτα ὅπου ἀκουμποῦσε, ἀκίνητος, τὴν παρατηροῦσε μὲ τὴν ἴδια περήφανη χαρὰ ποὺ δοκίμαζε ὅταν ἔβλεπε ὅσα ἔργα του εὕρισκε καλὰ ἡ αὐστηρὴ κριτική του. Ἡ νέα γυναῖκα, πεντάμορφη μέσα στὸ λαμὲ φόρεμα ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Ρισὰρ τῆς εἶχε διαλέξει, ἄκουε χωρὶς νὰ χαμογελᾷ. Τί νὰ σκεφτόταν λοιπὸν γιὰ τὰ ἐλαφρὰ λόγια ποὺ πετοῦσαν οἱ ἠθοποιοί; Διασκέδαζε ἄραγε σὰν τὴς ἄλλες γυναῖκες ποὺ τὴν κύκλωναν;... ἢ μήπως τὸ νεανικό της μυαλὸ αἰσθανόταν ντροπὴ καὶ στενοχώρια;

Μὲ περιέργεια, μὲ τὴν ἀδιαφορία ἑνὸς παρατηρητοῦ, ὁ Ρισὰρ ξαφνικὰ ἀνερώτησε μέσα του, ζητώντας νὰ ξεδιαλύνῃ τὴς μυστικὲς ἐντυπώσεις αὐτοῦ τοῦ τόσο διαφορετικοῦ πλάσματος... Μὰ τὸ ὡραῖο πρόσωπο τῆς Ζιλιάνας κρατοῦσε μὲ ἐπιμέλεια τὴν ἄψογη μάσκα ποὺ ἐπιβάλλει ἡ κοσμικὴ ζωή. Καὶ ὁ Ρισὰρ κατάλαβε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ὅτι αὐτὴ τὴν μάσκα δὲν βρῆκε τὸν τρόπο νὰ τὴν σηκώσῃ. Ἀκόμα ἡ σοβαρὴ ἔκφραση τοῦ στόματος καὶ τοῦ σκεφτικοῦ βλέμματος μόλις ἐπρόδινε τὴν δυσαρέσκεια τῆς σκέψης ποὺ προκαλοῦσε τὸ ἀντιπαθητικὸ περιβάλλον... Τὴν εἶχε κυριεύσει ἡ νοσταλγικὴ δίψα τῶν Χριστουγέννων τῆς Βρεττάνης, μιὰ αἴσθηση μοναξιᾶς ποὺ ἔφτανε ὡς τὴν ἀγωνία καὶ ποὺ ἡ παρουσία τοῦ Ρισὰρ δὲν μποροῦσε νὰ διαλύσῃ. Καὶ μάλιστα ἀπὸ ἔνστικτο, ἀπέφευγε νὰ γυρίσῃ τὸ πρόσωπό της πρὸς τὸ μέρος του, γιὰ νὰ μὴ διαβάσῃ ἐκεῖνος στὰ μάτια της, ποὺ μὲ δυσκολία τώρα κρατοῦσαν τὰ δάκρυα, πόσο τὸν αἰσθανότανε μακρυά της... Κι' ὅμως, ἡ ἀπόστασι ποὺ τοὺς χώριζε ἦταν ἀκόμη μεγαλείτερη ἀπ' ὅ,τι φανταζόταν ἡ Ζιλιάνα. Γιατὶ ὁ Ρισὰρ οὔτε κὰν σκέφθηκε νὰ κυττάξῃ τὴν γυναῖκα του καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ τελευταῖο μέρος τοῦ θεάματος. Μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ σκληρά, μὲ χείλη συνεσπασμένα, εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια του στὴν Κατερίνα Ἀρβενέσκο, ποὺ στεκόταν ὀρθὴ λίγα βήματα παρακάτω... Ἀσφαλῶς μόλις θὰ εἶχε φθάσει, γιατὶ οἱ ἄνδρες τὴν εἶχαν περιτριγυρίσει στὴν πόρτα καὶ ἔψαχναν νὰ τῆς ἀνακαλύψουν ἕνα κάθισμα.

Ἐκείνη περίμενε, εὐχαριστώντας μὲ τὸ χαμόγελο τῶν χειλιῶν της, ποὺ ξεχώριζαν ὁλοκόκκινα στὸ χλωμὸ πρόσωπό της. Ἕνα κηροπήγιο ἔρριχνε τὴς φλόγες του πάνω στὸν λαιμό της ποὺ στόλιζαν χοντρὰ μαργαριτάρια, πάνω στὸ λευκὸ στῆθος, στὸ μικρὸ κεφάλι μὲ τὰ ἡδονικὰ μάτια τὰ ὑπογραμμισμένα μὲ σκιά, στὸ χαλαρὸ δέσιμο τῶν μαλλιῶν, τόσο χαλαρὸ ποὺ λὲς καὶ περίμενε, γιὰ νὰ λυθῇ, τὸ χάδι ἑνὸς ἐρωτευμένου χεριοῦ.

Μ' ἕνα φλογερὸ βλέμμα, ὁ Ρισὰρ τὴν περιτύλιξε ὁλόκληρη... Ἀνέπνευσε βαθειὰ σὰν νὰ αἰσθάνθηκε ξαφνικὰ τὸν ἀέρα νὰ φεύγῃ ἀπ' τὸ σφιγμένο στῆθος του.

Ἔτσι, ἦρθε ἡ ὥρα ποὺ πρόβλεψε καὶ περίμενε ἀπὸ τόσον καιρό! Ἡ Κατερίνα Ἀρβενέσκο ἦταν πάλι κοντά του, τόσο κοντά του, ὥστε ἔνοιωθε ν' ἀνεβαίνῃ στὸ κεφάλι του τὸ ἄρωμα ποὺ τὸν εἶχε μεθύσει τόσες φορές, καὶ ἔβλεπε τὸ ἀνατρίχιασμα τῶν γλυκῶν καὶ φλογερῶν χειλιῶν, ποὺ ξέραν νὰ φιλοῦνε τόσο ἡδονικά... Στὰ σκοτεινὰ βάθη τοῦ ἐγώ του,

Οἱ ἄνδρες τὴν εἶχαν περιτριγυρίσει...

ρίζωσε ὁ θυμὸς τοῦ ἀνδρὸς ποὺ περιφρονήθηκε καὶ ἐγκαταλείφθηκε γιὰ ἕναν ἄλλον καὶ ἄναψε περισσότερο τὴν μανιασμένη λαχτάρα μιᾶς ἐκδίκησης ποὺ θὰ τὴν ἔφερνε μιὰ μέρα μπροστά του, νικημένη, ἱκετευτική... Ἐκείνη τὴν ὥρα αἰσθάνθηκε τὸν πειρασμὸ νὰ τὴν συντρίψῃ μὲ τὸ ἀγκάλιασμά του, νὰ τὴν πληγώσῃ μὲ φιλιὰ ποὺ δαγκώνουν, νὰ τὴν κάνῃ νὰ φωνάξῃ μὲ ἀγωνία. Ἕνας χείμαρρος πάθους ἔτρεχε μέσα του... Μὰ εἶχε πολὺ καλὰ διδαχθῆ ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ἐτικέττα ὥστε νὰ προδώσῃ κάτι ἀπ' τὴς σκέψεις του. Κράτησε τὴν ἴδια ἀγέρωχη καὶ νωχελῆ στάση, τὸ πρόσωπο ἔμεινε ἀδιάφορο μὲ μιὰ δυνατὴ προσπάθεια τῆς θέλησής του.

Σ' αὐτὴ τὴν στάσι τὸν εἶδε ἡ Κατερίνα καθὼς γύριζε τὸ κεφάλι. Μιὰ λάμψη πέρασε στὰ μάτια της ποὺ ἀντίκρυσαν στὰ δικά του ἕνα ἀκαθόριστο βλέμμα, μακρυνό, ἐρευνητικό, πού, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ματόκλαδα, εἶχε τὴν ἡδονὴ ἑνὸς ἐρωτικοῦ χαδιοῦ...

Ἕνα δευτερόλεπτο, χωρὶς καμμιὰ κίνηση, μὲ πρόσωπο ἀδιάφορο τὴν κύτταξε, κι' ἐκεῖνος ἔπειτα, τυπικά, τὴν χαιρέτησε.

Ἔκανε ἕνα κίνημα μὲ τὸ κεφάλι της, λίγο ἀργό, πρὶν καθήσῃ στὴν πολυθρόνα ποὺ τῆς ἔφεραν... Ἔπειτα φάνηκε ἀπασχολημένη ἀποκλειστικὰ μὲ τὴν Ἐπιθεώρηση ποὺ τέλειωνε μέσα σ' ἕνα πάταγο γέλοιων καὶ χειροκροτημάτων.

Τώρα, μέσα ἀπ' τὸ χὼλλ ἀνέβαιναν ἡ κουβέντες τῶν θεατῶν ποὺ καθὼς φαινόνταν ἦσαν ἐνθουσιασμένοι ποὺ ξανάπαιρναν τὸ δικαίωμα νὰ μιλοῦν. Διάφορες παρέες εἶχαν σχηματισθῆ. Οἱ κύριοι ὁδηγοῦσαν τὴς γυναῖκες στὸ μπουφέ.

Ὁ Ρισὰρ θυμήθηκε ξαφνικὰ τὴν παρουσία τῆς Ζιλιάνας. Μὲ τὸ μάτι τὴν ἀναζήτησε μέσα στὸ πλῆθος. Μὰ ἄκουσε κοντά του τὴν φωνὴ τῆς κυρίας ντὲ Μωβιέρ:

—Βωβραί, φίλε μου, ἀφοῦ βρίσκεστε κοντὰ σὲ μιὰ πόρτα, θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ἂν φέρετε ἕνα παγωτὸ στὴν πριγκήπισσα Ἀρβενέσκο, ποὺ φοβᾶται τὸν κόσμο.

Ὁ Ρισὰρ κύτταξε γύρω του. Ὄρθια ἡ νέα γυναῖκα ἀπαντοῦσε μ' ἕνα ἀφηρημένο χαμόγελο σ' ὅσους τὴν χαιρετοῦσαν. Δὲν φάνηκε ν' ἄκουσε τὰ λόγια τῆς κυρίας ντὲ Μωβιέρ· δὲν διαμαρτυρήθηκε, οὔτε δέχτηκε. Μὰ ξαφνικά, μιὰ ἀδιόρατη ρυτίδα αὐλάκωσε τὸ μέτωπό της. Ὁ Βωβραὶ ρωτοῦσε τὴν οἰκοδέσποινα:

—Μήπως ξέρετε ποῦ εἶναι ἡ κυρία ντὲ Βωβραί;

—Ἐκεῖ κάτω, κοντὰ στὴν Ζανὶν Σαμπέλ...

Κάτω ἀπ' τὰ μισόκλειστα βλέφαρα, τὰ μεγάλα φωτεινὰ μάτια τῆς Κατερίνας Ἀρβενέσκο ἔψαξαν πρὸς τὴν διεύθυνση ποὺ ἔδειξε ἡ κυρία ντὲ Μωβιέρ. Καὶ ξαφνικὰ ἔμειναν ἀκίνητα. Τὸ διαπεραστικὸ βλέμμα τους ἐξέταζε μὲ προσοχὴ τὴν λεπτὴ σιλουέττα, τὴν χάρη τοῦ κεφαλιοῦ, τὸ θαυμάσιο δέρμα, καὶ ἀκόμα τὴν κομψὴ τουαλέττα ποὺ μόνο τὸ γοῦστο ἑνὸς καλλιτέχνη θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ τόσο ἁρμονικὰ μὲ τὴν καλλονὴ αὐτῆς ποὺ τὴ φοροῦσε. Καὶ ἦταν τόσο ἀφοσιωμένη στὴν ἐξέταση αὐτὴ ὥστε ἀνατινάχτηκε ὅταν ὁ Βωβραὶ τῆς εἶπε, μὲ τὸν ἴδιο τόνο ποὺ θὰ εἶχε καὶ γιὰ μιὰν ἄγνωστη:

—Ὁρίστε κυρία, τὸ παγωτὸ ποὺ ζητήσατε.

Ὁ Ρισὰρ διάβαζε καθαρὰ μέσα της... Καὶ ἐκείνη τὴν ὥρα, ἡ Ζιλιάνα τοῦ γινόταν τόσο ἀγαπητὴ γιὰ τὴν νίκη ποὺ χάριζε στὸν ἐγωϊσμό του!...

Μὲ νωχέλεια ἡ Κατερίνα ἅπλωσε τὸ χέρι της γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ποτῆρι ποὺ τῆς πρόσφερε. Ἕνα χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη της καὶ τὸ χαμόγελο αὐτὸ ἔμοιαζε τόσο μὲ τὰ παληά, ποὺ γιὰ ἕνα λεπτὸ ὁ Βωβραὶ νόμισε ὅτι τὸ παρελθὸν δὲν εἶχε πεθάνει, ὅτι τὸ παρελθὸν αὐτὸ ξαναζοῦσε ἐκείνη τὴν ὥρα..

Μὲ τὴν τραγουδιστή της φωνὴ ποὺ ἦταν συγχρόνως εἰρωνικὴ καὶ χαϊδευτική, ἡ Κατερίνα ρωτοῦσε:

—Γιατί μοῦ μιλᾶτε μ' αὐτὸ τὸν ἐπίσημο τόνο;... Εἴμαστε λοιπὸν τόσο πολὺ μαλλωμένοι... ἐχθροί;

—Οὔτε μαλλωμένοι, οὔτε ἐχθροί· ἁπλούστατα: ξένοι. Δὲν νομίζετε, ἀλήθεια, πριγκήπισσα, ὅτι τώρα πιὰ δὲν μποροῦμε νὰ εἴμαστε τίποτε ἄλλο;

Καὶ πάλι τὸ φλογερὸ χαμόγελο φώτισε τὸ στόμα αὐτό, τοῦ ὁποίου ὁ Ρισὰρ γνώριζε ὅλες τὴς ἐκφράσεις, τὸ στόμα αὐτὸ ποὺ εἶχε νοιώσει κάποτε νὰ τρέμῃ κάτω ἀπ' τὰ χείλια του, τὸ στόμα αὐτὸ ποὺ τοῦ εἶχε ψιθυρίσει τόσες φορὲς τὰ παθητικὰ καὶ τρελλὰ λόγια τοῦ ἔρωτα...

—Εἶναι δυνατὸ νὰ νομίζετε πραγματικά, ὅτι εἴμαστε τελείως ξένοι;... Ἐγὼ ὄχι... Δὲν παραδέχομαι ὅτι ἡ θύμηση τῶν θεϊκῶν στιγμῶν ποὺ πέθαναν, πρέπει νὰ χωρίσῃ τὰ πρόσωπα ποὺ τὴς ἔζησαν...

—Σπαταλᾶ κανένας τὸ χρόνο, πριγκήπισσα, ὅταν τὸν ἀφιερώνει στὴς ἀναμνήσεις!... Ἡ ταπεινή μου γνώμη εἶναι ὅτι ἡ τέλεια σοφία συνίσταται στὸ νὰ ξεχνᾷ κανεὶς τὸ παρελθὸν καὶ

Henri Allorge

ΠΟΛΥ ΑΠΗΣΧΟΛΗΜΕΝΟΣ

Ὁ Ἀλμάκερ ἦταν φοβερὰ δραστήριος ἄνθρωπος, ἕνας ἐπιχειρηματίας ποὺ διηύθυνε, ταὐτοχρόνως, ἕνα ἐργοστάσιο χάρτου, ἕνα τυπογραφεῖο, μιὰ τράπεζα κι' ἕνα θέατρο.

Κέρδιζε ἑκατομμύρια, κανένας ὅμως δὲν ἐργαζόταν ὅσο αὐτός. Μερανύχτα στὰ γραφεῖα του—γιατὶ κι' ὁ ὕπνος του ἀκόμα ἦταν μικρῆς διαρκείας—δὲν δειλίαζε μπροστὰ στὴ δουλειὰ καὶ τὰ ἑκατομμύριά του αὐτὸς ὁ ἴδιος τὰ εἶχε κερδίσει, μὲ τὴν ἱκανότητά του καὶ τὸ μεγάλο ἐπιχειρηματικὸ πνεῦμα του.

Ἡ καταγωγή του ἦταν ὑπέρ...πληβεία. Στὴν ἀρχή, εἶχε βγῆ στὴν πιάτσα ὡς ἀσήμαντος πλασιέ, πουλώντας τσιρότα ἀμερικάνικα καὶ φάρμακα γιὰ τοὺς κάλους. Ἀργότερα—γιατὶ ἦταν φιλοπρόοδος κι' ἀκούραστος—κατώρθωσε ν' ἀποκτήση μιὰ παραγκίτσα ὅπου πουλοῦσε διάφορα ψιλικὰ εἴδη. Κατόπιν, μπόρεσε νὰ πάρη, συνεταιριζόμενος μ' ἕναν ἑβραῖο, ἕνα μαγαζάκι σ' ἕνα κεντρικὸ δρόμο. Πουλοῦσαν εἴδη χαρτοπωλείου. Προτοῦ περάσουν δέκα χρόνια, κατώρθωσε νὰ διώξη τὸν ἑβραῖο, ἀφοῦ τὸν ἀποζημίωσε γενναῖα, καὶ νὰ μείνη κύριος ἀπόλυτος τοῦ μαγαζιοῦ. Αὐτὴ ἡ κοπιώδης σταδιοδρομία του τὸν ἔκανε πολὺ αὐστηρὸ ἀπέναντι τῶν ὑπαλλήλων του. Εἶχε ἐπιβάλει ἕνα εἶδος στρατιωτικῆς πειθαρχίας στὴς διάφορες ἐπιχειρήσεις του καί, πρὸ παντός, εἶχεν ἐγκολπωθῆ τὴς πιὸ μοντέρνες μεθόδους ἐργασίας.

Τὴς ἐφήρμοζε ὄχι μόνο στὰ ἐργοστάσιά του καὶ στὰ γραφεῖα του, ἀλλὰ καὶ στὴν ἰδιαίτερή του κατοικία. Δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν πλησιάση, χωρὶς νὰ ζητήση προηγουμένως ἀκρόαση, κ' ἡ ἀκρόαση δὲν διαρκοῦσε ποτὲ περισσότερο ἀπὸ μερικὲς στιγμές. Τὸ γραφεῖο του ἦταν στολισμένο μὲ διάφορες πινακίδες, ποὺ εἶχαν συστάσεις γιὰ τοὺς ἐπισκέπτας: «ΕΣΤΕ ΣΥΝΤΟΜΟΙ», «Ο ΧΡΟΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΧΡΗΜΑ», «ΕΙΜΑΙ ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ, ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ», κτλ. Αὐτὴ τὴ μέθοδο τὴν εἶχε τελειοποιήσει, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὸν κόπο ν' ἀπαντᾷ στοὺς παρεισάκτους.

Ἐννοεῖται ὅτι σπανίως δεχόταν τοὺς διαφόρους ἐπισκέπτας, ἀφήνοντας αὐτὴ τὴν φροντίδα στὸν γραμματέα του. Κυριολεκτικῶς, ἔπρεπε νὰ ἔχη κανεὶς βασιλικὰ μέσα, γιὰ νὰ μπορέση νὰ εἰσαχθῆ στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ μεγάλου ἐπιχειρηματίου.

Ὁ Ἀλμάκερ ἐννοοῦσε νὰ ἐπιτυγχάνη τὸ ἀνώτατον ὅριον παραγωγῆς μέσα στὸ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα. Φυσικά, μολονότι δύσκολη στὴν ἐφαρμογή της, αὐτὴ ἡ συνταγὴ ἦταν ἰδεώδης.

Χρησιμοποιοῦσε διαρκῶς τὸ τηλέφωνο, δὲν ἤθελε ὅμως νὰ τὸν καλοῦν σ' αὐτὸ οἱ ὑπάλληλοί του (ἐκτὸς τῶν τμηματαρχῶν). Σιχαινόταν τοὺς φλυάρους καὶ τοὺς ἔδιωχνε ἀπ' τὸν συντομώτερο δρόμο.

⁂

Γι' αὐτό, ἔνοιωθε μιὰν ἀντιπάθεια, ποὺ μεγάλωνε ὁλοένα, γιὰ τὸν θυρωρὸ τοῦ ἐργοστασίου τοῦ χάρτου, τὸν Λαλοῦ, ἕνα μεσημβρινό, τὸν ὁποῖο εἶχε προσλάβει χωρὶς νὰ τὸν θέλη, συστάσει ἑνὸς ἀπ' τοὺς κυριωτέρους μετόχους.

Ὁ μεσημβρινὸς αὐτός, ποὺ ἦταν φλύαρος ὅπως ὅλοι οἱ πατριῶτες του, δὲν ἄφηνε εὐκαιρία νὰ περάση ποὺ νὰ μὴν μεταχειρισθῆ τὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ ἐνοχλήση τὸν σιωπηλὸ προϊστάμενό του. Πολλὲς φορὲς μάλιστα, ἐμφανιζόταν κι' ὁ ἴδιος, γιὰ τὰ πιὸ ἀσήμαντα ζητήματα, μπροστὰ στὸν κ. Ἀλμάκερ, σὰν νὰ ἔνοιωθε ἱκανοποίηση ἀνησυχώντας τον.

—Νὰ ἕνας, ἔλεγε ὁ σιωπηλὸς διευθυντὴς γιὰ τὸν Λαλοῦ, νὰ ἕνας ποὺ κάνει κατάχρηση τῆς ὁμιλίας! Καὶ καθὼς μαντεύω, δὲν θ' ἀργήση νὰ ζητήση αὔξηση. Ἄ! θὰ τὸν δεχθῶ ὅπως τοῦ ἀξίζει!

⁂

Λίγες μέρες ἀργότερα—ἦταν στὴ μέση τοῦ καλοκαιριοῦ—ὁ κ. Ἀλμάκερ λαγοκοιμόταν ἐπάνω σ' ἕνα ντοσσιέ, ὅταν τὸ κουδουνάκι τοῦ τηλεφώνου ἀντήχησε:

—Ἀλλό! Εἶναι αὐτοῦ ὁ κ. Ἀλμάκερ;

—Ὁ ἴδιος. Ποιὸς εἶναι στὸ τηλέφωνο;

—Λαλοῦ, ὁ θυρωρός...

—Φίλε μου, δὲν ἔχω καιρὸ νὰ σὲ ἀκούσω!

Καὶ διέκοψε τὴ γραμμή, παρὰ τὰ ἐπανειλημμένα καὶ ἐπίμονα κουδουνίσματα τοῦ θυρωροῦ.

⁂

Καταρώμενος τὸν ἀδιόρθωτο μεσημβρινό, ὁ κ. Ἀλμάκερ προσπαθοῦσε νὰ ξαναρχίση τὸν διακοπέντα ὑπνάκο του, ὅταν ἄκουσε νὰ χτυπᾷ τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας τῆς ἰδιαιτέρας του κατοικίας.

—Ὁ θυρωρὸς τοῦ ἐργοστασίου τοῦ χάρτου, εἶπε ὁ Μπατίστ, ὁ θαλαμηπόλος, ζητεῖ ἐπιμόνως νὰ μιλήση στὸν κύριο.

—Πάλι αὐτός!

—Λέει ὅτι πρόκειται γιὰ κάτι πολὺ σοβαρό.

—Βέβαια! Γιὰ τὴν αὔξησή του θὰ θέλη νὰ μιλήση. Θὰ τὸν ἐξαποστείλω στὴ στιγμή.

Ὁ Λαλοῦ μπῆκε καὶ χαιρέτησε ἀδέξια. Καθὼς ἄνοιγε τὸ στόμα, ὁ Ἀλμάκερ ἔσπευσε νὰ τοῦ τὸ κλείση μ' αὐτὲς τὴς λέξεις:

—Δὲν ἔχω καιρό...

Καὶ τοῦ ἔδειξε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ τοίχου, μιὰ ἀπ' τὴς κρεμασμένες πινακίδες ποὺ ἔλεγε: «ΕΣΤΕ ΣΥΝΤΟΜΟΙ!»

Ὁ μεσημβρινὸς ὅμως δὲν ἀπογοητ αὐτὴ τὴν ἀπότομη ὑποδοχή. Στάθηκε σ σμένος μιὰ στιγμὴ κ' ὕστερα εἶπε:

—Παρουσιάζω τὰ σέβη μου στὸν κύρ θυντή.

Δεύτερο νόημα ποὺ σήμαινε: σιωπ δειχνε ἄλλη πινακίδα: «ΕΙΜΑΙ ΠΟΛ ΛΑ, ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ!»

—Μά, κύριε διευθυντά...

—Σιωπή!

Τρίτη πινακίδα:

«Ο ΧΡΟΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΧΡΗΜΑ!»

—Συμβαίνουν πράγματα...

—Σκασμός!

Τετάρτη πινακίδα:

«ΕΔΙΑΒΑΣΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ»

—Ἐξ αἰτίας, ἴσως, τῆς μεγάλης ζ

Πέμπτη πινακίδα:

«ΕΙΔΑ ΤΗ ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ!»

—Μὰ κύριε, ἐπέμενε ὁ ἀδιόρθωτος θ μέπει χωρὶς ἄλλο νὰ σᾶς πῶ: εἶναι βαρύ.

—Ἔ λοιπόν, γράψε το· πήγαινε στὸ νὸ δωμάτιο· θὰ βρῆς χαρτὶ καὶ φακέλλ δώσης τὸ γράμμα στὸν θαλαμηπόλο.

Ὁ Λαλοῦ ὑπάκουσε μηχανικά. Ὕστε εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ θαλαμηπόλος ταν μὲ τὸ γράμμα.

⁂

Ἰδοὺ τὸ περιεχόμενο.

«Κύριε,

«Πιάνω τὴν πέννα στὸ χέρι γιὰ νὰ φορήσω τὸν κύριο ὅτι τὸ ἐργοστάσιο τοῦ τιοῦ ἔπιασε φωτιά. Ὅλα καῖνε, ἐδῶ κ ὥρα. Τὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου εἶναι κλεισ δὲν ἔχουμε τὰ κλειδιά. Τὰ παράθυρα ἔχ δερένια κάγκελλα. Ἡ φωτιὰ μπαίνει ἀπ' τὰ σπασμένα τζάμια στὸ γραφεῖο, κύριος ἔχει ὅλα τὰ πολύτιμα πράγματα. κύριος εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς δ κλειδιά...»

⁂

Ὁ Ἀλμάκερ ὥρμησε σὰν τρελλός, τ τας τὰ μαλλιά του ἀπ' τὴν ἀπελπισία του.

—Μπατίστ! γρήγορα τὸ αὐτοκίνητο!

Καὶ συμπέρανε:

—Τί κτῆνος αὐτὸς ὁ Λαλοῦ! Τόση ὥρ ἔλεγα νὰ μοῦ πῆ τί ἤθελε!

ΑΝΡΙ ΑΛΛΟ

νὰ ζῇ μόνο στὸ παρόν!... Αὐτὸ ἀκριβῶς κάνω, γιὰ νὰ ζῶ εὐτυχισμένος.

Μ' ἕνα ξερὸ χτύπημα ἔκοψε ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ παγωτὸ ποὺ ἔλυωνε στὸ ποτῆρι.

—Νὰ ξεχνᾶς τὸ παρελθόν... Νὰ ζῇς μόνο στὸ παρόν... Εἶναι ἀλήθεια μιὰ λύση... πρακτική! Μὰ ἀγαπῶ πολὺ λίγο τὰ πρακτικὰ πράγματα ὥστε νὰ τὴν παραδεχτῶ... Καὶ μ' ἀρέσει νὰ θυμᾶμαι τὰ περασμένα, ὅταν θέλω, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ βρῶ στὴς σκέψεις μου τὸ μαρτύριο μιᾶς λαχτάρας ἢ μιᾶς λύπης... Αὐτὸ τὸ μαρτύριο, ἐγὼ ποὺ δὲν εἶμαι φρόνιμη... σὰν κι' ἐσᾶς..., τὸ λατρεύω γιὰ τὴν ἐντατικὴ ζωὴ ποὺ ξυπνᾶ μέσα μου.

Ἡ φωνή της ἦταν φλογερή· μὲ φαινομενικὴ ἀδιαφορία, ἐξακολουθοῦσε νὰ τρώη τὸ παγωτό της. Ἐκεῖνος αἰσθανόταν νὰ θεριεύη μέσα του ὁ πόθος. Ἴσως τὸ διαισθάνθηκε καὶ ἡ Κατερίνα· γιατί, χωρὶς μιὰ λέξη, κάρφωσε ἐπάνω του ἕνα παράξενο βλέμμα ὅπου ἀνακατευόνταν πολλὰ συναισθήματα: περιέργεια, εἰρωνεία, λύπη... κάτι σὰν χαϊδευτικὴ πρόσκληση ἀκόμα... Γιὰ ἕνα λεπτό, ὅπως ἄλλοτε, ξέχασαν ὅλα... Σ' ἐκεῖνο τὸ χώλλ, ὅπου τὸ πλῆθος τοὺς περικύκλωνε βρέθηκαν μόνοι, πρόσωπο μὲ πρόσωπο, ρωτώντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον χωρὶς λέξη, μὲ ριγμένο κάθε πέπλο.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ

Ἀστυνόμος.—Ἐχτυπήσατε τὸ σ σας μὲ τὴν καρέκλα; Πέστε μου σᾶς π λῶ γιατί τὸ κάματε αὐτό;

Κυρία.—Τὸ ἔκαμα γιατὶ δὲν μπορο σηκώσω τὸ τραπέζι.

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Πελάτης.—Ὥστε τὴν ἔδιωξες ἐ λους τὴν ὡραία ταμία ποὺ εἶχες;

Φαρμακοποιός.—Ναί, γιατὶ ὅλ πελάται μου πάντα λέγανε πὼς τὸ χαμ της ἤτανε καλλίτερο ἀπὸ κάθε τονωτικό.

ΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΜΟΣ

Ἐκεῖνος ἐν ποιητικῇ ἐξάρσει, ἐμ στὴ θάλασσα.—Ὦ θάλασσα ἀπέραντη, τειά, φουρτουνιασμένη, κύλα τὰ κύματά

Ἐκείνη ἐν ἐκστάσει.—Ὦ Γιῶργο, π νατὸς ποὺ εἶσαι! Σὲ ὑπακούει!

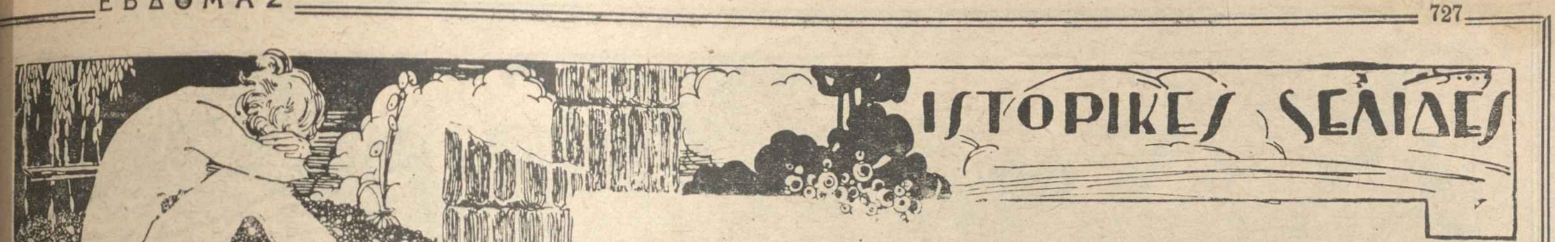

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ

Μὲ τὸ σκάνδαλο τῆς ἐντειχίσεως ἀναμνηστικῆς πλακὸς στὸ σπίτι τοῦ Πρίντσιπ, τοῦ δολοφόνου τοῦ διαδόχου τῆς Αὐστροουγγαρίας, ποὺ συνεκλόνισε τελευταῖα τὴν παγκόσμιο κοινὴ γνώμη, ξαναῆρθαν στὸν νοῦ μας ὅλες ἡ τραγικὲς δολοφονίες βασιλέων καὶ πολιτικῶν προσώπων ποὺ ἔλαβαν χώραν στὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια.

Δὲ θὰ μιλήσουμε βέβαια ἐδῶ γιὰ τὴν δολοφονία τοῦ διαδοχικοῦ ζεύγους τῆς Αὐστροουγγαρίας, οὔτε καὶ γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Τσάρου τῆς Ρωσσίας ἀπὸ τοὺς Μπολσεβίκους. Γι' αὐτά, τὰ ἐντελῶς σύγχρονά μας γεγονότα, ἐγράφησαν πολλὲς λεπτομέρειες. Ἀξίζει ὅμως νὰ κάμωμε μιὰ μικρὴ ἀνασκόπηση, τῶν τραγικῶν δολοφονιῶν ποὺ προηγήθησαν καὶ ποὺ ἀποτελοῦν μιὰ ματωμένη «ἁλυσσίδα» δραμάτων, μιὰ ἀληθινὴ ἐπιδημία...

Πρῶτα θύματα τῆς τραγικῆς αὐτῆς σειρᾶς ἦσαν ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, Καρνό, ποὺ δολοφονήθηκε, στὴς 24 Ἰουνίου 1894 ἀπὸ τὸν ἀναρχικὸ Καζέριο, καὶ ὁ ἱσπανὸς πρωθυπουργὸς Κανόβας, ποὺ δολοφονήθηκε, τὴν 8 Αὐγούστου 1897 στὰ Λουτρὰ τοῦ Σάντα-Ἀγκάντα ἀπὸ ἕναν ἀναρχικὸ κι' αὐτός. Ἀπὸ τότε, ἡ πολιτικὲς δολοφονίες πολλαπλασιαστῆκαν καταπληκτικά. Καί, σὰν ἡ ἐπιδημία νὰ πέρασε τὸν Ὠκεανό, ἔχουμε στὴς 26 Αὐγούστου 1897 τὴν δολοφονία τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας τῆς Οὐραγουάης, Μπόρδα, στὴς 9 Ἰανουαρίου 1898 τὴν δολοφονία τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας τῆς Γουατεμάλας Μπάρρις καὶ τέλος στὴς 26 Ἰουλίου 1899 τὴν δολοφονία τοῦ Προέδρου τῆς Δομινικανῆς Δημοκρατίας Ἑρρώ.

Μὴ νομίσετε ὡς τόσο πὼς ἡ δολοφονίες εἶχαν παύσει στὴν Εὐρώπη. Μιὰ ἀπὸ τὴς φοβερώτερες βασιλοκτονίες ἔλαβε χώραν τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς ἐκείνη, στὴς 10 Σεπτεμβρίου τοῦ 1898, στὴν Γενεύη.

Ἡ ἄτυχη αὐτοκράτειρα Ἐλισσάβετ—γιὰ τὴν ὁποίαν ὁ δικός μας ὁ Χρηστομᾶνος ἔγραψε τὸ περίφημο βιβλίο του—βρισκόταν, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, «αὐτοεξόριστη» στὴν Γενεύη. Τὴν Ἐλισσάβετ, ἕνεκα τῆς πολυβασανισμένης της ζωῆς, τῶν πολλῶν της ἀτυχημάτων, τῆς μεγάλης της καλωσύνης, καὶ τῆς ἐξαιρετικῆς της λεπτότητος, ὅλοι τὴν ἐσέβοντο καὶ τὴν ἀγαποῦσαν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς τραγικῆς ἐκείνης ἡμέρας, ἡ αὐτοκράτειρα βγῆκε λίγο περίπατο. Προχωροῦσε ἀργὰ στὸν παραθαλάσσιο δρόμο, τὸ «καί», διευθυνομένη πρὸς τὴν ἀποβάθρα τῶν μικρῶν βαποριῶν ποὺ ἐκτελοῦν τὴν συγκοινωνία τῆς λίμνης, ὅταν ἔξαφνα ἕνας ἄγνωστος ὥρμησε ἐναντίον της καὶ τὴν ἐκτύπησε μὲ ὁρμή, κατάστηθα. Ἡ αὐτοκράτειρα, δὲν ἀντελήφθη στὴν ἀρχὴ πὼς εἶχε πληγωθῆ. Κατώρθωσε καὶ προχώρησε ἀκόμη, ἔφτασε στὴν ἀποβάθρα καὶ μπῆκε μέσα στὸ βαποράκι. Ὅταν ὅμως τὸ βαπόρι προχώρησε λίγο, ἀναγκάστηκε νὰ γυρίση πίσω στὴν Γενεύη, γιατὶ ἡ αὐτοκράτειρα λιποθύμησε. Τὴν μετέφεραν πάνω σ' ἕνα φορεῖο στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου στὴς 3 τὴ νύχτα ἐξέπνευσε.

Ὁ δολοφόνος, ὀνομαζόμενος Λουτσένι δὲν μπόρεσε νὰ ἐξηγήση γιὰ ποιὸ λόγο εἶχε προβῆ στὸ ἀπονενοημένο του διάβημα. Καθὼς ἀπεδείχθη ἀπὸ τὴν νεκροψία, τὸ ὅπλο μὲ τὸ ὁποῖον τὴν εἶχε κτυπήσει ἦταν μιὰ λεπτὴ καὶ σουβλερὴ λίμα μὲ ξύλινο χέρι.

Τὴν 29 Ἰουλίου 1900, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Οὐμβέρτος δολοφονήθηκε ἀπὸ τὸν ἀναρχικὸ Γκαετάνο Μπρέτσι. Στὴς 6 Σεπτεμβρίου τοῦ ἐπομένου χρόνου, ὁ ἀναρχικὸς Ξολγκόλλ ἐδολοφόνησε τὸν Πρόεδρο Μάκ-Κίνλεϋ. Καὶ τέλος φτάνομε στὴν δολοφονία τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς Δράγας τῆς Σερβίας, ποὺ θεωρεῖται ὡς ἡ ἀγριωτέρα ἀπ' ὅσες ἀναφέρει ἡ ἱστορία.

Τὴν νύχτα τῆς 11 πρὸς τὴν 12 Ἰουνίου τοῦ 1903, ἑκατὸν πενῆντα σέρβοι ἀξιωματικοί, συγκεντρωθῆκαν σὲ μιὰ μυστικὴ λέσχη τους καὶ ἀπεφάσισαν νὰ δολοφονήσουν τὸ βασιλικὸ ζεῦγος τῆς Σερβίας. Μόλις ἔλαβαν τὴν ἀπόφασή τους αὐτή, ἐνήργησαν ἀμέσως καὶ χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀναβολή.

Στὴς δυὸ τὸ πρωΐ, τὸ βασιλικὸ παλάτι ἦταν περικυκλωμένο ἀπὸ παντοῦ. Οἱ συνωμόται, ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τους τὸν ἀντισυνταγματάρχη Μίτσιτς καὶ τὸν ταγματάρχη Λαζάρεβιτς, μπῆκαν μέσ' στὸ «Κονάκι»—ὅπως ὠνομαζόταν τὸ Παλάτι—τὸ ὁποῖον ἦταν ἤδη κυκλωμένο ἀπὸ τὸ ἕκτο Σύνταγμα πεζικοῦ.

Οἱ πιστοὶ φρουροὶ τοῦ βασιλέως δὲν θέλησαν νὰ τοὺς ἀνοίξουν. Ν' ἀντιτάξουν ἄμυνα ἐναντίον τῶν ἐπαναστατῶν ἦταν βέβαια ἀδύνατον: οὔτε ἀρκετὸν ἀριθμὸ ἀνδρῶν εἶχαν, οὔτε πολεμεφόδια, κι' ἐξ ἄλλου, κάθε ἐπικοινωνία τοῦ Παλατιοῦ μὲ τὸ ἐξωτερικὸ εἶχε διακοπῆ. Ἠρκέσθησαν λοιπὸν νὰ κλείσουν ἑρμητικὰ ὅλες τὴς ἐξωτερικὲς πόρτες.

Οἱ δυὸ ἀρχηγοὶ τῶν συνωμοτῶν ὅμως ἐννοοῦσαν, μὲ κάθε τρόπο, νὰ φέρουν εἰς πέρας τὸ ἔργο τους. Ἀφοῦ ἀνατινάξαν τὴς πόρτες μὲ δυναμίτη, ὥρμησαν μέσα στὸ Παλάτι ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τοὺς πιὸ θερμόαιμους ὀπαδούς τους.

Ὁ πιστὸς ὑπασπιστὴς τοῦ βασιλέως Πέτροβιτς, μέσ' στὴν ἀπελπισία του ἔκανε νὰ ὁρμήση γιὰ ν' ἀναχαιτίση τοὺς δολοφόνους. Τὸ μόνο ὅμως ποὺ πρόφτασε ἦταν νὰ ρίξη μιὰ κραυγή, γιατὶ μόλις τὸν ἀντίκρυσαν, οἱ συνωμόται ἐπέπεσαν ἐναντίον του καὶ τὸν κατέσφαξαν.

Ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος καὶ ἡ βασίλισσα Δράγα τὴν ἄκουσαν τὴν κραυγὴ αὐτή, κι' ἐνόησαν ὅτι ἡ τελευταία τους στιγμὴ εἶχε φτάσει. Μὴ ἔχοντας λοιπὸν τί ἄλλο νὰ κάνουν μπῆκαν μέσα στὴν κρεββατοκάμαρά τους, ὅπου καὶ ἀμπαρωθῆκαν.

Σὲ λίγο, οἱ δολοφόνοι κατώρθωσαν νὰ συντρίψουν τὴν πόρτα τῆς κάμαράς των. Φαντάζεστε ὅμως τὴν κατάπληξή τους ὅταν μπῆκαν μέσα καὶ εἶδαν τὸ κρεββάτι καθὼς καὶ ὅλη τὴν κάμαρη . . . ἄδεια!

Ἄναψαν τότε κεριὰ καὶ ἄρχισαν νὰ ψάχνουν παντοῦ μέσα στὸ δωμάτιο, σὲ κάθε σκοτεινὴ γωνιά του, μετατοπίζοντας ὅλα τὰ ἔπιπλα. Δὲν παρέλειψαν νὰ ψάξουν ὡς καὶ κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι ἀκόμα...

Τέλος, παραμερίζοντας ἕνα παραβάν, πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὑπῆρχαν τὰ ἔπιπλα τῆς ἰδιαιτέρας τουαλέττας τῆς βασιλίσσης, ἀπεκάλυψαν, στριμωγμένους στὸν τοῖχο καὶ κάτωχρους ἀπὸ τὸν τρόμο, τοὺς δυὸ βασιλεῖς. Καὶ τότε, ἐπακολούθησε ἕνα πρωτοφανὲς γιὰ τὴν ἀγριότητά του μακελλειό. Οἱ δολοφόνοι ἐπέπεσαν ἐναντίον τοῦ ἄτυχου ζευγαριοῦ, πυροβολώντας το καὶ χτυπώντας το μὲ τὰ σπαθιά τους.

Ἡ Δράγα, ἂν καὶ πληγωμένη, ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ ἱκέτευε τὰ ἀνθρωπόμορφα αὐτὰ θηρία νὰ τῆς χαρίσουν τὴν ζωή. Αὐτοὶ ὅμως, ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως τὴν ἀποτελείωσαν.

Κι' ὅταν πεισθῆκαν ὅτι οἱ βασιλεῖς εἶχαν πιὰ ἐκπνεύσει, σήκωσαν τὰ ματωμένα πτώματά τους καὶ τὰ πέταξαν στὸν κῆπο, ἀπὸ τὸ παράθυρο...

Οἱ ἀναρχικοί, τὴν ἴδια περίπου αὐτὴν ἐποχή, δὲν μέναν μὲ σταυρωμένα χέρια καὶ στὴ Ρωσσία: τὴν 28 Ἰουλίου 1904 ἀνηγγέλλετο ἡ δολοφονία τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν ντὲ Πλάβε· στὴς 17 Φεβρουαρίου 1905, τὴν ἴδια τύχη βρῆκε κι' ὁ μέγας δοὺξ Σέργιος τῆς Ρωσσίας, θεῖος τοῦ αὐτοκράτορος καὶ διοικητὴς τῆς Μόσχας: σκοτώθηκε ἀπὸ μιὰ βόμβα, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔρριξαν ἐνῷ περνοῦσε μὲ τὸ ἕλκυθρό του ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ δικαστηρίου.

Γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Θεοδώρου Δεληγιάννη ἀπὸ τὸν Γερακάρη δὲν θὰ μιλήσουμε. Ἔχουν γραφῆ καὶ γι' αὐτὴν τόσα... Πάντως ὅμως κι' αὐτὴ—μὴ λησμονοῦμε ὅτι ἔγινε τὸν Ἰούνιο τοῦ 1905—περιλαμβάνεται στὴν τρομαχτικὴν ἁλυσσίδα.

Ἄς μιλήσουμε ὅμως, τελειώνοντας, γιὰ τὴν δολοφονία τοῦ βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας Δὸν Κάρλο καὶ τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου Λουδοβίκου Φιλίππου.

Τὴν 1 Φεβρουαρίου 1907, ὁ βασιλεὺς Κάρλος ὁ Α΄, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴ βασίλισσα Ἀμέλια καὶ τοὺς δυό τους γυιοὺς Λουδοβῖκο-Φίλιππο καὶ Μανουὲλ (τὸν κατόπιν βασιλέα τῆς Πορτογαλλίας, ὁ ὁποῖος καὶ ἐξεθρονίσθη) προχωροῦσαν, μὲ τ' ἁμάξι τους, μέσ' στὸ παλάτι. Ὅταν τ' ἁμάξι ἔφτασε στὴν μεγάλη πλατεῖα τοῦ Ἐμπορίου, ποὺ ἦταν γεμάτη κόσμο ἐκείνη τὴν ὥρα, ἔξαφνα, μέσ' ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν περιέργων ξεπετάχτηκε ἕνας ἀδύνατος ἄνθρωπος μὲ μαῦρα γένεια, ὁ ὁποῖος ἐπήδησε στὸ σκαλοπάτι τοῦ ἁμαξιοῦ καὶ πυροβόλησε τὸν βασιλέα μὲ τὸ ρεβόλβερ του. Ὁ βασιλεὺς ἔφερε τὸ χέρι στὸ λαιμό του, καὶ σωριάστηκε ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ πλευρά.

Μέσ' στὸν πανικὸ ὅμως ποὺ ἐπακολούθησε, ἀκουστῆκαν καὶ νέοι πυροβολισμοί. Ἡ βασίλισσα, ἔξαλλη, ὄρθια, προσπαθοῦσε νὰ χτυπήση μὲ τὸ μπουκέτο ποὺ τῆς εἶχαν προσφέρει καὶ ποὺ κρατοῦσε ἀκόμη στὰ χέρια της, ἕναν ἀπὸ τοὺς δολοφόνους, ὁ ὁποῖος εἶχε σκαρφαλώσει στὸ ἁμάξι. Ἀπέναντι ἀπ' τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν, ἕνας ἄλλος δολοφόνος ὁρμᾶ ξαφνικά, ἀνοίγει τὸν μανδύα του καὶ βγάζει ἕνα τουφέκι ποὺ ἔκρυβε μέσ' ἀπ' αὐτόν. Χωρὶς νὰ χάση καιρὸ τὸ στρέφει ἐναντίον τοῦ διαδόχου καὶ πυροβολεῖ δυὸ φορές. Τὸ βασιλικὸ ἁμάξι καλπάζοντας, μπῆκε στὸν περίβολο τοῦ παλατιοῦ. Ἦταν ὅμως πλέον ἀργά: δὲν περιεῖχε παρὰ δυὸ νεκρούς: τὰ πτώματα τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ διαδόχου τῆς Πορτογαλλίας.

Οἱ δολοφόνοι—ἕνας καθηγητὴς—αὐτὸς ποὺ σκότωσε τὸν βασιλέα—κι' ἕνας ὑπάλληλος,—σκοτωθῆκαν ἐπὶ τόπου ἀπ' τοὺς ἀστυνομικούς.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

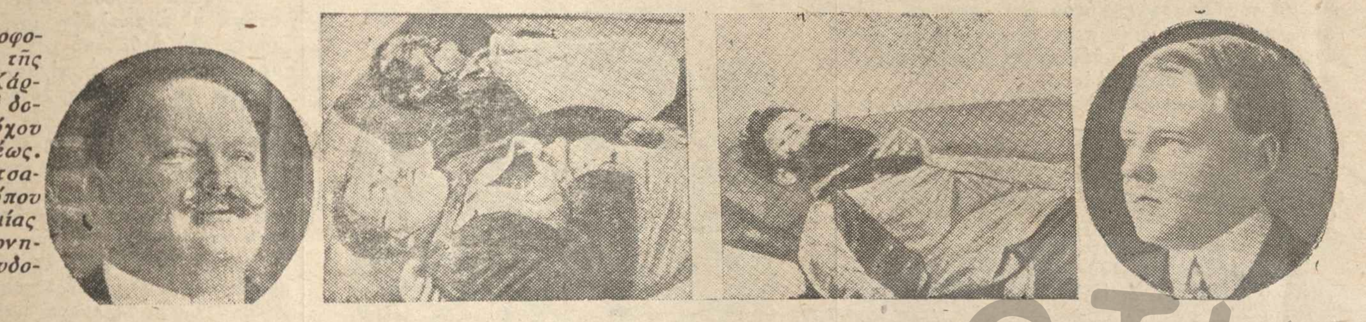

Ἀριστερὰ: ὁ δολοφονηθεὶς βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας Δὸν Κάρλος.— Μέσον: Οἱ δολοφόνοι τοῦ διαδόχου καὶ τοῦ βασιλέως. Καὶ οἱ τρεῖς ἐλυντσαρίστηκαν ἐπὶ τόπου παρὰ τῆς ἀστυνομίας Δεξιά: Ὁ δολοφονηθεὶς διάδοχος Λουδοβῖκος Φίλιππος.

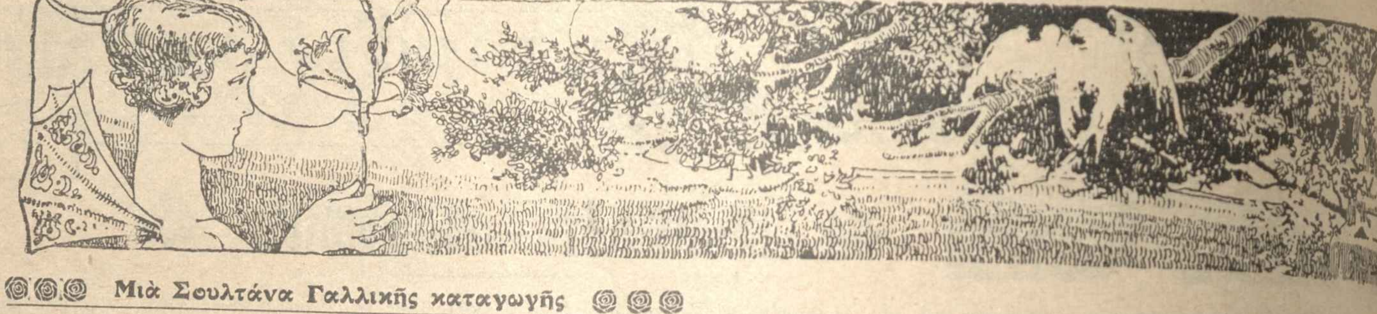

Μιὰ Σουλτάνα Γαλλικῆς καταγωγῆς

ΑΙΜΕ ΝΤΥΜΠΟΥΚ ΝΤΕ ΡΙΒΕΡΥ

Ἡ Μαρτινίκα, αὐτὸ τὸ ὄμορφο καὶ καταπράσινο νησί, ὅπου ἀνθίζει, χάρις στὸ θαυμάσιό του κλίμα, ἡ γυναικεία ὀμορφιά, ὑπῆρξε ἡ πατρὶς πολλῶν διασήμων φυσιογνωμιῶν.

Ὅλοι γνωρίζουν ὅτι εἶνε ἡ πατρὶς τῆς Ἰωσηφίνας Τασὲρ ντὲ λὰ Παζερί, αὐτῆς τῆς τόσο ὄμορφης, εὔθυμης καὶ ξέγνοιαστης μικρῆς κρεολῆς, ποὺ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σειρὰ παραδόξων περιστατικῶν, ἔγινε, νυμφευομένη τὸν στρατηγὸ Βοναπάρτη, αὐτοκράτειρα τῶν Γάλλων.

Μία ἄλλη ἡγεμονίδα, ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι, ὅμως αὐτή, ἀλλὰ ποὺ ἐβασίλευσε στὴν καρδιὰ καὶ στὴν σκέψη τοῦ πιὸ ἰσχυροῦ βασιληᾶ τῆς Γαλλίας. ποὺ στὸ τέλος τὴν ἐνυμφεύθη. ἡ Φραγκίσκη ντ' Ὠμπινιέ, ἀργότερα Μαρκησία ντὲ Μαιντενόν. ἀνατράφηκε στὴν μικρὴ ἀποικία τῆς Μαρτινίκας. Ὅταν ἔγινε δεκαέξη ἐτῶν ἐπῆγε στὴ Γαλλία καὶ ἐκεῖ γνωρίστηκε μὲ τὸν Σκαρρόν, αὐτὸν τὸν ἄσχημο μὰ πνευματώδη σατυρικὸ ποιητή, τὸν ὁποῖον καὶ ἐνυμφεύθη. Μετὰ τὸ θάνατό του ἔγινε σύζυγος τοῦ Λουδοβίκου 14ου.

Μία ἄλλη νέα κρεολὴ τῆς Μαρτινίκας γνώρισε κι' αὐτὴ τὴς τιμὲς τῆς βασιλικῆς ζωῆς. καὶ ἔφθασε ἕως ἐκεῖ μὲ μέσα ἀκόμα πιὸ ρωμαντικὰ καὶ παράδοξα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἔφεραν ὡς τὸν θρόνο τὴς δυὸ ἡγεμονίδες γιὰ τὴς ὁποῖες μιλήσαμε καὶ ἡ ὁποῖες ἄφησαν ἕνα τόσο μεγάλο ὄνομα στὴν ἱστορία.

Ἀλλὰ ἐπειδὴ βασίλευσε στὴ σκιὰ ἑνὸς σουλτανικοῦ χαρεμιοῦ, ἡ ἱστορία της εἶνε ἀρκετὰ σκοτεινή· ἡ ζωὴ μιᾶς Σουλτάνας εἶνε τόσο λίγο γνωστὴ ὅσο καὶ τὸ σκεπασμένο πρόσωπό της. καὶ μόνο ὁ θρῦλος ποὺ ὑφίσταται στὴ Μαρτινίκα, ἐπικυρωμένος ἀπ' τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ γυιοῦ της Μαχμοὺτ τοῦ 2ου, ποὺ εἶχε ἐντολὴ νὰ συλλέξῃ πληροφορίες γιὰ τὰ παιδικά της χρόνια, μᾶς ἐπιτρέπει νὰ σηκώσουμε λίγο τὸν πέπλο καὶ νὰ δοῦμε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν μυθιστορηματικὴ ζωή της.

Ἡ Αἰμὲ Ντυμποὺκ ντὲ Ριβερὺ ἐγεννήθη τῷ 1766, στὴν Μαρτινίκα. Ἦταν μιὰ νέα σπανίας ὡραιότητος, ποὺ μαζὺ μὲ τὴς φυσικὲς της χάρες, ἦταν προικισμένη καὶ μὲ μιὰ μεγάλη εὐφυΐα καὶ καλλιτεχνικὰ χαρίσματα τέτοια, ποὺ οἱ γονεῖς της ἀπεφάσισαν νὰ τὴν στείλουν στὴν Γαλλία γιὰ νὰ σπουδάσῃ.

Πολλὲς κρεολές, ὅπως ἀργότερα ἡ Βιργινία τοῦ Μπερναρντὲν ντὲ Σαὶν-Πιὲρ, ἐπήγαιναν στὴ Γαλλία γιὰ νὰ σπουδάσουν ἢ γιὰ νὰ ἀποκατασταθοῦν.

Ἡ Αἰμὲ ἐγκαταστάθηκε στὸ μοναστῆρι τῶν Ντὰμ ντὲ λὰ Βιζιτασιὸν στὴ Νάντη, μαζὺ μὲ μιὰ γρηὰ μαύρη, ποὺ τὴν ἔλεγαν Ζαρὰ καὶ ποὺ εἶχε τὰ προτερήματα ποὺ ἔχουν ὅλες σχεδὸν ἡ μαρτινικέζες σκλάβες: μιὰν ἀπέραντη ἀφοσίωσι καὶ τὴν τέχνη νὰ διαβάζῃ τὴν τύχη στὰ χαρτιά.

Ἡ Ζαρὰ λοιπόν, ποὺ ἐθαύμαζε πάντα τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴν ἐξυπνάδα τῆς νέας της κυρίας, ἀνεκάλυπτε γι' αὐτὴν στὰ χαρτιά, μιὰ θαυμασία τύχη καί, ὅπως ἡ μαύρη προφήτισα εἶπε στὴν αὐτοκράτειρα Ἰωσηφίνα ὅταν ἦταν ἀκόμα κορίτσι ὅτι «θἄλλαζε τὸ καπέλλο της μὲ τὰ τριαντάφυλλα. μὲ μιὰ βασιλικὴ κορῶνα», ἐνανούριζε κι' αὐτὴν τὴν Αἰμὲ μὲ τὸ ὄνειρο ἑνὸς βασιλικοῦ μέλλοντος.

Ἐξάπαντος, αὐτὲς ἡ σκέψεις θὰ ἀπασχολοῦσαν συχνὰ τὸν ὕπνο τῆς νέας μαθήτριας, ἀλλὰ ἡ μέρες περνοῦσαν μονότονες καὶ κανένα συμβὰν δὲν ἤρχετο νὰ ταράξῃ τὴν ἡσυχία τοῦ μοναστηριοῦ, στὴν πόρτα τοῦ ὁποίου ἔσβυνε κάθε θόρυβος τῆς κοσμικῆς ζωῆς.

Ἡ νέα ἐμάθαινε ἅρπα. τραγοῦδι, ζωγραφική, ἀλλὰ δὲν ἔχανε τὴν γνωριμία κανενὸς θελκτικοῦ βασιλόπουλου, καὶ ὅταν ἔπειτα ἀπὸ ἔξη χρόνια οἱ γονεῖς της τὴν ἐκάλεσαν νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Μαρτινίκα, ὅπου δὲν τὴν περίμενε κανένας Παῦλος. ἴσως στὴ χαρά της ποὺ θὰ ξανάβλεπε τὴν πατρίδα της, ν' ἀνεμιγνύετο ὁ φόβος ὅτι σ' αὐτὴν θὰ ἔθαβε ἄδικα τὰ νειᾶτα της καὶ τὴν ὀμορφιά της.

Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἡ συγκοινωνία ἦταν δυσκολώτατη. Ἄπειροι κίνδυνοι ἀπειλοῦσαν τὸν ταξιδιώτη. Τὰ καραβάκια ποὺ ἀψηφοῦσαν τὴς τρικυμίες τοῦ ὠκεανοῦ. ἦσαν ὡπλισμένα μὲ μεγάλο θάρρος, ἀλλὰ δὲν εἶχαν καμμιὰ βεβαιότητα ὅτι θὰ φθάσουν στὸ λιμάνι. Ἂν ὁ καιρὸς δὲν ἦταν εὐνοϊκός, μποροῦσε νὰ μείνουν χωρὶς τρόφιμα καὶ νερό. Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος ἦταν τῶν κουρσάρων καὶ πειρατῶν, ποὺ δὲν ἔμοιαζαν ὅλοι τὸν Ζὰν-Μπὰρ ἢ τὸν Συρκούφ. Οἱ περισσότεροι. λησταὶ βάρβαροι, τῆς κατωτάτης ὑποστάθμης ἀποβράσματα, ἔκαναν ἀκόμα ἐμπόριον σκλάβων, παρ' ὅλες τὴς φιλελεύθερες ἰδέες ποὺ ὑπῆρχαν στὸν κόσμο. καὶ ἔτρεχαν στὴς θάλασσες γιὰ νὰ πλουτίζουν τὰ χαρέμια τῶν πλουσίων τούρκων ἢ μαροκινῶν ἀρχόντων.

Αἰμὲ Ντυμποὺκ ντὲ Ριβερύ.

Τοὺς κουρσάρους αὐτοὺς ἡ νέα κρεολὴ συνήντησε στὸ δρόμο της.

Τὸ γαλλικὸ καράβι στὸ ὁποῖο εἶχεν ἐπιβιβασθῇ, βούλιαξε καὶ οἱ ἐπιβάτες του περισυνελέχθησαν ἀπὸ ἕνα ἰσπανικὸ πλοῖο, ποὺ ἔκανε δρομολόγιο γιὰ τὴ χώρα του· αὐτὸ ὅμως σπρωγμένο ἀπὸ ἐνάντιο ἄνεμο. κατέφυγε σ' ἕνα ἐπικίνδυνο λιμανάκι. ὅπου αἰχμαλωτίσθηκε ἀπὸ ἕναν ἀλγερινὸ πειρατή.

Ὁ πειρατὴς πούλησε τοὺς ἐπιβάτες σ' ἕναν ἔμπορο σκλάβων, ποὺ τοὺς φόρτωσε σ' ἕνα καράβι γιὰ νὰ τοὺς μεταφέρῃ στὴν Σμύρνη.

Ἡ θέσι τῶν αἰχμαλώτων ἦταν ἀπελπιστική· ἁλυσσοδεμένοι, κοίτονταν στὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου, χωρὶς τροφὲς καὶ σὲ ἐλεεινὴ κατάστασι.

Ἀλλὰ ἡ Αἰμὲ εἶχε μεγάλη πεποίθησι στὴν τύχη της. Ἡ ὀμορφιά της καὶ τὸ ἐπιμελημένο ντύσιμό της, ἔκαναν ἐντύπωσι στὸν καπετάνιο, ποὺ ἤλπιζε πὼς θἄχῃ ἀπ' αὐτὴν μεγάλα κέρδη.

Ἡ νέα χρησιμοποίησε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ὅλη της τὴν διπλωματία κατὰ τὴς φριχτὲς μέρες ποὺ πέρασε μέσα στὸ καράβι. Κατώρθωσε νὰ πείσῃ αὐτὸν τὸν προληπτι ὅλοι οἱ ἀνατολίτες, ἄνθρωπο, ὅτι ἡ Ζα μάγισσα καὶ ἡ προβλέψεις της δὲν παρὰ νὰ ἐπαληθεύσουν. Τὸν ἐβεβαίω Ἀλλὰχ τὴν εἶχε ὑποδείξει νὰ γίνῃ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Πιστῶν καὶ δὲν νὰ γίνῃ γυναῖκα κανενὸς ἄλλου.

Στὸ τέλος τοῦ ὑπέδειξε τί κέρδη ἂν τὴν βοηθοῦσε στὰ σχέδιά της κα πεσχέθη ὅτι δὲν θὰ τὸν ξεχνοῦσε, θωνε νὰ γίνῃ Σουλτάνα.

Μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα, ὁ πειρατὴς πάμπολλες εὐνοϊκὲς προτάσεις ποὺ γιὰ τὴν ὡραία του αἰχμάλωτο καὶ γησε στὴν Σταμποὺλ. Ἐκεῖ τὴν σ' ἕναν τελώνη, ποὺ εἶχε τὰ μέσα δηγήσῃ ὡς τὰ σκαλοπάτια τοῦ χαρε Σουλτάνου.

Ἔτσι ὁ Ἀβδοὺλ Χαμὶτ εἶχε τὴν στησῃ ν' ἀνακαλύψῃ μόνος του αὐτὸ μάντι ποὺ ἦρθε ἀπὸ τόσο μακρυά, δὲ τόσο τὴ νεαρὴ αἰχμάλωτή του, τέληξε νὰ τὴν κάνῃ εὐνοουμένη του.

Ἐπειδὴ δὲ εἶχε τὴν τύχη νὰ ἕνα γυιὸ καὶ νὰ γίνῃ ἔτσι Βαλιδὲ-Σου δηλαδὴ βασιλομήτωρ, ἐγνώρισε ὅλες μὲς ποὺ ἀποδίδουν οἱ Τοῦρκοι στὴς των πριγκίπισσες. Εἶχε βαρύτιμες ἄφθονα κοσμήματα, σὰν αὐτὰ ποὺ φονται στὴς «Χίλιες καὶ μιὰ νύχτες» μένους ὑπηρέτες, τέλος ὅλα τὰ πράγματα βυθίζουν σ' ἀτέλειωτα ὀνειροπολήματα ναγνώστριες τῶν ἀνατολίτικων

Ἀλλὰ ἡ εὐτυχία της δὲν ἔμελλε νὰ χέση πολύ.

Ἡ Τουρκία νικήθηκε στὸν ἄγριο ποὺ ἔκανε μὲ τὴν Αὐστρία. Ὁ Ἀβδ μὶτ ἀπηλπισμένος ἀπὸ τὴς ἀλλεπάλληλες τυχίες. πέθανε ἀφίνοντας τὸν θρόνο Σελὶμ τὸν 3ον.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια ὁ Σελὶμ δολοφονήθηκε καὶ ἀνῆλθε στὸν θρόνο τῆς Βαλιδὲ-Σουλτάνας, Μαχμοὺτ ὁ ποὺ ἐβασίλευσε μέχρι τοῦ 1839.

Αὐτὸς ὁ Σουλτᾶνος, ποὺ ὑπῆρξε ἕνας τοὺς ἰσχυροτέρους τοῦ 19ου αἰῶνος, ὅπως πολλοὶ ὑπεστήριξαν. νὰ καυχᾶται τὴν καταγωγὴ τῆς μητέρας του.

Νὰ τί διηγοῦνται στὴν Μαρτινίκα:

Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα Αἰμὲ ντὲ Ριβερύ, ἡ ἔπαυλίς της μὲ τὴς τεῖες τῆς ζαχάρεως περιῆλθε στὴν τῆς ἀδελφῆς της, ἡ ὁποία πανδρεύθηκε κ. Μερλέ.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μερλὲ ζοῦσαν ἥσυχα μιὰ μέρα οἱ μαῦροι τοὺς ἀνήγγειλαν ὅτι γολέττα ὀθωμανικὴ ἄραξε στὸ λιμάνι κα ἕνας Τοῦρκος κύριος ποὺ κατέβηκε μιλήσῃ στὸν κύριο Μερλέ.

Παρακάλεσαν τὸν ἄγνωστο ὁ ὁποῖος σε πολὺ καλὰ γαλλικά. νὰ εἰσέλθῃ κα θαν ἀπὸ αὐτὸν μὲ μεγάλη ἔκπληξη τὴν κινητικὴ ἱστορία τῆς νέας ποὺ χάθηκε.

Ὁ Σουλτάνος Μαχμοὺτ εἶχε στείλει ἀπεσταλμένο του γιὰ νὰ συλλέξῃ λεπτο ρεῖς πληροφορίες γιὰ τὴν παιδικὴ ζωὴ ἐνδόξης μητέρας του. ποὺ εἶχε γεννηθῆ αὐτὸ τὸ νησί, τῷ 1766.

Ὁ ἀπεσταλμένος ἔπρεπε νὰ φέρῃ στὸν σιληᾶ του ὅσο μποροῦσε περισσότερες λε μέρειες γιὰ τὰ παιδικὰ χρόνια αὐτῆς ποὺ θανε τόσο μακρυὰ ἀπὸ τοὺς δικούς της ἀπὸ τὴν πατρίδα της, ἀλλὰ ποὺ ἕνας σχυρος ἄρχοντας περιέβαλλε ἀκόμα μὲ σμὸ ὡς τὸν τάφο της.

ΜΙΛΑΕΙ Η ΖΑΖΑ

[Τὰ προηγούμενα.—Ἡ Ζαζᾶ διηγεῖται τὴν βαθμιαία ἐξέλιξί της στὸ θέατρο καὶ πῶς, γιὰ νὰ μορφωθῇ ἄρτια, ἐπεσκέφθη τὰ μεγάλα εὐρωπαϊκὰ κέντρα τοῦ πολιτισμοῦ. Στὸ τέλος τῶν «Ἀπομνημονευμάτων» της, δημοσιεύουμε μερικὰ ἀπ' τὰ γράμματα ποὺ τῆς ἔστειλαν οἱ διάφοροι θαυμασταί της.]

15. (Ἡ συνέχεια)

Γιὰ ρεκλάμα

«Δεσποινὶς Ζαζᾶ,

Παρακολουθοῦμε ἀπὸ πολὺν καιρὸ τὴς θεατρικὲς ἐπιτυχίες σας καὶ σᾶς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς θεωρήσετε ἀπὸ τοὺς πιὸ εἰλικρινεῖς θαυμαστάς σας.

Ἀπευθυνόμεθα σὲ σᾶς, ποὺ εἶστε σήμερα ἡ πιὸ δημοφιλὴς καλλιτέχνις, τὸ «ἀνφὰν-γκατέ» τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ, γιὰ νὰ σᾶς ζητήσουμε τὴν συνεργασία σας, σ' ἕνα ζήτημα διαφημίσεως.

Εἴμεθα μόνοι ἀντιπρόσωποι τοῦ μεγάλου παρισινοῦ οἴκου καλλυντικῶν «Σάν-Ριβάλ» καὶ ἐπιζητοῦμε νὰ λανσάρουμε τὴν νέα κρέμα τοῦ προσώπου «Κλεοπάτρα». Ἐσωκλείστως σᾶς στέλλουμε ἕνα σωληνάριο, γιὰ νὰ τὴν δοκιμάσετε. Ἂν εἶναι τῆς ἀρεσκείας σας—καὶ νὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ μὴν ἔχουμε καμμιὰν ἀμφιβολία σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα—θὰ σᾶς ζητούσαμε τὴν ἄδεια νὰ δημοσιεύσουμε, στὸν καθημερινὸ τύπο, μιὰ λιγόλογη δήλωσή σας, μαζὶ μὲ τὴν φωτογραφία σας, «ὅτι χρησιμοποιεῖτε τὴν κρέμα αὐτή».

Αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς διαφημίσεως, καθὼς θὰ γνωρίζετε, συνηθίζεται πολὺ στὴν Εὐρώπη, καὶ ὅλες ἡ μεγάλες καλλιτέχνιδες δημοσιεύουν δηλώσεις μὲ τὴς προτιμήσεις των. Φυσικὰ δέ, ἡ θαυμάστριες τῆς ὀμορφιᾶς των σπεύδουν νὰ προμηθευθοῦν τὴς ἴδιες μάρκες καλλυντικῶν, μὲ τὴν πεποίθηση ὅτι θ' ἀποκτήσουν πολὺ λεπτὴ ἐπιδερμίδα, θὰ ἐξαλείψουν τὴς ρυτίδες, κτλ.

Οἱ ὅροι σας, ἐλπίζουμε, νὰ συμφωνοῦν μὲ τοὺς δικούς μας.

Μὲ τὴν ἐλπίδα ταχείας συνεργασίας, σᾶς παρακαλοῦμε νὰ δεχθῆτε τὴν διαβεβαίωση τοῦ εἰλικρινοῦς μας θαυμασμοῦ.

Γ. καὶ Σία

Φαρμακοποιοί».

Ἀπὸ ἕνα λάτρη

«Εἴδωλό μου,

Σὲ εἶδα, προχθές, στὸ Μοντιὰλ, στὴ «Σατανερὶ» στὴν καινούργια σου δημιουργία: τὸ Σατανᾶ. Ποτὲ δὲν μοῦ φάνηκε ὀμορφότερη κ' ἰδανικώτερη ἡ κόλαση ἀπ' τὸν παράδεισο, ὅσο μὲ τὴ δική σου κυριαρχία. Ποτὲ ὁ Σατανᾶς, ἀσφαλῶς, δὲν θὰ εἶχε περισσότερα θύματα, ἀπ' αὐτὴ τὴ φορά. Κυριολεκτικῶς δαιμόνισες τὸ σύμπαν! Τί γοητεία, τί χάρις ξεχυνόνταν γύρω σου, στὴν κάθε λέξη σου, στὴν κάθε κίνησή σου! Κι' ὅλες ἡ ἀπόκρυφες ὀμορφιές τοῦ θείου κορμιοῦ σου ποὺ ξεχώριζαν κάτω ἀπ' τὸ διάφανο μαῦρο μεταξωτὸ μαγιὼ μ' ἔφερναν στὸν ἀπόκοσμο τῆς φαντασίας ποὺ βασίλευες σὰν κραταιὸς ἄρχοντας. Ἔνοιωθα κι' ἐγὼ τὴν ἐπιθυμία, τὸν ἀκατανίκητο πόθο νὰ φωνάξω, μαζὶ μὲ τὸν ἥρωα τῆς «Σατανερὶ»:—Ἔλα, Σατανᾶ μου, πάρε με νὰ ἡσυχάσω ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο!

Μαγεύτηκα, σκλαβώθηκα, γητεύτηκα,—κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί ἔπαθα ἀπὸ ἐκείνη τὴ βραδιά. Τίποτα πιὰ δὲν μοῦ κάνει ἐντύπωση. Βλέπω ὅλα γύρω μου τόσο κοινά, τόσο ἁπλᾶ, τόσο πεζά, ποὺ μὲ βαραίνει ἀλύπητα ἡ ζωή. Ἐσὺ μονάχα, μὲ τὴ χαϊδευτικὴ ματιά σου καὶ τὸ σατανικό—οὐράνιο ἤθελα νὰ πῶ—χαμόγελό σου θὰ μποροῦσες, ἂν ἤθελες, νὰ μοῦ χαρίσῃς μιὰν ἀνακούφιση ποὺ μπορῶ νὰ ὀνειρευτῶ.

Μὴ νομίσῃς, λατρευτὸ εἴδωλό μου, πὼς αὐτὰ σοῦ τὰ γράφω σὲ μιὰ στιγμὴ ἐξάψεως ἢ γιὰ νὰ σοῦ ἐκφράσω κατὰ τὸν πιὸ ζωντανὸ τρόπο τὸν ἐνθουσιασμὸ ἢ τὴ λατρεία μου. Νοιώθω πὼς ὅ,τι γράφω εἶναι ἀληθινό, βγαλμένο ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, ὅπου εἶναι στημένη, σ' ἕνα βωμὸ λατρείας, ἡ εἰκόνα σου.

Παντοτεινὰ δικός σου

ΓιῶργοςΤ.»

Ἀπ' τὴν Αἴγυπτο

«Δεσποινὶς Ζαζᾶ,

Ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ ἀφοσιωμένους θαυμαστὰς τῆς τέχνης σας καὶ λάτρης τῆς ὀμορφιᾶς σας, εὔχεται νὰ σᾶς ζητήσῃ μιὰ χάρη, ἀπὸ τὴν ὁποία. ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία μιᾶς ὡραίας ἑορτῆς.

Σᾶς εἶχα χειροκροτήσει πρὸ ἐτῶν, ὅταν ἤρθατε στὴν πόλη μας μὲ τὸν θίασο Γονίδη. Παρακολούθησα καὶ τοὺς θριάμβους σας στὴν Ἀθήνα, γιατὶ ἔρχομαι συχνὰ γιὰ ὑποθέσεις μου. Πολλὲς γνωστές μου οἰκογένειες ἀπεφάσισαν νὰ διοργανώσουν μιὰ μεγάλη φιλανθρωπικὴ ἑορτὴ γιὰ τοὺς σεισμοπαθεῖς τῆς Κορίνθου καὶ τοῦ Λουτρακίου. Ἐγὼ δὲ ὡς πρόεδρος τῆς διοργανωτικῆς ἐπιτροπῆς, σκέφθηκα πὼς ἡ ἐμφάνισίς σας, σὲ μερικὰ νούμερα τοῦ ἐπιθεωρησιακοῦ σας ρεπερτορίου—ἢ καὶ σὲ ἐπίκαιρα νούμερα, τοπικοῦ ἐνδιαφέροντος—θὰ ἦταν τὸ «κλοῦ» αὐτῆς τῆς ὡραίας ἑορτῆς.

Ἡ Ζαζᾶ σὲ μιὰ ἰταλικὴ ἐξοχή.

Ἐὰν δὲν ἔχετε καμμιὰν ἀντίρρηση, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψετε μέχρι τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος στὴ διεύθυνση Ibrahimieh - Ramleh ἐσωκλείοντας καὶ τοὺς ὅρους ὑπὸ τοὺς ὁποίους θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ δεχθῆτε τὴν πρότασή μου.

Εὐχαριστῶν ἐκ τῶν προτέρων, διατελῶ πρόθυμος.

Γ. Κ.»

Ἀπὸ μιὰ μαθήτρια

«Δεσποινὶς Ζαζᾶ,

Εἶναι λίγες μέρες, ποὺ ἦρθα, μὲ τὴν μεγαλείτερη ἀδελφή μου καὶ μὲ τὸν γαμπρό μου, στὴν παράσταση τῆς «Σατανερί». Ὢ πόσο σᾶς θαύμασα, στὸν ρόλο τοῦ Σατανᾶ ποὺ παίζατε!

Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, τὸ ἔργο ἦταν «λιγάκι» ἀκατάλληλο γιὰ δεσποινίδες—γιατὶ εἶμαι μόλις δωδεκάμιση χρονῶν—κι' ὅλο ὁ γαμπρός μου στραβοκύτταζε τὴ γυναῖκα του, ποὺ εἶχε τὴν κακὴ—καλὴ γιὰ μένα—ἔμπνευση νὰ μὲ πάρῃ μαζί. Ἐγὼ διασκέδαζα πολὺ στὰ ἀκατάλληλα, ἰδίως δὲ στὴς συμβουλὲς ποὺ ἡ γραμματεύς σας—κραταιότατε Σατανᾶ!—ἔστελνε στὴς μαθήτριες διὰ μέσου τοῦ Ἀπείρου!

Μ' ἀρέσει πολὺ τὸ Θέατρο, κ' ἡ ἀδελφή μου γνωρίζει αὐτὴ τὴν προτίμησή μου καὶ πολλὲς φορὲς μὲ παίρνει μαζί της, τὴς Κυριακές, στὴς ἀπογευματινὲς παραστάσεις.

Τὸν Δεκέμβριο, εἴχαμε δώσει μιὰ παράσταση στὸ Λύκειο, μὲ τὰ «Λάθη τῆς Σταμάτας», μιὰ κωμῳδία στὴν ὁποία πρωταγωνιστοῦσα. Ὅλοι μὲ συνεχάρησαν καὶ μοὔλεγαν πὼς ἔχω πολὺ ταλέντο. Ἡ ἀλήθεια, εἶναι ὅτι θὰ ἤθελα πολὺ νὰ παίξω στὸ θέατρο,—σὲ πραγματικὸ ὅμως θέατρο κι' ὄχι σὰν τὴ σκηνοῦλα τοῦ Λυκείου.

Τί προσόντα εἰδικὰ νὰ χρειάζεται ἄραγε κανείς; Σ' αὐτὸ πιστεύω νὰ μπορέσετε νὰ μοῦ ἀπαντήσετε, μὲ τὴν πεῖρα ποὺ θἄχετε τῆς σκηνῆς. Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς συναντήσω μιὰ μέρα γιὰ νὰ σᾶς δώσω «ἐξετάσεις» καὶ νὰ κρίνετε ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ τίποτε μ' ἐμένα.

Σᾶς χαιρετῶ καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.

ΛΟΥΛΑ Κ.»

Ἀπὸ ἕνα σεναρίστα

«Δεσποινὶς Ζαζᾶ,

Αὐτὸ τὸ γράμμα, πιθανὸν νὰ σᾶς ἐκπλήξῃ, γιατὶ δίστασα πολὺ ὥσπου νὰ σᾶς τὸ ἀπευθύνω. Ἴσως ὅμως νὰ συμφωνήσετε μὲ τὰ γραφόμενά μου καὶ νὰ γίνουν δεκτὰ τὰ αἰτήματά μου.

Εἶμαι συγγραφεὺς ἑνὸς κινηματογραφικοῦ σεναρίου μὲ τὸν τίτλο: «Ζαζᾶ». Ξέρω ὅτι ὑπάρχει κι' ἕνα ὁμώνυμο δρᾶμα τοῦ Πὼλ Μπερτὸν ποὺ ἔπαιξε ἡ Γκλόρια Σβάνσον, ἂν ὅμως αὐτὸ εἶναι ἐμπόδιο, δέχομαι ν' ἀλλάξω τὸν τίτλο του.

Ἡ ὑπόθεσίς του εἶναι κοινωνική, παρουσιάζει ἐνδιαφέρον, γραμμένη δὲ στὸ εἶδος τῆς κομεντί. Ἔχει σκηνὲς ὅπου μποροῦν νὰ ἐπιδειχθοῦν καὶ ἑλληνικὰ τοπεῖα, ἂν παρίσταται ἀνάγκη.

Δυστυχῶς δὲν βρῆκα ἀκόμα τὴν κινηματογραφικὴ ἑταιρεία ποὺ θὰ δεχόταν νὰ «γυρίσῃ» αὐτὴ τὴν ταινία. Σεῖς, ἂν δεχόσαστε νὰ πρωταγωνιστήσετε σ' αὐτὴ τὴν ταινία, ποὺ ἐξ ἄλλου σὲ σᾶς ἔχω ἀφιερώσει, θὰ ἦταν εὔκολο νὰ βρεθῇ ἐκδότης ἢ κεφαλαιοῦχος.

Ἀπαντήσατέ μου, σᾶς παρακαλῶ, ποῦ καὶ πότε θὰ σᾶς συναντήσω γιὰ νὰ σᾶς διαβάσω τὸ σενάριο;

Διατελῶ πρόθυμος

Ο. Α.»

Ἀπὸ ἕνα εἰσπρακτοράκι

«Δεσποινὶς Ζαζᾶ,

Ἔρχομαι συχνὰ στὸ Μοντιὰλ καὶ σᾶς χειροκροτῶ ἀπ' τὴ γαλαρία, γιατὶ μοῦ ἀρέσετε πολὺ καὶ εἶσαστε ὄμορφη.

Θέλω, μ' ὅλο τὸ θάρρος, νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ χάρι, ποὺ περνᾶ ἀπ' τὸ χέρι σας.

Δηλαδή, θέλω νὰ μοῦ στείλετε μιὰ φωτογραφία σας, νὰ τὴν βάλω στὸ αὐτοκίνητο μέσα.

Γιατί, πρέπει νὰ ξέρετε, εἶμαι εἰσπρακτοράκι στὴ γραμμὴ τῶν Ἀμπελοκήπων. Γράμματα δὲν ξέρω, κι' αὐτὰ τὰ λέγω καὶ τὰ γράφει ἕνας φίλος μου.

Σᾶς χαιρετῶ

ΚΩΣΤΑΣ Κ.»

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ Ἀλμπὲρ Πρεζὰν ποὺ πρωταγωνιστεῖ μὲ τὴν Τζίνα Μανὲς στὸ νέο γαλλικὸ φίλμ «Καρχαρίαι».

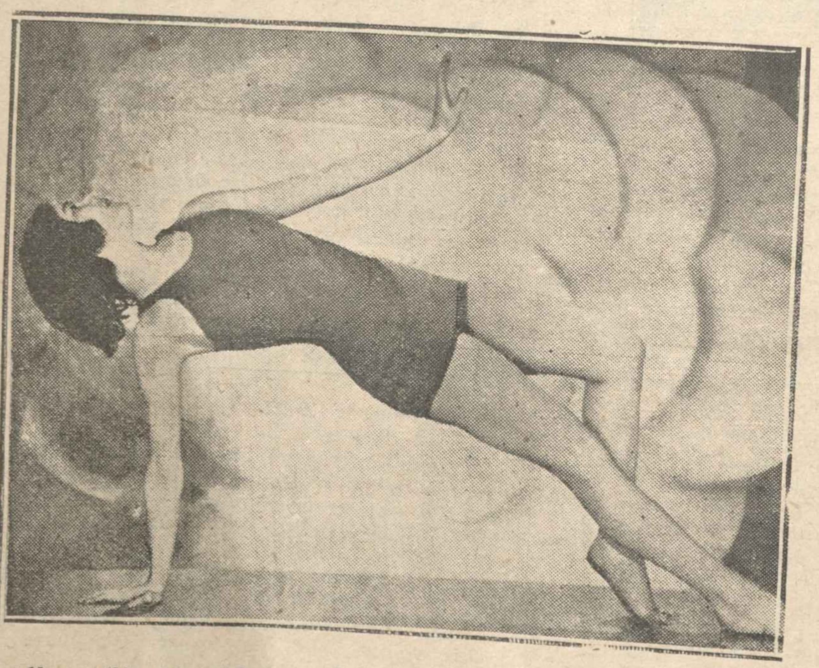

Ἡ κ. Ἐλισάβετ Ἄρντεν ὑποστηρίζει ὅτι ἡ γυμναστικὴ ποὺ κάνουν ἡ γυναῖκες δὲν εἶνε ἡ κατάλληλη διὰ νὰ ἀποκτήσουν ὡραῖο σῶμα. Εἰς τὴν φωτογραφίαν φαίνεται ἡ κ. Ἄρντεν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ γυμνάσματα ποὺ συνιστᾶ γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὸ γυναικεῖον σῶμα ὡραία γραμμή.

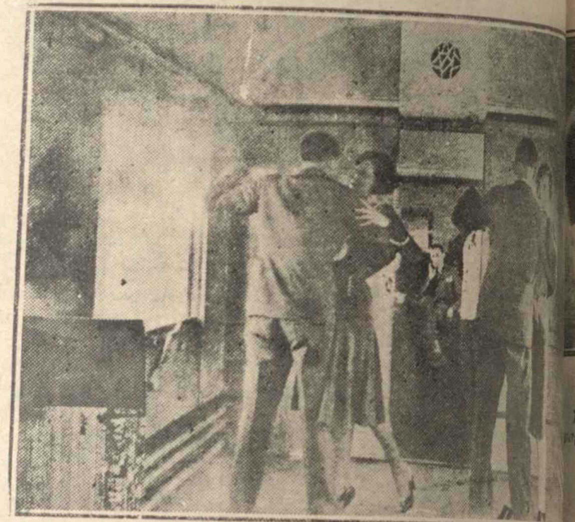

Εἰς τοὺς ἀμερικανικοὺς σιδηροδρόμους προσετέθη καὶ
—ντάνσιγκ, ὅπου οἱ ἐπιβάται χορεύουν ὑπὸ τοὺς ἤχους

Οἱ τρεῖς διάσημοι κλόουν ἀδελφοὶ Φρατελλίνι, προσκλη
ταίως σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ ἑορτή, ἐπῆγαν μὲ τὰ ῥούχα
μίου. Φυσικά, τοὺς ἐγένετο θερμοτάτη ὑποδοχή, ἔπαιξαν
νούμερα, ἡ εἴσπραξις τῶν ὁποίων διετέθη γιὰ τὸν

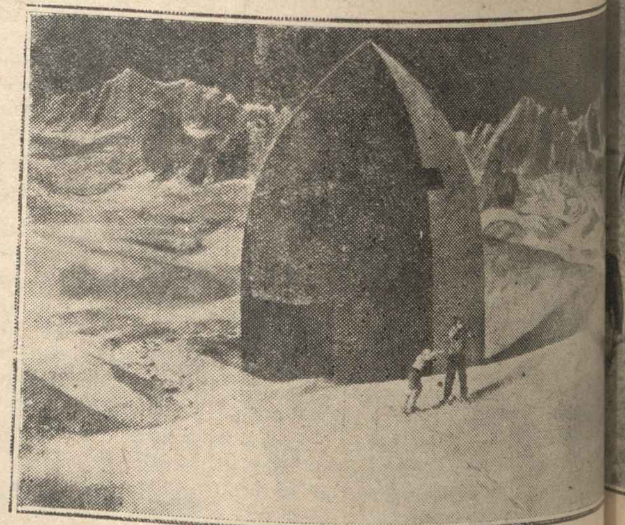

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα γερμανικὰ φίλμ ἐμφανίζεται
ταπληκτικὴ ἐπιτυχία ἕνα ταξίδι . . . στὴν Σελήνη
κῶν παριστᾶ . . . τοὺς ταξιδιώτας, μόλις βγαίνο
τὴν ῥουκέτα ποὺ τοὺς ἐχρησίμευσε ὡς μεταφορικ

χαριτωμένη σκηνὴ ἀπὸ ἕνα ἰταλικὸ φίλμ, παρμένο στὶς
ρες ἰταλικὲς ἀποικίες τῆς Ἀφρικῆς. Παριστάνει «ἕνα εἰδύλλιο στὴν ἔρημο τῆς Τριπολίτιδος».

ερικὲς ὡραῖες μασκαράτες ἀπὸ τὴν παρέλασι τοῦ Καρναβάλου στὴν πόλιν Μέϊν τῆς Γερμανίας.

Μιὰ τελευταία φωτογραφία τῆς Μπριγκίτας Χέλμ, ἐνῶ γυρίζει τὸ φίλμ «Ἡ ψευτιὲς τῆς Νίνας Πετρόβνας».

ινηματογράφος ἐστράφη τελευταίως πρὸς τὰς ἐξερευνήσεις,
ἀμερικκανοὶ «ὀπερατὲρ» μᾶς παρουσίασαν ὡραιότατες
ες ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς φύσεως. Ἰδοὺ ἕνα θαυμάσιο ἐνσταντανέ,
αριστάνει μιὰ μάχη μεταξὺ κονδόρων καὶ λύκων, εἰς
ψηλὴ κορυφὴ τῆς Κορδιλλιέρας τῶν Ἄνδεων (Περοῦ).

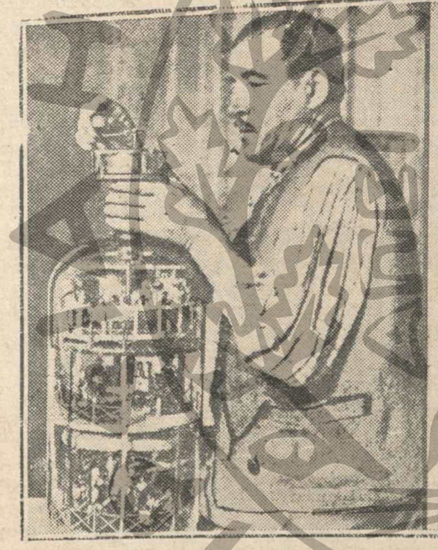

Ἕνας ἰταλὸς ἐργάτης εἶχε τὴν τρομερὴ ὑπομονὴ νὰ ἀναπαραστήσῃ τρεῖς σκηνὲς μεσαιωνικῶν ἱπποδρομιῶν μέσα σ' ἕνα μπουκάλι μετρίων διαστάσεων.

Ἰδοὺ ὁ νικητὴς ἑνὸς διαγωνισμοῦ ποὺ ἔγινε στὸ Παρίσι μεταξὺ τῶν γκαρσονιῶν. Μετέφερε τριάντα ποτήρια μὲ τὸ ἕνα χέρι.

J. Césanne

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΠΟΥ ΣΗΚΩΝΕΤΑΙ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὴν μακρυνὴ ἤδη—αὐτὸ εἶχε συμβῆ περὶ τὸ τέλος τοῦ περασμένου αἰῶνα—ταξιδεύαμε στὴν Ἰταλία, ὁ φίλος μου Ραοὺλ καὶ ἐγώ. Πηγαίναμε πότε μὲ σιδηρόδρομο, πότε μὲ ἁμάξι, πότε μὲ τὰ πόδια μ' ἕνα σάκκο στὴ ράχη. Εἴχαμε τὴν καρδιὰ ἐλαφρή, γερὰ τὰ πόδια, καὶ λίγα χρήματα στὴν τσέπη πρᾶγμα ποὺ δὲν ἐμποδίζει νἆναι κανεὶς εὐτυχισμένος. Περνούσαμε τὸν καιρό μας, ὁ Ραοὺλ συλλέγοντας βότανα, κ' ἐγὼ φλερτάροντας μὲ τὰ ὄμορφα κορίτσια· ἔτσι μυριζόμαστε καὶ οἱ δυὸ τὰ λουλούδια, ὁ καθένας μὲ τὸν δικό του τρόπο, χωρὶς νὰ κινδυνεύωμε καθόλου νὰ τσακωθοῦμε.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη σταθήκαμε σ' ἕνα μικρὸ χωριουδάκι—ἔχω ξεχάσει τ' ὄνομά του—ποὺ ἦταν γραφικώτατα κρεμασμένο στὴς πλαγιὲς τῶν Ἀπεννίνων. Πρότεινα στὸν Ραοὺλ νὰ περάσουμε ἐκεῖ τὴν νύχτα, ἐπειδὴ εἶχα παρατηρήσει στὸ ξενοδοχεῖο (ἕνα παληὸ καταστραμμένο μοναστῆρι), μιὰ χαριτωμένη παιδοῦλα μὲ χάρι κάπως ἀγριωπή, ποὺ μὲ τὰ πυρρόξανθα μαλλιά της, τὸ γραμμένο μέτωπο, τὰ μεγάλα γελαστὰ μάτια καὶ τὴν ἁβρὴ κατατομὴ τοῦ προσώπου, θἄλεγες πὼς κατέβηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ ἕνα πίνακα τοῦ Μποτιτσέλλι. Ἡ χώρα πρόσφερε ἕνα μεγάλο πεδίο μελέτης στὸν φίλο μου Ραοὺλ καὶ αὐτὸς ποὺ ἄρχισε νὰ κουράζεται κάπως βλέποντας τόσα ἀριστουργήματα στὰ μνημεῖα, δέχτηκε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι. Δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ παρὰ ἕνα μονάχα δωμάτιο γιὰ τοὺς δυό μας καὶ μέσα στὸ δωμάτιο αὐτὸ ἕνα μόνο κρεββάτι. Μ' αὐτὸ δὲν ἦταν λόγος νὰ στενοχωρεθοῦμε, γιατὶ σ' αὐτὴ τὴν εὐλογημένη ἡλικία, θὰ μπορούσαμε νὰ κοιμηθοῦμε πάνω σ' ἕνα κανόνι, ὅπως ὁ Κονδὲ τὴν παραμονὴ τῆς μάχης τοῦ Ροκρουᾶ.

Ὁ Ραοὺλ ἀνέβηκε πρῶτος νὰ πλαγιάσῃ. Οἱ δρόμοι ποὺ εἶχε κάνει διατρέχοντας τὰ χωράφια, τὸν ἀναγκάσανε νὰ καταφύγῃ τὸ ταχύτερο σὲ μιὰ εὐεργετικὴ ἀνάπαυσι. Γιὰ μένα ἡ δρᾶσις μου περιοριζότανε μᾶλλον τὸ βράδυ, μὲ τὴν συνενοχὴ τῆς ἀνοιξιάτικης νύχτας. Ἀφοῦ πέρασα λοιπόν, μετὰ ἀπὸ τὸ δεῖπνο, μιὰ ἢ δυὸ ὧρες μὲ τὴν συντροφιὰ τῆς γοητευτικῆς Φραντζέσκας ἔξω στὴν αὐλὴ τοῦ πανδοχείου, κάτω ἀπὸ ἕνα μαγευτικὸ σεληνόφωτο, ἀναγκάστηκα νὰ τὴν ἀφήσω νωρίτερα ἀπ' ὅ,τι ἤθελα (ὄχι ὅμως προτοῦ τῆς πάρω ἕνα ραντεβοῦ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα), ἐπειδὴ περίμενε τὸν ἀρραβωνιαστικό της, ἕνα νέο ἔμπορο ἀπὸ τὸ Σαλσοματζιόρε, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, γιὰ νὰ παρευρεθῇ τὴν ἐπομένη, στὴν κηδεία ἑνὸς συγγενοῦς.

Ἄφισα λοιπὸν τὴν ταράτσα, ὅπου ἡ ἀνθισμένες ἀκακίες, τὸ αἰγόκλημα καὶ ἡ μπουκεβίλιες, σκορποῦσανε τὸ μεθυστικὸ ἄρωμά τους καὶ ὅπου ἡ προσφιλὴς παρουσία τῆς Φραντζέσκας, εἶχε κάνει γιὰ μένα ἕνα κατάλυμα γεμᾶτο γοητεία. Γιατὶ δὲν ξέρω τίποτε ἄλλο πιὸ γοητευτικό, κύριε, ἀπὸ τὸ νὰ πίνῃ κανεὶς στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ δυὸ ἢ τρία μπουκάλια κρασὶ μοσχάτο, ὁλόφρεσκο, μ' ἕνα νέο κορίτσι ποὺ ἀρχίζει νὰ γίνεται διαχυτικό... Καὶ πῆρα, ὅπως μοῦ ὑπέδειξε ὁ ξενοδόχος, τὸν πρῶτο διάδρομο ἀριστερὰ καὶ τὸν δεύτερο δεξιά, γιὰ νὰ πάγω στὸ δωμάτιό μου—στὸ δωμάτιό μας, τοῦ Ραοὺλ καὶ τὸ δικό μου. Ἕνα λυχνάρι ἐκάπνιζε στὸν τοῖχο τοῦ διαδρόμου, ἀλλὰ μέσα στὴν κάμαρα, ἀντίθετα ἀπ' ὅ,τι μοῦπε ὁ ξενοδόχος, δὲν ὑπῆρχε τὸ παραμικρότερο φῶς. Εὐτυχῶς, ἕνα κούτσουρο κοκκίνιζε μέσα στὸ τζάκι, ὅπου κρεμότανε ἕνα ζαμπόνι καὶ μοῦ ἐπέτρεπε νὰ διακρίνω ἀόριστα τὸ κρεββάτι ποὺ ἦταν πλαγιασμένος ὁ φίλος μου.

Γδύθηκα καὶ γλύστρησα κοντά του, θυμώνοντας γιατὶ μοῦ πῆρε τὴ μέση τοῦ κρεββατιοῦ, ἀφίνοντας σὲ μένα μονάχα τὴν ἄκρη, ὅπου κινδύνευα νὰ κατρακυλήσω μόλις θὰ μ' ἔπαιρνε ὁ ὕπνος. Ἤμουν ἕτοιμος μάλιστα νὰ τὸν κουνήσω, βοηθημένος ἀπὸ τὸ κρασὶ ποὺ εἶχα ρουφήξει, γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξω πόσο ἀγενὲς ἦταν τὸ φέρσιμό του, ὅταν ἄκουσα ξαφνικὰ τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ καὶ δυὸ φωνὲς νὰ μουρμουρίζουνε μέσα στὴ σκιὰ—δυὸ φωνές, ἀπ' τὴς ὁποῖες ἡ μιὰ ἦταν τῆς Φραντζέσκας.

Πέρασαν δυὸ ὧρες μὲ τὴν Φραντζέσκα κάτω ἀπό ἕνα μαγευτικὸ σεληνόφωτο...

—Ἐλᾶτε, ἔλεγε κείνη στὸν ἄνδρα ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσε (ὁ ἀρραβωνιαστικός της ἀναμφιβόλως), ἐλᾶτε, καὶ ἂς προσευχηθοῦμε.

Γονάτισε μαζύ του, μπροστὰ στὸ τζάκι καὶ ἄρχισε ν' ἀποστηθίζῃ μερικὲς προσευχές, στὴς ὁποῖες ἀποκρινότανε καὶ ὁ ἄλλος κάπου-κάπου.

Συλλογιζόμουνα: ἀλλόκοτη ἰδέα νἄρθοῦνε νὰ κάνουνε τὰ θρησκευτικά τους καθήκοντα μέσα στὴν κάμαρά μου. Τί νὰ σκέπτεται ἄραγε αὐτὴ ἡ ὑπέροχη παιδοῦλα;

Ἔπειτα θυμήθηκα πὼς ἡ Φραντζέσκα καὶ ὁ ἀρραβωνιαστικός της θὰ προσεύχονταν γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ μακαρίτη μὲ τόση εὐλάβεια. Μὰ νὰ ξαφνικὰ (οἱ ἄνδρες δὲν εἶνε ποτὲ σοβαροὶ) ὁ νέος ἔσκυψε πρὸς τὴν Φραντζέσκα, μὲ προφανῆ πρόθεσι νὰ τὴν φιλήσῃ στὸ λαιμό. Ἡ κοπέλλα πετάχτηκε πρὸς τὰ πίσω καὶ φώναξε περίτρομη:

—Δὲν θὰ μὲ φιλήσετε βέβαια μέσα στὴν κάμαρα ἑνὸς πεθαμένου, ἄθεε!

Στὴν κάμαρα τοῦ πεθαμένου... Ὥστε λοιπόν, ὁ σύντροφος τῆς κλίνης μου, ὁ Ραοὺλ... Τὸ χέρι μου συνήντησε ἕνα πρόσωπο παγωμένο. Οἱ καπνοὶ τοῦ μοσχάτου διαλυθήκανε ἀμέσως. Ἔμπηξα μιὰ κραυγὴ καὶ πετάχτηκα ἔξω ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Στὴν κραυγὴ αὐτὴ δυὸ ἄλλοι ἀποκριθήκανε, ἡ Φραντζέσκα καὶ ὁ ἀρραβωνιαστικός της. Ἡ Φραντζέσκα ἐλιποθύμησε ἀπὸ τὴν τρομάρα της, μὰ ὁ μνηστῆρας τὄβαλε στὰ πόδια.

—Ὁ πεθαμένος, φώναζε, ὁ πεθαμένος σηκώθηκε... Θαῦμα!..

Ὁ τρόμος τῆς Φραντζέσκας μ' ἔκα ξεχάσω τὸν δικό μου. Πέρασα βιαστι ροῦχα μου καὶ ἔσκυψα ἀπὸ πάνω της τὴν βοηθήσω.

Καϋμένη Φραντζέσκα! Μὲ πόση ἀκούμπησα τ' αὐτί μου πάνω στὸ στήθ γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν ἡ καρδιά της χτυποῦσε Ναί... χτυποῦσε ἀδύνατα... Χάρ γεμάτες ἔρωτα περιποιήσεις μου, ἡ μένη παιδοῦλα συνῆλθε λιγάκι.

Τὴν ἅρπαξα προσεκτικὰ στὴν ἀγκαλι καὶ φορτωμένος μὲ τὸ πολύτιμο φορτ προχώρησα πρὸς τὴν κουζίνα τοῦ ξενοδ ὅπου ὁ ξενοδόχος καὶ ἡ γυναίκα του στ ταν σαστισμένοι. Ἡ κραυγὴ τοῦ μνη εἶχε τὰ ἐπακόλουθά της. Εἶχαν μαζευθ μέσα λογῆς-λογῆς ἄνθρωποι ποὺ γονα νοι ἔκαμναν τὸ σταυρό τους μὲ παραφ

Μπῆκα μέσα κρατώντας πάντα τὴ τζέσκα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ εἶπα μὲ βροντερή:

—Εἰρήνη ὑμῖν! Καὶ σιωπή. Ὁ πεθ εἶνε γιὰ τὰ καλὰ πεθαμένος, οὔτε στ οὔτε κουνήθηκε, οὔτε κἂν μίλησε.

—Ποῦ τὸ ξέρετε σεῖς; μοῦ φωνάξα ὅλες τὴς μεριές.

—Τὸ ξέρω, γιατὶ κατὰ λάθος πλ δίπλα του, νομίζοντας πὼς εἶχα μπ κρεββάτι τοῦ συντρόφου μου, ποὺ ἐπρεπ τὸ μοιραστοῦμε ἀπόψε. Καὶ ἤμουν ἐγ σηκώθηκα, ἀκούγοντας τὴ σινιορίνα Φρ σκα καὶ τὸν ἀρραβωνιαστικό της νὰ γιὰ τὸ μακαρίτη... Τὸ μόνο κακὸ εἶνε ἡ σινιορίνα λιποθύμησε πάνω στὴν ὥρα ζοντας, ὅπως καὶ ὁ μνηστῆρας της, ὅτι βηκε κανένα ὑπερφυσικὸ γεγονός...

Ὁ κόσμος, μπροστὰ στὴν βεβαιότητ ἄρχισε νὰ παίρνῃ θάρρος καὶ ἔνοιωσ μέσα στὴν ἀγκαλιά μου ἡ Φραντζέσκα μερικὲς ἀδιόρατες κινήσεις. Τὴν ἔσφιξ ρισσότερο ἐπάνω μου λέγοντας:

—Ἡ καϋμένη, ἀγαπημένη μας σινιο πρέπει νὰ συνέλθῃ, γιατὶ ἀλλοιώτικα ἐγὼ νὰ πάω νὰ χαθῶ. Ὀφείλω λοιπὸν νὰ περιποιηθῶ, ἀφοῦ ὁ μνηστῆρας της στὰ πόδια σὰν λαγός, ὅπως λένε στὸν μας...

—Ἀλήθεια καλέ, παρετήρησαν ἐκεῖνοι ζάρο, ποῦ εἶνε ὁ Λαζάρο;

Ποῦ εἶνε ὁ Λαζάρο; Τὰ λόγια αὐτὰ φέρανε τὴ Φραντζέσκα; Τὴν αἰσθάνθηκα λον παρὰ τὴν εἶδα, νὰ μισανοίγῃ τὰ ἔπειτα τὴν ἄκουσα πολὺ καθαρὰ νὰ ψιθ καὶ μὲ μιὰ φωνὴ ὅπου δὲν μποροῦσε νὰ χωρίσῃ κανεὶς καμμιὰ δυσαρέσκεια, οὔτε μιὰ συγκίνησι:

—Ἰλ σινιόρε φραντσέζε...

Γιατρέψαμε πολὺ γρήγορα τὴν ξανθὰ δοῦλα. Καὶ εἶχα ὅλον τὸν καιρὸ ν' ἀπατ ληθῶ μαζύ της τὴν ἄλλη μέρα, ὅπως καὶ κατοπινές, ἐπειδὴ ὁ Λαζάρο δὲν ἐπρόκ νὰ γυρίσῃ γρήγορα. Τὄσκασε, τρέχοντας στὴ νύχτα, κι' ὅταν ξημέρωσε ἔτρεχε

Ὅταν ξαναγύρισε τοῦ δώσανε τὰ πα τσια στὸ χέρι. Ἰλ σινιόρε φραντσέζε τὸν τικατέστησε στὴν προτίμησι τῆς δεσποιν Εὐτυχῶς, τ' ἄνθη τοῦ τόπου ἦσαν ἐξαιρ ἐνδιαφέροντα κι' ὅταν ἡ Φραντζέσκα ξαν ρισε στὸ Μιλᾶνο ὅπου ἔμενε ἡ οἰκογένεια ἦλθε ἡ σειρὰ τοῦ Ραοὺλ νὰ μὴ θέλῃ νὰ φύ τόσο τοῦ ἦταν εὐχάριστο νὰ ἐξασκῇ τὸ ταλ του σ' αὐτὴ τὴν χαμένη γωνιὰ τῶν Ἀπε νων...

ΖΑΚ ΣΕΖΑΝ

ΤΑΤΙΑΝΑ ΟΛΓΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ

ΤΟΥ ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

[Ἕνας νέος ἔρχεται στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ κάνῃ τὴν στρατιωτικὴ θητεία του. Περιμένοντας τὴν κατάταξί του, ἐνοικιάζει ἕνα δωμάτιο σ' ἕνα σπίτι τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν. Ἀντίκρυ ἀπ' τὸ σπίτι ζοῦν τρία κορίτσια. Ἡ Τατιάνα, ἡ Ὄλγα καὶ ἡ Κατερίνα μὲ τὴν μητέρα τους καὶ τὴν γκουβερνάντα. Γνωρίζονται. Μαθαίνει διάφορα πράγματα γιὰ τὴ ζωή τους. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ συνάντησή του μὲ τὴν Τατιάνα, ἀποφασίζει ν' ἀλλάξῃ σπίτι καὶ μιλᾶ γι' αὐτὸ στὸ σπιτονοικοκύρη του. Αὐτὸς τὸν ἀναγκάζει νὰ ὁμολογήσῃ πὼς ἡ αἰτία τῆς ξαφνικῆς αὐτῆς ἀναχώρησής του γίνεται ἐξ αἰτίας τῶν σχέσεων ποὖχε μὲ τὴς τρεῖς κοπέλλες καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν συμβουλεύσῃ καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ].

16.

(Ἡ συνέχεια)

—Ἐγὼ δὲν ἔκανα τίποτε, ὄχι! δὲν γύρεψα οὔτε ἐπεδίωξα τίποτε ἐγώ, πιστέψτε με, φώναξα χωρὶς νὰ ξέρω πιὰ τί λέω. αὐτὲς πρῶτες ζήτησαν νὰ μὲ γνωρίσουν, αὐτὲς μοὔγραψαν, αὐτὲς μὲ προσκάλεσαν σπίτι τους...

—Καὶ σεῖς δὲν ἀρνηθήκατε;

—Τί θέλατε νὰ κάνω; Ἂν εἴσαστε σεῖς στὴ θέση μου τί θὰ κάνατε; Πῆτε μου λοιπὸν γιατὶ δὲν μιλᾶτε;

Ξαφνικὰ πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό μου μιὰ σκέψι. Τὸν ἅρπαξα ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν ἔφερα κοντὰ στὴν πολυθρόνα τῆς γωνιᾶς.

—Ὁρίστε, τοὖπα, καθῆστε, θὰ σᾶς διηγηθῶ κάτι... Πρέπει νὰ τ' ἀκούσετε, πρέπει νὰ τὰ μάθετε ὅλα, ὅπως στάθηκαν, καὶ τότε νὰ μοῦ πῆτε τὴν γνώμη σας, ἀλλοιώτικα δὲν μπορεῖτε νὰ μιλᾶτε.

Ἄφησε τὸν ἑαυτό του νὰ πέσῃ πάνω στὴν πολυθρόνα. Μὲ κυττοῦσε χωρὶς νὰ μιλᾷ. Στὸ πρόσωπό του ἦταν ζωγραφισμένη ἡ περιέργεια καὶ μὲ τὰ δάκτυλά του ἔπαιζε νευρικὰ τὰ κουμπιὰ τοῦ ζακέττου του.

Τράβηξα μιὰ καρέκλα καὶ κάθησα πλάϊ του. Τοῦ πρόσφερα τσιγάρο. Ἀνάψαμε. Ἡ ταραχὴ ποὺ μὲ κρατοῦσε ὑποχωροῦσε σιγὰ-σιγά. Ξανάβρισκα τὸν ἑαυτό μου. Ἄφησα νὰ περάσουν λίγα λεπτά. Προσπαθοῦσα νὰ συγκεντρωθῶ.

—Ἀκοῦστε με λοιπόν, ἄρχισα σὲ λίγο, ἀκοῦστε τὴν ἱστορία αὐτὴ ποὺ θὰ σᾶς πῶ... Ὅταν πρωτὦρθα στὸ σπίτι σας, ἕνα βράδυ...

.. ..

⁂

Ὅταν τέλειωσα πλησίαζε νὰ ξημερώσῃ. Τοῦ τἆχα πῆ ὅλα! Ναί, ὅλα, **τὸ κάθε τί ποὺ στάθηκε** ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ γνωριστήκαμε, ἀπ' τὸ βράδυ ποὺ μοῦ πετάξανε τὴ πετρίτσα μὲ τὸ χαρτάκι ἴσαμε τὴν πρωϊνὴ κουβέντα μου μὲ τὴν Τατιάνα. Αὐτὸς μ' ἄκουσε χωρὶς νὰ μὲ σταματήσῃ οὔτε μιὰ φορά.

Μόνο ὅταν τέλειωσα μοὔπιασε τὸ χέρι καὶ σφίγγοντάς το, μοὖπε:

—Ἔχεις δίκηο παιδί μου... ἔχεις δίκηο θέλοντας νὰ φύγῃς ἀπ' τὸ σπίτι μας καὶ γὼ θἆμαι ἐκεῖνος ποὺ θὰ σὲ βοηθήσω γιαυτό... Μὰ πίστεψέ με δὲν εἶναι ἡ λύσι αὐτὴ ποὺ θὲς νὰ δώσῃς ἡ σωστότερη. Πρέπει νὰ φύγῃς ὄχι ὅμως γιὰ νὰ πᾶς νὰ καθήσῃς ἀλλοῦ, πρέπει νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' τὴν Ἀθήνα... Εἶσαι ἄρρωστος, σοῦ χρειάζεται μιὰ ἀπόλυτη ἠρεμία ψυχικὴ ποὺ ἐδῶ δὲν μπορεῖς νὰ βρῇς ἔστω καὶ φεύγοντας ἀπ' τὸ σπίτι μου...

—Ναὶ μὰ πῶς νὰ φύγω; ποῦ νὰ πάω; Ἀπ' τὴν μιὰ μέρα στὴν ἄλλη μπορεῖ νὰ βγῇ ἡ διαταγὴ νὰ παρουσιαστῶ στὸ στρατό, πῶς νὰ φύγω;

Δὲν μ' ἀπάντησε. Σκέφθηκε λίγο σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ βρῇ μιὰ λύσι.

—Ἄκουσέ με, μοὖπε, τώρα τὸ πρωΐ, θὰ πάω νὰ μάθω γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό. Αὐτὲς τὴς μέρες ἔχει διοριστῇ στὸ ὑπουργεῖο κάποιος ξάδελφός μου συνταγματάρχης, κι' εἶμαι βέβαιος πὼς ὅταν τοῦ πῶ τί τρέχει θὰ θελήσῃ νὰ μοῦ πῇ σίγουρα τί γίνεται... Μὰ εἴτε ἔτσι, εἴτε ἀλλοιῶς πρέπει νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ, ἔστω καὶ γιὰ λίγο καιρό.

Δὲν εἴπαμε ἄλλο τίποτε. Σηκωθήκαμε κι' ἀνεβήκαμε ἐπάνω. Μοῦ εὐχήθηκε «καληνύχτα» κι' ἄνοιξε σιγά-σιγὰ τὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαράς του προσπαθώντας νὰ μὴν κάνῃ θόρυβο καὶ ξυπνήσῃ τὴ γυναῖκα του.

Μπῆκα στὴ κάμαρά μου. Ἡ πόρτα τῆς βεράντας ἦταν ἀνοικτή. Προχώρησα καὶ στάθηκα λίγο ἔξω. Πέρα στὸ βάθος ὁ οὐρανὸς ἀσπρογάλιαζε. Στὸ δρόμο ἠρεμία. Οὔτε ἄνθρωποι, οὔτε ψυχή, τίποτα· μιὰ νέκρα ἦταν ἁπλωμένη παντοῦ. Ὁ πρωϊνὸς ἀγέρας καθὼς μοῦ χάϊδεψε τὸ πρόσωπο μοὖφερε ρίγη στὸ σῶμα. Κρύωσα. Μπῆκα μέσα κι' ἔκλεισα τὴν πόρτα. Ἔπεσα στὸ κρεββάτι μου ὅπως ἤμουνα μὲ τὰ ροῦχα καὶ κοιμήθηκα.

⁂

Ὅταν μὲ ξύπνησε ὁ σπιτονοικοκύρης μου ἦταν μεσημέρι. Στεκότανε μπρὸς στὸ κρεββάτι μου καὶ κρατοῦσε ἕνα τσιγαρόχαρτο δακτυλογραφημένο.

— Ἀκοῦστε με λοιπόν, ἄρχισα σὲ λίγο...

—Εἶσαι τυχερός, μοὖπε, καθὼς ἀνασηκώθηκα καὶ κάθησα πάνω στὸ στρῶμα, νὰ διάβασε.

Μοὔδωσε τὸ χαρτὶ ποὺ κρατοῦσε.

Ἦταν ἕνα ἀντίγραφο διαταγῆς τοῦ ὑπουργοῦ. Δίδουνταν ἀναστολὴ προσελεύσεως τῶν κληρωτῶν τῆς κλάσης μου ἴσαμε τὴν πρώτη Μαρτίου.

Πήδηξα πάνω ἀπ' τὸ κρεββάτι κι' ἄρχισα νὰ γυρίζω μέσ' στὸ δωμάτιο σὰν τρελλός. Δὲν μποροῦσα νὰ τὸ πιστέψω. Ἦταν τόσο μεγάλο γιὰ μένα τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ κτύπημα τῆς χαρᾶς μου ἀπὸ ὅσα εἶχα τραβήξει ποὺ μοὖταν ὁλότελα ἀδύνατο νὰ τ' ἀναλογισθῶ.

Ἄρχισα νὰ τραγουδῶ καὶ νὰ σφυρίζω σὰν μικρὸ παιδί. Κάθε ἄλλη σκέψι εἶχε σβυστῇ ἀπ' τὸ μυαλό μου. Θὰ γύριζα στὸ σπίτι μου, κοντὰ στὴν μάννα μου, στὸν κηπᾶκο, στὴν γαζία μου. Θὰ ξανάβρισκα τὴν ἡσυχία μου, τὴν ἀγάπη τῆς μάννας μου, τὴν παληά μου ζωή...

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε μέσα ἡ σπιτονοικοκυρά μου γιὰ νὰ πῇ στὸν ἄνδρα της πὼς τὸ φαΐ ἦταν ἕτοιμο.

Ἔτρεξα κι' ἁρπάζοντάς της τὸ χέρι, τῆς τὤσφιξα δυνατὰ φωνάζοντας.

—Φεύγω κυρία Μαίρη, φεύγω... πάω στὸ χωριό μου. Δὲν θὰ σᾶς ξεχάσω ποτέ, καὶ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν καλωσύνη σας.

Αὐτὴ μὲ κυττοῦσε ἄφωνα. Τὰ μάτια της εἴχανε βουρκώσει. Δάκρυσε κι' ὅλας. Σφούγγιξε μὲ τὸ μαντῆλι τὰ μάτια της καὶ μὲ φωνὴ ποὺ μαρτυροῦσε συγκίνηση μοῦ εὐχήθηκε «καλὸ ταξίδι». Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἦρθε κοντά μου ὁ σπιτονοικοκύρης μου ποὺ ἴσαμε ἐκείνη τὴν στιγμὴ παρακολουθοῦσε ὅ,τι γινότανε χωρὶς νὰ μιλᾷ.

—Ἄντε τώρα, εἶπε, πᾶμε κάτω νὰ φᾶμε μαζὶ κι' ὕστερα τὰ λέμε...

Γύρισα καὶ τὸν εἶδα. Θυμήθηκα τὴν χθεσινοβραδυνὴ κουβέντα μας. Ντράπηκα καὶ χαμήλωσα τὸ κεφάλι.

Πρώτη βγῆκε ἡ κυρία Μαίρη, ξοπίσω της ὁ ἄνδρας της. Ἐγὼ τοὺς ἀκολούθησα. Κατεβήκαμε στὴν τραπεζαρία.

Πρώτη φορά, ὕστερα ἀπὸ τόσες μέρες, ἔφαγα μὲ τόση ὄρεξι. Ἤπιαμε καὶ κρασὶ καὶ μοῦ εὐχήθηκαν κι' οἱ δυό τους «καλὸ ταξίδι» καὶ «καλὴ ἀντάμωση». Τοὺς εἶπα πὼς θὰ τοὺς ἔγραφα τακτικὰ καὶ τοὺς παρακάλεσα νὰ μοῦ γράφουν κι' αὐτοί.

Ὕστερα μιλήσαμε ὅλοι μαζὶ ἴσαμε τὴς πέντε τὸ ἀπόγευμα. Εἴπαμε γιὰ ἕνα σωρὸ πράγματα. Θυμηθήκαμε τὴς πρῶτες μέρες ποῦ πῆγα σπίτι τους, τὸ γλέντι μας στὸ Φάληρο, τὴς βραδυὲς ποὺ παίζαμε χαρτιά. Γελούσαμε κάθε τόσο καὶ πείραζε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον γιὰ τὴς γκάφες ποὺ κάναμε παίζοντας.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ κάτι πῆγε νὰ πῇ ἡ κυρία Μαίρη γιὰ τὴς ἀντικρυνὲς κοπέλλες, μὰ γύρισε καὶ τὴν ἀγριοκύτταξε ὁ ἄνδρας της κι' ἔπαψε ἀμέσως. Καὶ γώ, ποὺ τὰ πρῶτα λόγια της μοὖφεραν ἀσυναίσθητα μιὰ ἀνατριχίλα στὸ κορμί, ἔκανα πὼς δὲν ἄκουσα, γύρισα τὴν κουβέντα καὶ σὲ λίγο ξαναβρῆκα πάλι τὸ πρότερο κέφι μου.

Στὴς πεντέμιση σηκωθήκαμε. Ἐγὼ ἀνέβηκα πάνω στὴν κάμαρά μου κι' ὁ σπιτονοικοκύρης μου βγῆκε στὴν πόρτα γιὰ νὰ σταματήσῃ κανένα ταξὶ ποὺ θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸν δρόμο.

Ἔρριξα μιὰ τελευταία ματιὰ στὴ κάμαρά μου καὶ πλησίασα στὸ μπαοῦλο μου προσπαθώντας νὰ τὸ τραβήξω κοντὰ στὴν πόρτα. Καθὼς περνοῦσα μπρὸς ἀπ' τ' ἀνοιγμένο παράθυρο τὰ μάτια μου κύτταξαν ἀσυναίσθητα τὸ μπαλκόνι τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ. Ἡ Τατιάνα ἦταν ἀκουμπισμένη στὸ περβάζι του καὶ κυττοῦσε στὸν δρόμο. Καὶ τότε συνέβηκε κάτι παράξενο. Τὸ κορμί μου μούδιασε καὶ δὲν βρῆκα τὴν δύναμι νὰ κουνήσω ἀπ' τὴν θέση ποὺ βρισκόμουνα. Στάθηκα ἐκεῖ σὰν ἀποβλακωμένος καὶ τὴν κυττοῦσα. Αὐτὴ σήκωσε τὸ κεφάλι της. Μὲ εἶδε καὶ μὲ χαιρέτησε.

Μουρμούρισα μέσ' στὰ δόντια μου μιὰ «καλησπέρα» καὶ ξακολούθησα νὰ τὴν κυττάζω σὰν χαζός.

Ἀπὸ κάτω ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ σπιτονοικοκύρη μου. Μοὔλεγε πὼς βρῆκε ταξί. Σχεδὸν ταὐτόχρονα ἄκουσα βήματα στὴν σκάλα. Θ' ἀνέβαιναν νὰ πάρουν τὸ μπαοῦλο μου.

Δὲν ξέρω καὶ γὼ τότε τί γίνηκε μέσα μου. Προχώρησα στὸ παράθυρο καὶ σκύβοντας ὄξω φώναξα δυνατὰ στὴν Τατιάνα.

—Ἤθελα νὰ σᾶς πῶ, πὼς φεύγω σήμερα δεσποινίς, ναὶ φεύγω τὴν στιγμὴ αὐτή.

—Γιὰ ποῦ; μὲ ρώτησε αὐτή.

—Γιὰ τὴν πατρίδα μου, βλέπετε πὼς πάω ἀρκετὰ μακρυὰ γιὰ νὰ μὴν μὲ φοβᾶται πιὰ ἡ δεσποινὶς ἀδελφή σας... καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ γέλασα δυνατά, ἠλίθια.

Αὐτὴ μὲ κυττοῦσε χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ.

—Σᾶς εὐχαριστῶ, συνέχισα ἐγώ, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλωσύνη σας καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρέσετε.

—Μὰ τί πρᾶγμα νὰ σᾶς συγχωρέσω;

—Μπά! γιὰ τὴν ἐνόχληση διάβολε ποὔδωσα στὴν ξαδέλφη καὶ στὴν ἀδελφή σας... Δὲν νομίζετε καὶ σεῖς πὼς πρέπει νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην...

Ξαναγέλασα. Κάτι πῆγε νὰ πῇ αὐτή, μὰ δὲν τῆς ἔδωσα καιρό. Τραβήχτηκα μέσα κι' ἔκλεισα δυνατὰ τὰ παραθυρόφυλλα.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

ΕΒΑΝΖΕΛΙΝ

Ἡ ταινία αὐτή, τῆς κινηματογραφικῆς ἑταιρείας «Ἀρτίστ Ἀσοσιέ» εἶναι παρμένη ἀπὸ τὸ περίφημο ποίημα τοῦ Λογκφέλλοου. Ἐσκηνοθετήθη ἀπὸ τὸν Ἔντουϊν Κέϊριβ:

Τοὺς κυριωτέρους ρόλους παίζουν ἡ γνωστή μας Ντολορὲς ντὲλ Ρίο (Ἐβανζελίν), Ρολὰν Ντριοῦ (Γκαμπριέλ), Ἀλὲκ Φράνσις (ἱερεύς), Ντόναλντ Ρίντ (Μπατίστ), Τζέϊμς Μάρκους (Μπαζὶλ Λαζενὲς) καὶ Πὼλ Μὰκ Ἄλλιστερ (Μπενεντίκτ Μπελφονταίν).

Τὸ ἔργο ἔχει ὡραία πλοκὴ καὶ ἡ ἐκτέλεσίς του εἶνε πολὺ ἐπιτυχημένη.

Στὸν 18ο αἰῶνα, στὴν Ἀκαδία, στὶς ὄχθες τοῦ λεκανοπεδίου τοῦ Μινός, βρισκότανε τὸ μικρὸ χωριὸ Γκρανπρέ. Οἱ κάτοικοί του, ἄνθρωποι ἥσυχοι, ζοῦσαν ὅλοι ἀγαπημένοι, κάτω ἀπὸ τὸ πατρικὸ μάτι τοῦ παπᾶ Φελισιὲν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ σαράντα χρόνια, ἤτανε ἐφημέριος τῆς ἐνορίας των.

Ὁ σιδηρουργὸς Μπαζὶλ Λαζενὲς, ὁ συμβολαιογράφος Ρενὲ Λεμπλὰν καὶ ὁ Μπενεντίκτ Μπελφονταίν, ὁ πλουσιώτερος κτηματίας τοῦ τόπου, ἤτανε οἱ προύχοντες τοῦ Γκρανπρὲ καὶ ὅλο τὸ χωριὸ τοὺς ἀγαποῦσε. Ἡ οἰκογένειές των σχετιζόντανε πολὺ καὶ τὰ τρία παιδιά των παίζανε μαζὶ ὅταν ἦσαν μικρά, καὶ μεγάλωσαν μαζί. Μιὰ τρυφερὴ ἀγάπη τὰ ἕνωνε τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο:

Οἱ δυὸ φίλοι, ὁ Μπατίστ Λεμπλὰν καὶ ὁ Γκαμπριὲλ Λαζενὲς, κρύβανε μιὰ ἀπέραντη ἀγάπη στὴν καρδιά τους γιὰ τὴν μικρή τους φίλη Ἐβανζελίν. Κανένα ὅμως ἀπὸ τὰ δυὸ ἀγόρια δὲν εἶχε τολμήσει νὰ ἐξομολογηθῇ τὸν ἔρωτά του στὴν νέα. Στὸ τέλος, ὁ Μπατίστ φάνηκε πιὸ τολμηρός. Μιὰ μέρα, ζήτησε νὰ μιλήσῃ τῆς νέας, καὶ ὅταν βρέθηκαν μόνοι τῆς εἶπε:

—Ἐβανζελίν, εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ θέλω νὰ σᾶς πῶ τὸ μυστικό, ποὺ κρύβω τόσα χρόνια στὴν καρδιά μου.

Ἡ Ἐβανζελὶν ἔκανε μιὰ μικρὴ κίνηση τρόμου καὶ ἐρώτησε γλυκά:

—Καὶ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ μάθω αὐτὸ τὸ μυστικό;

—Ναί, εἶπε σοβαρὰ ὁ Μπατίστ, πρέπει νὰ τὸ μάθετε.

Ἔμεινε σιωπηλὸς λίγα λεπτά.

Ἔπειτα ἐξακολούθησε:

—Σᾶς ἀγαπῶ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ γνωρισθήκαμε.

—Ἡ φιλία σας μὲ συγκινεῖ πολύ, εἶπε ἡ Ἐβανζελὶν κοκκινίζοντας.

—Αὐτὸ ποὺ αἰσθάνομαι γιὰ σᾶς δὲν εἶναι ἁπλῆ φιλία, εἶπε ὁ Μπατίστ.

Ἡ Ἐβανζελὶν τὸν κύτταξε μέσα στὰ μάτια:

—Πρέπει νὰ τῆς δώσουμε αὐτὸ τὸ ὄνομα, εἶπε ἁπλᾶ, ἀφοῦ ἡ καρδιά μου δὲν μοῦ ἀνήκει πιά.

Ὁ Μπατίστ χλώμιασε.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε.

—Ἔδωσα τὴν καρδιά μου στὸν Γκαμπριὲλ Λαζενές, εἶπε, καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὴν πάρω πίσω.

—Μιὰ ὑπόσχεσις μπορεῖ νὰ ξεχασθῇ.

—Ποτέ, εἶπε ἀποφασιστικὰ ἡ Ἐβανζελίν, εἶμαι δική του γιὰ πάντα.

Λέγοντας αὐτὰ χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ ἀκούμπησε ἁπαλὰ τὰ χέρια της πάνω στὰ χέρια τοῦ Μπατίστ, σὰν γιὰ νὰ μετριάσῃ τὴν ὀδυνηρὴ ἐντύπωση ποὺ τοῦ προξενοῦσαν τὰ λόγια της.

Ὁ Μπατίστ ὑποκλίθηκε. Ἔφυγε χωρὶς νὰ πῇ λέξι μὲ τὴν καρδιὰ κομματιασμένη.

Λίγες ἑβδομάδες ἀργότερα ἡ Ἐβανζελὶν καὶ ὁ Γκαμπριὲλ ἀρραβωνιάστηκαν. Μιὰ ἀνέκφραστη εὐτυχία πλημμύριζε τὴν καρδιά τους. Παρ' ὅλα αὐτὰ μιὰ ἀπειλὴ ἦρθε νὰ ταράξῃ τὴν εὐτυχία αὐτή.

Ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία εἶχαν ἀρχίσει τὶς ἐχθροπραξίες γιὰ τὶς ἀμερικανικὲς ἀποικίες. Ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις τοιχοκόλλησε προκηρύξεις στὴν Ἀκαδία, ζητώντας ἀπὸ τοὺς κατοίκους νὰ ὁρκισθοῦν γιὰ δεύτερη φορὰ πίστη καὶ ν' ἀναλάβουν τὴν ὑποχρέωση νὰ πολεμήσουν κατὰ τῆς Γαλλίας.

Ἀλλ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ εὔκολα. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας αὐτῆς ἦσαν ὅλοι ἀπόγονοι Γάλλων. Ἡ σκέψις ὅτι θὰ πολεμοῦσαν κατὰ τῆς Γαλλίας τοὺς ἔφερνε σὲ ἀπελπισία. Ἔγινε στάσις. Ὁ παπᾶς, ὁ σιδηρουργὸς καὶ ὁ συμβολαιογράφος ἐστάλησαν στὸ Χάλιφαξ, κομισταὶ μιᾶς ἀναφορᾶς. Ἡ ἀναφορὰ αὐτὴ ἐδήλωνε στὴν ἀγγλικὴ κυβέρνηση ὅτι στὸν ἐπικείμενο πόλεμο οἱ κάτοικοι τῆς Ἀκαδίας ἐπιθυμοῦσαν νὰ μείνουν οὐδέτεροι. Ἀλλ' ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἀνέβαλε τὴν ἀπάντησή της. Ἔγινε μιὰ ἀνακωχὴ σ' αὐτὲς τὶς κακὲς μέρες.

Τὰ ἐπίσημα ἀρραβωνιάσματα τῆς Ἐβανζελὶν καὶ τοῦ Γκαμπριὲλ ἔδωσαν ἀφορμὴ σὲ μεγάλες γιορτές. Ὅλοι οἱ κάτοικοι ξέχασαν τὴν ἀπειλὴ ποὺ κρεμόταν ἐπάνω τους μὲ χορούς, παιχνίδια κι' ἕνα γλέντι ποὺ ἔγινε στὸ ὕπαιθρο. Ἤπιαν στὴν ὑγεία καὶ τὴν εὐτυχία τῶν μελλονύμφων. Ἀλλά, ἐνῷ χαρούμενοι τραγουδοῦσαν τὸν ἐθνικὸ ὕμνο, μιὰ ὁμὰς ἄγγλων στρατιωτῶν ὥρμησε στὴν μέση τῆς γιορτῆς.

Ὁ ἀξιωματικὸς, μιλώντας ἐξ ὀνόματος τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ διέταξε τοὺς κατοίκους τοῦ Γκανπρὲ νὰ μαζευθοῦν στὴν ἐκκλησιὰ τοῦ χωριοῦ.

Αὐτοὶ ἄρχισαν νὰ συζητοῦν, ἀλλ' ὁ παπᾶς συνέστησε ἡσυχία σὲ ὅλους, καὶ μπαίνοντας ὁ ἴδιος ἐπὶ κεφαλῆς των, πῆγε στὴν ἐκκλησιὰ μεταξὺ δύο λόχων στρατιωτῶν.

Ὁ συνταγματάρχης Οὐΐνσλοου βρισκότανε στὴν ἐκκλησιὰ γιὰ νὰ δώσῃ τὴν ἀπάντηση τοῦ διοικητοῦ στὴν αἴτηση τῶν χωρικῶν. Ἡ ἀποστολὴ ποὺ τοῦ εἶχε ἀναθέσει ὁ διοικητὴς τοῦ κόστιζε, ἀλλὰ σὰν στρατιώτης, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ συζητῇ τὶς διαταγὲς

Ἡ Ντολορὲς ντὲλ Ρίο στὸν ρόλο τῆς Ἐβανζελίν.

ΕΒΑΝΖΕΛ

ποὺ τοῦ ἔδιναν οἱ ροί του.

Ὅταν μαζεύθη οἱ κάτοικοι διάβασ ταγμα: «Ἐπειδὴ οἱ κοι τῆς Ἀκαδίας σαν νὰ λάβουν τὰ κατὰ τῆς Γαλλίας ριουσίαι των δημε αἱ οἰκίαι των θὰ κα οἱ κάτοικοι κατα ται εἰς ἐκτοπισμόν».

Τὸ ποτῆρι εἶχε ξεχειλίσει. Οἱ χωρικ μποροῦσαν νὰ δεχθοῦν μιὰ τέτοια προσβ ἕνας αἱματηρὸς ἀγὼν ἄρχισε μὲ τοὺς ἄ στρατιῶτες. Ὁ πατὴρ Φελισιὲν ἔβλεπε τ μένος αὐτὸ τὸ θέαμα.

Καθησύχασε ὅπως μπόρεσε τοὺς πιλεμ Ὁ Γκαμπριὲλ καὶ μερικοὶ σπάνια προ χοι πῆραν τὴν ἄδεια νὰ πᾶνε νὰ εἰδοπ τὶς οἰκογένειές τους. Σὰν τρελλός, ὁ νέο γε στὸ σπίτι τῆς Ἐβανζελίν, ἡ ὁποία τὸν μενε ἀνήσυχη. Ἡ θέα τῆς ἀπελπισίας τοῦ ραβωνιαστικοῦ της τῆς ἔφερε δάκρυα στ τια.

Ὁ Γκαμπριὲλ κλαίοντας κι' αὐτὸς ἐξ τὶς διαταγὲς τοῦ ἄγγλου διοικητοῦ καὶ τ στυχία ποὺ τοὺς περίμενε. Ἀλλὰ ἡ Ἐβα εἶχε δυνατὴ ψυχὴ καὶ λάτρευε τὸν Γκαμ

—Δὲν θὰ εἶμαι ποτὲ δυστυχισμένη ὅσ εἶμαι κοντά σου. Ὅ,τι εἶναι νὰ γίνῃ ἂς Ἂν δὲν μποροῦμε νὰ εἴμαστε εὐτυχεῖς θὰ φύγουμε. Ὅπου καὶ νὰ πᾶμε θὰ μπορ με νὰ πάρουμε μαζί μας τὴν εὐτυχία.

Ὡς τόσο ἡ ἐπιβίβασις τῶν χωρικῶν γι νησιὰ ἔδωσε ἀφορμὴ σὲ φοβερὲς σκηνές. Ἐ λη ἡ Ἐβανζελὶν εἶδε ν' ἁρπάζουν τὸν Γ πριὲλ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της καὶ νὰ τὸν φέρουν ἀναίσθητο σ' ἕνα πλοῖο ὕστερα μιὰ ἀπελπισμένη ἀντίσταση.

Ὅλα αὐτὰ τὰ συμβάντα εἶχαν γεράσ Μπελφονταίν, τὸν πατέρα τῆς Ἐβαν Δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ περισσότερο κα θλιβερὴ νύχτα ξεψύχησε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ρης του...

Τώρα ἡ Ἐβανζελὶν ἔμεινε μόνη στὸν κ Σκέφθηκε, ὅτι τὸ καλλίτερο ποὺ εἶχε νὰ κ ἦταν νὰ ζητήσῃ τὴν προστασία τοῦ ἐφημε

Ὁ παπᾶς χάϊδεψε στοργικὰ τὸ νεαρ τωπο ποὺ ἔσκυβε μπροστά του.

—Θὰ εἶμαι πατέρας σου ὅσο ζῶ, εἶπε.

Πέρασαν χρόνια, καὶ ὁ γέρος παπᾶς δὲν κατέλειψε τὴν Ἐβανζελίν, ἡ ὁποία γύριζ— πόλη σὲ πόλη—ἀναζητώντας τὸν Γκαμπρ

Στὸ Σαίν-Λουΐ, στὴ Νέα Ὀρλεάνη, ἀκο θησε τὰ ἴχνη τοῦ πολυαγαπημένου της, ἀλ ἀτυχία τὴν κατεδίωκε. Ὅταν ἔφθανε σ' μέρος μάθαινε ὅτι ὁ Γκαμπριὲλ μόλις εἶχε γει.

Μιὰ μέρα, ἡ Ἐβανζελὶν καὶ ὁ παπᾶς ἔφ σαν στὴν Λουϊζιάνα καὶ ἐκεῖ ἀνακάλυψαν με κοὺς συμπατριῶτες τους, μεταξὺ τῶν ὁπ βρισκόνταν ὁ Μπατίστ καὶ ὁ πατέρας του. τύχη τοὺς εἶχε μειδιάσει καὶ ἐξεδήλωσαν χαρὰ ποὺ αἰσθάνθηκαν βλέποντας τὴν πα τους φίλη. Ὁ Μπατίστ ξαναμίλησε γιὰ τὸν ρωτά του, ἀλλ' ἡ νέα ἔμενε πάντα πιστὴ σ ἀρραβωνιαστικό της.

Μιὰ μέρα διασταυρώθηκαν χωρὶς νὰ ξεύρουν, σ' ἕνα ποτάμι, στὸ μέρος ὅπου τὰ ρὰ χωρίζονταν ἀπὸ ἕνα μικρὸ νησί. Ὁ ἕ κατέβαινε τὸ ρεῦμα· ὁ ἄλλος ἀνέβαινε. Δ μάντεψαν ὅτι λίγα δέντρα ὑπῆρξαν οἱ συν χοι τῆς μοίρας των.

Τὰ χρόνια πέρασαν...

Στὴν Φιλαδέλφεια ὅπου ὑπῆρχε μιὰ τρο ἐπιδημία πανώλους ἡ Ἐβανζελὶν ἔγινε ἡ π ματικὴ ἀδελφὴ τῶν φτωχῶν. Μὲ μιὰν ἀδελ τρυφερότητα γλύκαινε τὶς τελευταῖες στιγ τῶν ἑτοιμοθάνατων.

Μιὰ μέρα ἄκουσε ἕνα γέρο νὰ ψιθυρί ὄνομά της. Πλησίασε καὶ ἀνεγνώρισε τὸν ἄ θρωπο ποὺ τόσο ἀγάπησε. Δάκρυα ἔτρεξαν ἀ τὰ μάτια τῆς Ἐβανζελὶν καὶ στάλαξαν σ πρόσωπο τοῦ ἑτοιμοθάνατου.

Τὰ βλέφαρα τοῦ Γκαμπριὲλ ἄνοιξαν μ κόπο καὶ μιὰ ὑπερκόσμια χαρὰ φώτισε τὰ μ τια του ὅταν ἀντίκρυσαν τὴν Ἐβανζελίν. Ὕ στερα ἔκλεισαν γιὰ πάντα...

Ὁ Γκαμπριὲλ Λαζενὲς εἶχε ξεψυχήσει με στὴν ἀγκαλιὰ ἐκείνης ποὺ ὑπῆρξε ὁ μονα ἔρωτας τῆς ζωῆς του.

Ο ΦΑΚΟΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ἡ μόδα δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἕνα καπρίτσιο καὶ εἶναι τρέλλα νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι μπορεῖ νὰ τὴν δημιουργήσῃ.

Ἕνα τίποτε μπορεῖ νὰ τὴν παρουσιάσῃ καὶ ἕνα τίποτε νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ.

Κι' ἐντούτοις ἡ ἀτίθασσος αὐτὴ κυρία δὲν εἶναι ὅσον ἀτίθασσος νομίζομεν, διότι ὑποτάσσεται κι' αὐτὴ σὲ κάτι. Τὸ κάτι αὐτὸ εἶναι τὰ ἤθη, τὰ ἔθιμα, τὰ γεγονότα. Αὐτὰ τὴν ὁδηγοῦν καὶ δὲν εἶναι ὑπερβολή, ἂν πῇ κανεὶς ὅτι ἡ μόδα παρουσιάζει ἀνέκαθεν τὸν χαρακτῆρα μιᾶς ἐποχῆς.

Τὰ κοντὰ μαλλιὰ π. χ. τί ἄλλο παρουσιάζουν παρὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας;

Ἡ γυναῖκα βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι της ἀναγκασμένη νὰ λάβῃ ἐνεργὸν μέρος στὴ ζωή, ἄλλη γιατὶ εἶχε ἀνάγκη νὰ δουλέψῃ, ἄλλη γιατὶ βαρέθηκε τὴν περιωρισμένη ζωὴ καὶ ὅλα αὐτὰ τὴν ἔκαμαν νὰ ἁπλοποιήσῃ ὅσο τὸ δυνατὸν τὴν ἐμφάνισή της. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν δὲν βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι της γιὰ νὰ δουλέψῃ ἢ γιατὶ χειραφετήθηκε πάλι αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη τοῦ ἀθλητισμοῦ καὶ ὁ ἀθλητισμὸς δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ συνδυασθῇ μὲ κότσο ἢ μὲ κοτσίδες.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι τὸ κόψιμο τῶν μαλλιῶν δὲν ἦταν καπρίτσιο, ἀλλὰ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ποὺ τὴν ἐπέβαλε τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας.

Ἡ ἀνάγκη αὐτὴ ἐξέλιπε; Ὄχι βέβαια· λοιπὸν τὰ κομμένα μαλλιὰ θὰ μείνουν κομμένα, διότι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μακρύνουν.

Μερικοὶ διατείνονται ὅτι ἡ γυναῖκα ἀγαπᾶ τὴν ἀλλαγὴ καὶ δὲν ἀρέσκεται εἰς τὴν μονοτονία, μὰ μήπως ὑπάρχει μονοτονία μὲ τὰ κομμένα μαλλιά; Τόσα χρόνια τώρα ποὺ κρατεῖ ἡ μόδα τῶν κομμένων μαλλιῶν παρουσίασε περισσότερα εἴδη κτενισμάτων, ἀπὸ ὅσους μῆνας ἔχει ὁ χρόνος. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ καταργηθῇ μία μόδα ποὺ παρουσιάζει τόσην ποικιλίαν;

Ε.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑΣ

Τὰ μακρυὰ φουστάνια κατακτοῦν καθημερινῶς ἔδαφος καὶ ὅλες ὅσες τὰ ἀπέφευγαν ἄλλοτε τώρα τὰ βρίσκουν ὡραιότατα καὶ προσπαθοῦν νὰ τὰ κάμουν νὰ ἐπικρατήσουν. Ἐν τούτοις δὲν θὰ ἐπικρατήσουν ποτὲ εἰς βαθμὸν, ὥστε νὰ τὰ βλέπωμε εἰς τοὺς δρόμους. Τὰ ταγιέρ, τὰ φορέματα τὰ ἀπογευματινὰ καὶ τὰ τροτὲρ ἐν γένει, ἔχουν φοῦστες κοντὲς 10 ὡς 15 ἑκατοστὰ κάτω ἀπὸ τὸ γόνατο, τὰ ἐπανωφοράκια ἐπίσης καὶ μόνον ἡ τουαλέττες εἶναι μακρυὲς, ἡ μὲν βραδυνὲς ὡς τὸ ἔδαφος καὶ ἐνίοτε μὲ οὐράν, ἡ δὲ ἀπογευματινὲς μὲ ἀνώμαλο μάκρος τὸ ὁποῖον πίσω ἐγγίζει τὸ ἔδαφος.

Πάντως πολλὲς προτιμοῦν ἕνα μέσον ὅρον δηλαδὴ ἀνώμαλο μάκρος μὲ μάκρος περισσότερο πίσω, κι' ἔτσι ἀκολουθοῦν τὴν μόδαν καὶ συγχρόνως δὲν παρουσιάζουν γελοίαν ἐμφάνισιν.

Τὰ ταγιὲρ εἶναι πολὺ στὴ μόδα ἑπομένως καὶ ἡ μπλοῦζες, ἡ ὁποῖες ὅμως φοριοῦνται πλέον κάτω ἀπὸ τὴ φοῦστα ἀφοῦ ἡ τάλλια ἐπανῆλθε εἰς τὴν θέσιν της.

—Ἂν βόγκ ἐπίσης τὰ φορέματα σεμιζιὲ τῶν ὁποίων σᾶς παρουσιάζω δύο ὡραιότατα μοντέλα. Ἡ φοῦστες των γίνονται εἴτε μὲ κουφόπιετες, εἴτε ἀν φόρμ. Γιὰ τὰ φορέματα σεμιζιὲ συνιστᾶται πολὺ τὸ τουὰλ ντὲ σουά, τὸ ὁποῖον ἀναμιγνύεται ἐνίοτε εἰς δύο χρώματα ἐναρμονιζόμενα.

Ἡ δερμάτινη στενὴ ζώνη ἀπαραίτητη.

Παρίσιοι, Μάρτιος. Vivian Gretor

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Δύο εἶναι ἡ πληγὲς τοῦ ποδιοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία θεραπεύεται καὶ ἡ ἄλλη εἶναι ἀθεράπευτος.

Ἡ πρώτη εἶναι οἱ κάλοι, ἡ δευτέρα εἶναι τὸ γκότσι λεγόμενον. Διὰ τοὺς κάλους ὑπάρχουν ἄπειρα φάρμακα καὶ συντελούσης καὶ τῆς περιποιήσεως τὸ κακὸν θεραπεύεται ριζικῶς, ἀλλὰ τὸ γκότσι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεραπευθῇ ἂν δὲν τὸ προσέξῃ κανεὶς στὴν ἀρχή.

Τὸ γκότσι σχηματίζεται πάντοτε εἰς τὸ μεγάλο δάκτυλο καὶ ἀρχίζει μὲ ἐλαφρὸ πρήξιμο τοῦ δέρματος, προχωρεῖ δὲ βαθμηδὸν ὡς τὸ κόκκαλο, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει νὰ ἀλλάζῃ σχῆμα καὶ τότε πιὰ ἡ θεραπεία εἶναι ἀδύνατος. Πάντως ἐλαφρὰν ἀνακούφισιν μπορεῖτε νὰ ἐπιτύχετε μὲ ἐπαλείψεις διὰ βάμματος ἰωδίου.

Τὸ κακὸν μπορεῖ νὰ προληφθῇ μόνον ὅταν βρίσκεται στὴν ἀρχὴ μὲ καταπλάσματα ἀπὸ λιναρόσπορο, μὲ φαρδυὰ ὑποδήματα καὶ μὲ ἰώδιο. Τὸ γκότσι εἶναι ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες πληγές, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι χαλᾶ ἐντελῶς τὸ σχῆμα τοῦ ποδιοῦ, πονεῖ φοβερὰ σὲ κάθε ἀλλαγὴ καιροῦ.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Ἂν εἰς τὸ τραπέζι σᾶς ἔτυχε ἕνας παρακαθήμενος ἐνοχλητικὸς ὑπομείνατέ τον καὶ προσπαθήσατε μὲ κουβέντα νὰ περάσῃ ἡ ὥρα. Ἴσως κατορθώσετε νὰ τὸν κάμετε λιγώτερο βαρετόν.

—Ἄλλοτε δὲν ἐπετρέπετο νὰ σκουπίζετε τὴν μύτη σας εἰς τὸ τραπέζι, ἀλλὰ τώρα αὐτὸ καταργήθη· μὴ τὸ κάνετε ὅμως παρὰ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ καὶ ὄχι θορυβωδῶς. Οὔτε ὅμως καὶ ἀποστρέφοντας τὸ πρόσωπο ὅπως κάμνουν μερικοὶ ἀγενεῖς.

—Μὴ τρώγετε βιαστικά, οὔτε νὰ ἐπιθεωρῆτε τὰ ἐπιτραπέζια εἴδη ἢ τὸν διπλανόν σας ὅταν σερβίρεται.

—Ἂν κατὰ κακὴν σύμπτωσιν καὶ παρὰ τὰς φροντίδας τῆς οἰκοδεσποίνης σᾶς τύχῃ καμένο φαγητὸ μὴ δείξετε τὴν δυσαρέσκειά σας, ἀλλὰ φάγετέ το χωρὶς νὰ ἀφήσετε νὰ σᾶς διαφύγῃ λέξις.

—Ὅταν πλύνετε τὰ δάκτυλά σας εἰς τὸ μπὸλ κάμετέ το μὲ διάκρισιν βουτῶντας μόνον τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων. Τὸ νερὸ τῶν μπὸλ τὸν χειμῶνα θὰ εἶναι ζεστό, ὅπως ἐπίσης ζεστὰ θὰ εἶναι τὰ πιάτα.

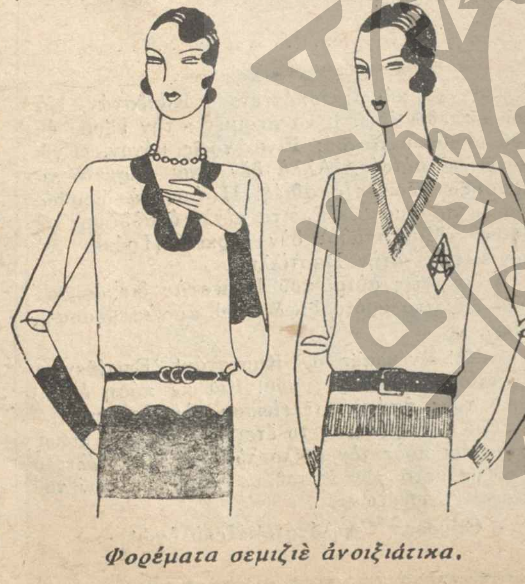

Φορέματα σεμιζιὲ ἀνοιξιάτικα.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Στρείδια στὴ σχάρα.—Παίρνομε 100 στρείδια καὶ ἀφοῦ τὰ πλύνωμε καὶ τὰ ἀνοίξωμε, τὰ βγάζομε ὅλως διόλου ἀπὸ τὸ ὄστρακό των καὶ τὰ βάζομε νὰ ἀχνισθοῦν σὲ μιὰ κατσαρόλα. Στραγγίζομε, μετὰ ταῦτα τὸ ζουμί των σὲ δυὸ κουταλιὲς ἄσπρη σάλτσα καμωμένη μὲ ἀλεῦρι, γάλα καὶ βούτυρο καὶ τὴ βάζομε ἐπάνω σὲ δυνατὴ φωτιὰ ἀνακατώνοντες μὲ ἕνα ξύλινο κουτάλι γιὰ νὰ μὴ πιάσῃ. Ὅταν δέσῃ καὶ μείνῃ ἡ μισή, τὴν τραβοῦμε ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ βάζομε μέσα λίγο τριμμένο μοσχοκάρυδο, 150 δρ. φρέσκο βούτυρο καὶ τὰ 100 στρείδια καθὼς καὶ λίγο πιπέρι. Τὰ διαμοιράζομε τότε ἀπὸ 2 σὲ κάθε ὄστρακο καὶ τὰ βάζομε στὴ σχάρα νὰ ψηθοῦν ρίχνοντας ἀπ' ἐπάνω λίγη ψίχα ψωμιοῦ βουτηγμένη σὲ χλιαρὸ βούτυρο.

Τὸ ψήσιμο ἀπαιτεῖ 12—15 λεπτὰ καὶ πρέπει νὰ σερβιρισθοῦν τὰ στρείδια ζεστά.

Ο ΧΟΡΟΣ

Ὁ χορὸς εἶναι ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ ὑγιεινότερα σπόρ, διότι δυναμώνει τοὺς μῦς, συντείνει εἰς τὴν καλὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ εἰς τὴν καλὴ ἀναπνοὴ καὶ προσδίδει εἰς τὸ σῶμα ἐξαιρετικὴ κομψότητα καὶ εὐλυγισία. Θὰ τὸν συνιστούσαμε ἰδιαιτέρως ἂν δὲν ἦσαν πολλὰ τὰ κατά. Δηλαδὴ ἂν ὁ χορὸς δὲν ἐγίνετο εἰς κλειστὸν χῶρον, εἰς ὥρας ἀκαταλλήλους (συνήθως κατὰ τὴν χώνευσιν) καὶ ἂν δὲν εἶχε ἕνα σωρὸ δυσάρεστα ἐπακόλουθα.

Ὑγιεινὸ θὰ ἦτο νὰ χορεύῃ κανεὶς εἰς τὸ ὕπαιθρο, μὲ κατάλληλο ἔνδυμα, μὲ συγγενεῖς καὶ πολὺ στενοὺς φίλους καὶ νὰ χορεύῃ μόνον ἀπὸ ἀγάπη πρὸς αὐτὴ τὴν ἄσκησι καὶ ὄχι γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους λόγους, γιὰ τοὺς ὁποίους χορεύει ἡ νεολαία σήμερα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Β. Τ.—Δὲν ἀσπρίζουν τὰ μαλλιὰ μὲ τὸ νερό. Τὸ μῖγμα ροδόνερου καὶ βενζόης πολὺ καλό. Τὸ πετρέλαιο σταματᾶ τὴν τριχόπτωσιν καὶ δὲν λευκαίνει. Γιὰ τὰ ματοτσίνουρα χρησιμοποιεῖτε δαφνόλαδο.

Α. Παρ., Χανιά.—Διὰ νὰ κλείσουν οἱ πόροι χρησιμοποιοῦν μιὰ εἰδικὴ κρέμα εὐρωπαϊκή, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ τὴν βρῆτε ἐκεῖ.

Ναυτάκι τοῦ Ἰονίου, Ἀργοστόλιον.—Ἀποταθῆτε καὶ εἰς μυροπωλεῖον, ἀλλοιῶς θὰ ἀναγκασθῆτε νὰ καταφύγετε σὲ κανένα φίλον σας ποὺ μένει στὰς Ἀθήνας.

Α. Γ. Α., Ἐνταῦθα.—Νὰ πάρετε ἕνα ἁγνὸ κολκρὲμ ἢ λανολίνην εἰς σωληνάρια.

Ντιτσούλαν, Σάμον.—Πάντα νὰ βγάζετε τὸ γάντι σας ὅταν παίρνετε φοντάν. Νὰ διαβάζετε ὅ,τι νέο βιβλίο βγαίνει.

Νίκον Κ., Θεσσαλονίκην.—Ἀφοῦ ἔχετε αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα εἶναι ἀδύνατον νὰ διατηρήσετε εἰς καλὴν κατάστασιν τὰ χέρια σας. Ἐν τούτοις σᾶς συνιστῶ μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας σας νὰ τὰ πλύνετε μὲ ζεστὴ σαπουνάδα, στὴν ὁποίαν νὰ ρίχνετε λίγη ποτάσσα, νὰ τὰ ξεβγάζετε καλὰ καὶ νὰ τὰ σκουπίζετε ἀλείφοντας μὲ μῖγμα λεμονιοῦ καὶ γλυκερίνης.

Ξανθούλαν Ἀθηναίαν.—Χρησιμοποιήσατέ τους ἀφόβως, ἐπίσης τὸ ριμὲλ εἶναι πολὺ καλό.

Τζούλιαν, Κων)πολιν.—Γιὰ τὰ μπράτσα σᾶς συνιστῶ γυμναστικήν. Νὰ σαπουνίζεσθε μὲ ἁγνὸ σαποῦνι Μασσαλίας.

Μόνικαν, Πάτρας.—Προτιμήσατε τὸ **kasha** εἰς χρῶμα μπὲζ καὶ ὡς φόρεμα κρὲπ ντεσὶν ἢ τουὰλ ντὲ σουά.

Μερόπην, Θεσσαλονίκην.—Νὰ ἀποφεύγετε τὰς ἀϋπνίας καὶ νὰ κάμνετε τοπικὸ μασὰζ ἐκ τῶν μέσα πρὸς τὰ ἔξω.

Σέσιλ, Πειραιᾶ.—Πράγματι ἐκέρδισα τὸ λεξικόν. Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὰ συγχαρητήριά σας.

Δα Μ. Κ., Ἀγρίνιον.—Γιὰ τὰ πόδια τῆς ἀδελφῆς σας ἀποταθῆτε εἰς ὀρθοπεδικὸν ἐφ' ὅσον εἶναι ἀκόμη μικρή. Γιὰ τὴν συνταγὴ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τίποτε, τὴν ἀγνοῶ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΖΕΛΛΑ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

[Ὁ Κονσίνο Κονσίνι, ἐραστὴς τῆς βασιλίσσης Μαρίας τῶν Μεδίκων, ἀναθέτει στὸν ἔμπιστό του Ρινάλδο νὰ ἀνακαλύψη τὴ διαμονὴ τῆς Γιζέλλας, ἡ ὁποία εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τὸ νεαρὸ μαρκήσιο Σὲνκ-Μὰρς ποὺ συμπαθεῖ κι' ὁ πατέρας της. Ὁ Ρινάλδος ἀνακαλύπτει τὰ ἴχνη τῆς Γιζέλλας καὶ ὁ Κονσίνι σπεύδει εἰς συνάντησίν της. Ὁ ἱππότης Καπεστὰν φθάνει στὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ σώση τὴν Γιζέλλα ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ Κονσίνι. Ὁ Κονσίνι συλλαμβάνει τὴν Γιζέλλα, τὴν ἐλευθερώνει ὅμως ἡ βασίλισσα Μαρία τῶν Μεδίκων ποὺ ἔρχεται μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα του. Ὁ Καπεστὰν σώζει τὸν Λουδοβῖκο ΙΓ' ἀπὸ βέβαιο θάνατο, μιὰ μέρα ποὺ ἀφηνίασε τὸ ἄλογό του. Ὁ βασιλεὺς εἰς ἀντάλλαγμα, τοῦ προσφέρει τὴν ὑποστήριξί του. Ὁ Καπεστὰν ὑποπίπτει, ἀργότερα, στὴν δυσμένεια τοῦ βασιλέως. Μόνος καὶ ἐγκατελελειμμένος ἀπὸ ὅλους, ὁ ἱππότης ἐξακολουθεῖ ν' ἀναζητῇ τὴν τύχη.]

25. (Ἡ συνέχεια)

Ἀπὸ τὸ διάβημα τοῦτο οἱ περισσότεροι περίμεναν νὰ προκύψη φανερὸς πόλεμος. Γνώριζαν, ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶχε κοντά του τὸν ἐπίσκοπο Λουσόν, σοφὸ σύμβουλο, καὶ τὸν στρατάρχη Δ' Ἄγκρ, μὴ ἐννοοῦντα καθόλου νὰ ὑποκύψη στὸ ζήτημα τῆς ἐλαττώσεως τῶν φόρων.

Τὸ διάβημα τοῦτο τοῦ δουκὸς τοῦ Γκύζης ἐπρόκειτο νὰ γίνη τὴν ἑσπέρα τῆς ἐπαύριον, κατὰ τὴν ὁποία εἴδαμεν τὸν Καπεστὰν νὰ βγαίνη τοῦ πανδοχείου τῆς «Καλῆς Συναντήσεως» καὶ πλανώμενο ἀνὰ τοὺς Παρισίους.

…… …… …… …… …… ……

Ὁ Καπεστὰν μετέβαινε στὸ μέγαρο Γκύζης. Τί θὰ ἔκαμνε ἐκεῖ καὶ αὐτὸς δὲν γνώριζε. Τὴν ὥρα ὅμως ἐκείνη αἰσθανόταν τὴ δύναμι ν' ἀντιμετωπίση καὶ τὸν Θεὸ ἀκόμη.

Πρὸ τοῦ μεγάρου Γκύζης καὶ στὰς παρακειμένας ὁδοὺς πλήθη κόσμου συνωστίζοντο καὶ μιὰ ὑπόκωφη βοὴ ἀνήρχετο ἀπὸ χιλιάδες στόματα. Εὐπατρίδαι τυλιγμένοι στοὺς μανδύας τους εἰσήρχοντο διὰ τῆς κυρίας πύλης. Καὶ φωναὶ ζωηραὶ ἀκούονταν ποῦ καὶ ποῦ.

—Ζήτω ὁ Γκύζης! Ζήτω ὁ ἐλευθερωτὴς τοῦ λαοῦ!

—Θάνατος στοὺς ληστάς! Εἰς θάνατο τὸν Κονσίνι.

Μιὰ σημαία τὴν ὁποία ἀκολουθοῦσαν πενῆντα ἄνδρες ἔνοπλοι κρατοῦντες δάδας πέρασε φερομένη πρὸς τὸ μέγαρο Γκύζης. Μακρυὰ πρὸς τὴν ὁδὸ τῶν Ὑελουργῶν φλόγες καὶ καπνὸς διακρινόνταν. Κάποιο σπίτι Οὐγενότου καιόταν. Ἡ σημαία εἶχε κηλίδας αἵματος στὰ ἄκρα της. Κάποιος εἶχε σκοτωθῆ.

Σὲ λίγο οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἄρχισαν νὰ σημαίνουν τὸ ἐγερτήριο. Ὁ λαὸς ἐξεγείρετο ἀπειλητικός. Ὁ Καπεστὰν εἶχε παρασυρθῆ ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ πλήθους καὶ εἶχε φθάσει μέχρι τῶν τοίχων τοῦ μεγάρου Γκύζης, τὸ ὁποῖο κατάκλειστο φαινόταν σὰν ἐγκαταλελειμμένο.

…… …… …… …… …… ……

Ὁ Γκύζης ἐν τούτοις ἦταν μέσα στὸ μέγαρό του. Στὴν μεγάλη αἴθουσα τῶν ὅπλων, ὅπου ὁ Σημειωμένος εἶχε προετοιμάσει τὸ κίνημα τῶν ὁδοφραγμάτων, ὁ υἱός του ἑτοίμαζε τὴν πτῶσι τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ'. Περὶ αὐτὸν 150 εὐπατρίδαι ἀντιπρόσωποι τῆς γαλλικῆς εὐγενείας ἤρχοντο, ἐλάμβαναν διαταγὰς καὶ ἐσκορπίζοντο κατόπιν μέσα στὰ πλήθη τὰ φωνάζοντα ἀπ' ἔξω τοῦ μεγάρου.

Ὁ Γκύζης στράφηκε πρὸς τοὺς συντρόφους του καὶ εἶπε μὲ φωνὴ βραχνή.

—Ἐμπρὸς τώρα! Οἱ φίλοι τοῦ Κονδὲ θὰ πεισθῆκαν ἀκούοντας τὴς φωνὲς τοῦ λαοῦ. Ὅσον γιὰ τοὺς φίλους τοῦ Ἀγκουλέμης ἂς μὴ γίνεται λόγος.

—Εἶναι ἀληθές, Ὑψηλότατε, ὅτι ὁ Κονδὲ χάνεται καὶ ὅτι ὁ Ἀγκουλέμης εἶναι χαμένος. Οἱ ὀπαδοὶ ὅμως τῶν δύο αὐτῶν σᾶς περιμένουν.

—Ὑψηλότατε πηγαίνομεν! Μᾶς περιμένουν στὸ μέγαρο τοῦ Κονδέ.

—Αὐτὸ σκεπόμουνα καὶ ἐγώ. Πηγαίνομεν! Καὶ ἀπόψε ἀκόμη πρέπει νὰ εἴμεθα φρόνιμοι. Αὔριο ἀπὸ τὸ Λοῦβρο θὰ σκεφθῶμεν τί ἔχομε νὰ κάμωμεν!

Καὶ ὁ Γκύζης, προπορευόμενος τῶν δύο συντρόφων του, ἐξῆλθε τοῦ μεγάρου.

Ὁ Καπεστὰν εἶδε τοὺς τρεῖς εὐπατρίδας ἐξερχομένους. Μὲ τὸ πρῶτο βλέμμα ἀνεγνώρισε τὸν Γκύζη ἀπὸ τὸ προκλητικὸ βάδισμά του. Ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ κτυπᾷ. Αἰσθάνθηκε κάτι τὸ ὁποῖο τὸν ὠθοῦσε πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἄγρια ἀποφασιστικότης φώτισε τὴν μορφή του!

—Ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς στραφῇ πρὸς τὸ Λοῦβρο τὸν σκοτώνω! Αἱ τύχαι τοῦ βασιλείου εἶναι τὴν στιγμὴ αὐτὴ στὰ χέρια τοῦ φτωχοῦ Καπετάνιου! Μὰ τὸν διάβολο! Μοῦ ἔρχεται νὰ μεταβάλω μόνος ἐγὼ τὴν τύχη τῆς Γαλλίας!

Ἀκολούθησε τὸν ὅμιλο τῶν τριῶν εὐπατριδῶν, οἱ ὁποῖοι διέσχιζαν ἀγνώριστοι τὰ πλήθη. Διευθύνοντο πρὸς τὴν πλατεῖα τῆς Γρέβης.

—Πηγαίνει στὸ μέγαρο Κονδέ! σκέφθηκε ὁ Καπεστάν. Τί νὰ κάμω;

Τὴν στιγμή, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Γκύζης μετὰ τῶν συντρόφων του περνοῦσε τὴν πλατεῖα τῆς Γρέβης, ἄλλος ὅμιλος ἐκ τριῶν ὁπλοφόρων πέρασε ἀπὸ κοντά τους.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ἔρριψε βλέμμα λοξὸ πρὸς τὸν δοῦκα καὶ τὸν ἀνεγνώρισε.

Κατόπιν ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς συντρόφους του προχώρησε τὸ ἴδιο δρόμο τὸν ὁποῖο ἀκολουθοῦσε ὁ Γκύζης προπορευόμενος.

Ἦταν ὁ Ρινάλδος μὲ δύο συντρόφους του. Ἄλλοι τρεῖς προπορευόνταν αὐτοῦ κρυπτόμενοι στὸ σκότος.

…… …… …… …… …… ……

—Τί νὰ κάμω; ἐσκέπτετο ὁ Καπεστάν. Νὰ τοῦ ἐπιτεθῶ ἐδῶ, ἢ νὰ περιμένω τὴν ἔξοδο ἐκ τοῦ μεγάρου Κονδέ; Εἶναι τρεῖς μόνον. Ἐγὼ ἀρκῶ δι' αὐτούς. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ τραβήξω μερικὲς σπαθιές! Πρέπει νὰ διορθώσω τὰ πράγματα. Ἔπειτα αὐτὸς ὁ αὐθάδης μὲ ὕβρισε. Μιὰ σπαθιὰ δὲν ἀρκεῖ. Πρέπει νὰ τὸν κλείσω στὴν Βαστίλλη.

Αἱ σκέψεις αὐταὶ τοῦ Καπεστὰν διεκόπησαν ἀπὸ ξαφνικὸ κρότο ξιφῶν καὶ φωνὰς βλασφημιῶν.

—Ὢ! ἀνέκραξε ὁ Καπεστάν! Ἐπιτίθενται ἐναντίον τοῦ Γκύζης μου! Καὶ μὲ πόση ὁρμή! Ἂν τοὺς ἀφήσω, τελείωσαν τὴν δουλειά!

Ἐνῷ ὅμως ἐσκέπτετο ἔτσι, ὁρμᾷ μὲ τὸ ξίφος στὸ χέρι πρὸς τὸν ὅμιλο τὸν ὁποῖο ἀπετέλει ὁ Γκύζης μετὰ τῶν ἐπιτεθέντων μισθοφόρων τοῦ Κονσίνι φωνάζων.

—Θάρρος, Ὑψηλότατε! Ἰδοὺ ἐγώ!

Βλασφημίαι ὑπεδέχθησαν τὴν ἐμφάνισί του.

Ὥρμησε κρατῶν τὸ ξίφος ἀπὸ τῆς αἰχμῆς καὶ περιστρέφων τὴν βαρεῖα λαβή, ἡ ὁποία συνέτριβε κεφαλάς. Τέσσερις ἦταν κατὰ Δύο οἱ σύντροφοι τοῦ Γκύζης καὶ δύο ἀπὸ δολοφόνους. Ὁ Γκύζης στηριζόμενος σ τοῖχο, ἀμύνετο μὲ τὸ ξίφος στὸ χέρι κατὰ σάρων.

Ἡ κεραυνοβόλος ἐπέμβασις τοῦ Καπε ἔθεσε τέρμα στὴν σκηνὴ μέσα σὲ λίγες σ μές. Δύο ἀκόμη ἐκ τῶν ὁπλοφόρων ἔπεσαν τὰ κτυπήματα τοῦ ξίφους του, οἱ δὲ δύο ἐτράπησαν σὲ φυγή.

Ὁ Γκύζης ὠχρὸς ἔρριψε ἕνα βλέμμα σ νεκροὺς συντρόφους του καὶ κατόπιν ἐ μὲ ψυχρότητα τὸ κεφάλι.

—Καλποπέρα, Ὑψηλότατε, μὲ ἀναγνωρίζετε;

—Αὐτὰ ἔχει ὁ πόλεμος! Ἂς πηγαίνω τώ

Ἐνθυμήθη ὅμως τὸν εὐπατρίδη, ὁ ὁποῖος τ ἔσωσε.

—Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν Καπεστάν, μοῦ ἐσώ σατε τὴν ζωή! Ἀκολουθήσατέ με στὸ μέγαρ ἐκεῖνο καὶ θὰ σᾶς ἀνταμείψω.

Ὁ Καπεστὰν ὠχρίασε ἐκ ταπεινώσεως.

Σχεδὸν συγχρόνως μεγαλοφυὴς σκέψις ἦ θε στὸ μυαλό του. Ἐμειδίασε καὶ προχω τας πρὸς τὸν δοῦκα.

—Ὑψηλότατε, εἶπε, δὲν μοῦ ὀφείλετε κα μιὰ εὐγνωμοσύνη. Ἤμουν ἐδῶ ἀκριβῶς νὰ σᾶς προστατεύσω στὴν ἀνάγκη καὶ νὰ ὁδηγήσω.

—Νὰ μὲ ὁδηγήσετε; εἶπε ὁ Γκύζης ἐκ κτος.

—Ναί, Ὑψηλότατε. Πληροφορίαι λη σαι πρὸ ὀλίγου ἔκαμαν ὥστε ν' ἀλλάξωμε πο συγκεντρώσεως. Οἱ εὐπατρίδαι σᾶς ἀν νουν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο ἐδῶ κοντά.

—Στὸν «Μέγα Ἐρρῖκο»; εἶπε ὁ δούξ. Π συναθροίζοντο οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κονδέ…

—Ναί Ὑψηλότατε!

—Τότε πηγαίνομεν γρήγορα!

—Πηγαίνομεν! εἶπε ὁ Καπεστάν. Καὶ ἐν μύχως ἐψιθύρισε. «Ζήτω ὁ μικρός μου λεύς».

XXXV

ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ὁ ἀναγνώστης δὲν ἐλησμόνησε ἴσως ὅτι στὴν ἐποχὴ τῆς μεγάλης του δυστυχίας ὁ Κογολῖνος εἶχε ἐκλέξει ὡς κατοικία του τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ «Μεγάλου Ἐρρίκου».

Ὁ Κογολῖνος μετὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ Καπεστὰν εἶχε ὁδηγήσει τὸν κύριό του στὸ καμένο ξενοδοχεῖο, τοῦ ὁποίου τὸ μαγειρεῖο εἶχε διαρρυθμίσει ὡς κοιτῶνα.

—Ἀλλὰ πῶς συμβαίνει ὁ κ. Λουρῶ νὰ ἔχη ἐγκαταλείψει τὸ σπίτι του; ρώτησε τότε ὁ Καπεστάν.

—Ἡ προθεσμία τῆς ἐνοικιάσεως τοῦ κ. δὲ Ροὰν δὲν ἔληξε. Καὶ ὁ εὐπατρίδης αὐτὸς ἀπείλησε τὸν Λουρῶ, ὅτι θὰ τὸν κρεμάση ἂν τολμήση νὰ πατήση τὸ πόδι του ἐδῶ πρὸ τῆς παρελεύσεως ἕξη μηνῶν.

Ἐνθυμήθη τοῦτο ὁ Καπεστὰν καὶ ἀντὶ νὰ ὁδηγήση τὸν δοῦκα στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Καλῆς Συναντήσεως», ὡς ἐσκόπευε στὴν ἀρχή, τὸν ὡδήγησε στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ «Μεγάλου Ἐρρίκου».

Ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ σταύλου καὶ ἀφοῦ τὴν ἔκλεισε καλά, εἶπε πρὸς τὸν δοῦκα.

—Περιμείνατε, Ὑψηλότατε, ν' ἀνάψω φῶς, διότι πρέπει νὰ καταβῶμεν στὰ ὑπόγεια, ὅπου οἱ φίλοι σας…

—Ἐμπρός! Κάμετε γρήγορα! εἶπε ἐπιτακτικὰ ὁ δούξ.

Ὁ Καπεστὰν εἰσῆλθε στὸ μαγειρεῖο, εὗρε ὑπόλειμμα κεριοῦ τοῦ Κογολίνου, τὸ ἄναψε καὶ ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ δουκός.

—Καλησπέρα, Ὑψηλότατε! Μὲ ἀναγνωρίζετε;

—Ὁ Καπετάνιος! ἀνέκραξε ἔκπληκτος ὁ δούξ.

—Πράγματι, Ὑψηλότατε. Ὁ Καπετάνιος! εἶπε ὁ Καπεστάν.

Ἡ φωνὴ τοῦ Καπεστὰν καὶ τὸ ἀστραπηβόλο βλέμμα του ἔκαμαν τὸν δοῦκα νὰ φοβηθῇ. Ἔρριψε βλέμμα περὶ ἑαυτόν, ἔθιξε τὴν λαβὴ τοῦ ἐγχειριδίου του καὶ εἶπε.

—Ἐμπρός! Κάμε τὸ καθῆκο σου! Ὁδήγησέ με στὴν συγκέντρωσι.

—Ὑψηλότατε, εἶπε ὁ Καπεστάν, δὲν ὑπάρχει συγκέντρωσις ἐδῶ. Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὲ διατάξη. Ἐγώ, ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔδωσα στὸν ἑαυτό μου τὴν διαταγὴ νὰ σᾶς ὁδηγήση ἐδῶ καὶ ἰδοὺ ὅτι εἶσθε ἐδῶ.

Ὁ Γκύζης ἐτινάχθη ὑπερήφανα.

—Ἔστησες ἐνέδρα! εἶπε μὲ περιφρονητικὸ ὕφος.

—Ὄχι, Ὑψηλότατε. Ἂν ἁπλῶς ἤθελα τὸν θάνατό σας θὰ ἄφηνα τοὺς κατασκόπους νὰ σᾶς ἀποτελειώσουν καὶ δὲν θὰ εἶχα αὐτὴ τὴν στιγμὴ τὴν τιμὴ νὰ συνομιλῶ μαζί σας.

—Ἔχει καλῶς! εἶπε ὁ δούξ. Ἠθέλατε ἰδιαιτέρα ἀκρόασι. Σᾶς συγχωρῶ διὰ τὸν τρόπο σας καὶ περιμένω νὰ μοῦ πῆτε τί θέλετε.

Ὁ Καπεστὰν δὲν τὰ ἔχασε ἐκ τῆς θρασύτητος τοῦ δουκός. Ἀπεναντίας ἐθαύμασε ὡς γνώστης τὴν γενναιότητά του.

—Ὑψηλότατε, εἶπε, ἐνθυμεῖσθε τὴν συνάντησίν μας στὸ πτωχὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Ὀρλεάν, ὅπου μὲ ἀφήσατε νὰ μαλώνω μετὰ τοῦ κ. Μοντμορέν;

—Ὄχι! εἶπε ὁ δοὺξ μετὰ περιφρονήσεως, δὲν ἐνθυμοῦμαι!

Τὸ αἷμα ἀνῆλθε στὸ κεφάλι τοῦ Καπεστὰν καὶ τὸν ἔκαμε νὰ συσφίγξη τοὺς γρόνθους.

—Ὑψηλότατε, εἶπε μὲ φωνὴ βραχνή, στὴν συνάντησι ἐκείνη μὲ ὑβρίσατε, ἐμὲ τὸν Ἀδεμὰρ δὲ Τρεμαζὲνκ ἱππότη Καπεστάν. Ἐνθυμεῖσθε τοὐλάχιστο ὅτι μὲ ὑβρίσατε;

—Σᾶς ὕβρισα; Μπᾶ! Δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι.

—Ὑψηλότατε, τὸ ἐνθυμοῦμαι ἐγώ! εἶπε ὁ Καπεστὰν ὠχρότατος.

—Ἔ! καὶ τί θέλετε;

—Τί θέλω; Ἡ ἐρώτησις εἶναι ἀστεία, Ὑψηλότατε. Ἂν σκότωσα δύο ἀνθρώπους διὰ νὰ σᾶς σώσω καὶ νὰ σᾶς φέρω ἐδῶ, ἔπραξα τοῦτο διότι μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ μείνω μὲ τὴν ἀνάμνησι μιᾶς ὕβρεως. Ἀποπλύνατε τὴν ὕβρι, Ὑψηλότατε, καὶ σᾶς ὁρκίζομαι, ὅτι εἶσθε ἐλεύθερος!

Ὁ Γκύζης ἐκάγχασε.

—Νὰ τὴν ἀποπλύνω; Δὲν ἀρνοῦμαι. Ἀλλὰ πῶς;

—Ἁπλούστατα, ζητώντας συγγνώμη. Λέγοντας τὰ ἑξῆς. «Ἐγὼ δοὺξ Γκύζης σᾶς παρακαλῶ νὰ συγχωρήσετε τὰς λέξεις, τὰς ὁποίας ἀποσύρω».

—Ἀλήθεια! Αὐτὸ μόνον ζητεῖτε; ἔχω τὸν Καπετάνιο ἀπέναντί μου.

—Τότε φυλαχθῆτε ἀπὸ τὸν Καπετάνιο, εἶπε ὁ Καπεστὰν φέροντας τὸ χέρι στὴν λαβὴ τοῦ ξίφους.

—Ἀρκετά! εἶπε ἐπιτακτικὰ ὁ δούξ. Ἀνοίξατέ μου τὴν πόρτα.

Ὁ Καπεστὰν ἐξιφούλκησε. Ἡ σπάθη του ἄστραψε ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ κεριοῦ.

—Δοὺξ Γκύζης, εἶπε βροντοφωνῶν, τὸ ξίφος μου διεσταυρώθη ἐδῶ μέσα μὲ τὸ ξίφος τοῦ πρίγκηπος Κονδέ, ὁ ὁποῖος ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ σᾶς. Ξιφουλκήσατε καὶ ἀμυνθῆτε διότι σᾶς τρυπῶ.

Ὁ Γκύζης ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἐσταύρωσε τὰ χέρια ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ὁ Καπεστὰν ἔγινε ἐξωφρενῶν.

—Ὑψηλότατε, ξιφουλκήσατε. Μετὰ δυὸ λεπτὰ θὰ εἶναι ἀργά. Θὰ μετανοήσετε πικρά!

Ὁ δοὺξ ἔμεινε ἀκίνητος.

—Ἐμπρὸς δολοφόνε! Δύνασαι νὰ φονεύσης τὸν δοῦκα Γκύζης, ἀλλὰ δὲν θ' ἀξιωθῇς τῆς τιμῆς νὰ διασταυρώσης τὸ ξίφος σου μὲ τὸ ἰδικό του!

—Εἶναι ἡ τελευταία σας λέξις; εἶπε ὁ Καπεστὰν πελιδνός.

Ὁ Γκύζης ὕψωσε τοὺς ὤμους.

Ὁ Καπεστὰν ἔθεσε τὸ ξίφος στὴν θήκη.

—Τὸν ἐνίκησα! ἐσκέφθη ὁ Γκύζης.

Ἀλλ' ὁ Καπεστὰν προχώρησε καὶ ἔθεσε τὸ χέρι ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Γκύζης.

—Ὑψηλότατε! εἶπε. Ἔχω τὸν Θεὸ μάρτυρα ὅτι θέλησα νὰ σᾶς σώσω ἀπὸ τὴν Βαστίλλη.

—Τὴν Βαστίλλη!

Καὶ ὁ ὑπερήφανος εὐπατρίδης ἐταράχθη. Τὸ ὄνομα τῆς φυλακῆς τὸν φόβισε περισσότερο τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους.

—Ἔλα ἀνδρεῖε μου! εἶπε. Ἀφοῦ τὸ θέλε ς θὰ ξιφουλκήσω.

—Πολὺ ἀργὰ Ὑψηλότατε, εἶπε ψυχρὰ ὁ Καπεστάν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς δὲν μοῦ ἀνήκετε. Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως σᾶς συλλαμβάνω!

—Ποιὸς εἶσθε σεῖς, ὁ ὁποῖος ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως; Ψεύδεσθε! Εἶσθε ὁ Καπετάνιος!

—Ὄχι, Ὑψηλότατε! εἶπε ὁ Καπεστάν. Εἶμαι ὁ ἱππότης τοῦ βασιλέως.

…… …… …… …… …… ……

—Ἄ! Εἶσαι ἱππότης τοῦ βασιλέως! Καὶ μὲ συλλαμβάνεις! Πέθανε λοιπόν!

Ὁ Γκύζης ἐξέβαλε μυκηθμὸν καὶ κατέφερε διὰ τοῦ ἐγχειριδίου του τρομερὸ κτύπημα.

Τὸ ἐγχειρίδιο ὅμως συνήντησε τὸ κενό. Ὁ Καπεστὰν μὲ ἕνα πήδημα εὑρέθη σὲ ἀπόστασι τριῶν βημάτων.

Λύσσα κατέλαβε τὸν Γκύζης.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ὁ Καπεστὰν ἔπαιζε τὴν ζωή του.

—Ὑψηλότατε! εἶπε. Δὲν μοῦ ἀνήκετε πλέον καὶ δὲν δύναμαι νὰ σᾶς σκοτώσω. Προσέξατε ὅμως ὅτι σκοτώνετε τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας.

Ὁ βραχίων τοῦ Γκύζης κατέπεσε.

—Ἂν μὲ σκοτώσετε! εἶπε ὁ Καπεστὰν δὲν θὰ διαφύγετε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων μου!

Ὁ Γκύζης ἀπέμεινε ἐνεός.

—Καὶ θὰ εἶσθε ἔνοχος ἐνόπλου ἀντιστάσεως.

Ὁ Γκύζης ἀφῆκε τὸ ἐγχειρίδιό του νὰ πέση ἀπὸ τὰ χέρια του.

—Θ' ἀποκεφαλισθῆτε!

Ὁ Γκύζης ἄρχισε νὰ τρέμη.

—Ἐνῷ ἂν παραδοθῆτε ἥσυχα, θὰ περάσετε ἁπλούστατα ὀκτὼ μέρες στὴν Βαστίλλη. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ διαπραγματευθῆτε τὴν ἐλευθερία σας μὲ τὴν Αὐλὴ καὶ θὰ ἐξέλθετε.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΑΠΑΙΤΗΣΙΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Ἀστυνομικός.—Λοιπὸν ἡ γυναῖκα σας χάθηκε; Μπορεῖτε νὰ μᾶς δώσετε τὰ διακριτικά της;

Ὁ σύζυγος.—Βέβαια: ἔχει κομμένα μαλλιὰ καὶ φορεῖ κοντὰ φουστάνια.

ΜΙΑ ΤΡΥΠΑ ΣΤΟ... ΚΡΑΣΙ!

1ος ἀστυνομικός.—Πῶς ξέρεις ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ λαθρέμπορος τοῦ κρασιοῦ;

2ος ἀστυνομικός.—Πῶς; Βρῆκα τὰ δακτυλικά του ἀποτυπώματα στὸ κρασί.

ΜΙΑ ΑΠΟΨΙΣ

—Κατηγορεῖσαι ὅτι σκότωσες τὴν πεθερά σου.

—Ὄχι-δά, κύριε δικαστή. Ἡ πεθερά μου αὐτοκτόνησε. Τῆς εἶπα ὅτι θὰ πυροβολήσω καὶ δὲν κούνησε ἀπὸ τὴ θέση της.

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

Ἡ φλύαρη σύζυγος.—Γιατί ὁ Θεὸς δημιούργησε πρῶτα τὸν Ἀδάμ;

Ὁ ἀπογοητευμένος σύζυγος. —Γιὰ νὰ τοῦ δώση εὐκαιρία νὰ μπορέση νὰ πῇ κι' αὐτὸς κάτι.

ΟΠΩΣ ΤΟ ΠΑΡΕΙ ΚΑΝΕΙΣ

Κλάρα.—Θυμᾶσαι ἐκείνη τὴ γρηὰ ποὺ ἦταν ἄρρωστη στὸ κάτω πάτωμα;

Μπέλλα.—Θέλεις νὰ πῇς τὴ γρηὰ ποὺ νόμιζε πὼς ἦταν ἄρρωστη.

Κλάρα.—Τέλος πάντων, τώρα νομίζει ὅτι πέθανε.

ΥΠΕΡΒΟΛΕΣ

Δυὸ ψεῦτες συναντῶνται σ' ἕνα καφενεῖο.

Α'.—Φαντάσου, ἔχω ἕναν παπαγάλο ποὺ ὄχι μόνο μιλᾶ καὶ τραγουδᾶ, ἀλλὰ μοῦ διαβάζει καὶ τὴν ἐφημερίδα.

Β'.—Ὁ δικός μου ὁ παπαγάλος δὲν διαβάζει ἐφημερίδα, ἔχει ὅμως ἄλλη εἰδικότητα...

Α'.—Ποιάν;

Β'.—Ὅταν γράφω, μοῦ διορθώνει τὰ ὀρθογραφικὰ λάθη!

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ὁ δάσκαλος γιὰ νὰ ἐντυπώση στοὺς μαθητάς του τὴν ἀνάγκη τοῦ νὰ σκέπτωνται προτοῦ μιλοῦν, τοὺς εἶπε νὰ μετρᾶνε πενῆντα προτοῦ μιλήσουν γιὰ κάτι ἐνδιαφέρον καὶ ἑκατὸ ὅταν ἔχουν νὰ ποῦν κάτι τὸ πολὺ ἐνδιαφέρον.

Τὴν ἐπομένη μέρα ὁ δάσκαλος μιλοῦσε στοὺς μαθητάς, ἔχοντας τὴν πλάτη του γυρισμένη στὸ τζάκι, ὅταν παρατήρησε πὼς τὰ χείλη πολλῶν μαθητῶν ἐκινοῦντο γρήγορα.

Ἔξαφνα ὅλη ἡ τάξη ἐφώναξε: «Ἐνενῆντα ὀχτώ, ἐνενῆντα ἐννηά, ἑκατό. Τὸ σακκάκι σας καίγεται, κύριε!»

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἡ μητέρα.—Τί εἶπε ὁ μπαμπᾶς σου ὅταν εἶδε τὴν πίπα του σπασμένη;

Τὸ ἀθῶο πλᾶσμα.—Νὰ παραλείψω τὴς βλαστήμιες, μαμᾶ;

Ἡ μητέρα.—Βέβαια, ἀγόρι μου.

Τὸ ἀθῶο πλᾶσμα.—Τότε νομίζω πὼς δὲν εἶπε τίποτε μαμά.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗ!

Ἀστυνομικός.—Νομίζω ὅτι βρήκαμε ἐπὶ τέλους τὴν γυναῖκα σας ποὺ λείπει τόσα χρόνια.

Ὁ σύζυγος.—Ἀλήθεια; Τί λέει;

Ἀστυνομικός.—Τίποτα.

Ὁ σύζυγος.—Δὲ λέει τίποτα; Τότε δὲν βρήκατε τὴ γυναῖκα μου.

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Ἡ μικροῦλα.—Τὸ πρόβλημα, μαμά, ποὺ μοῦ ἔλυσες χθὲς τὸ βράδυ ἤτανε ὅλο λάθη. Ἀλλὰ μὴ στενοχωριέσαι, μαμά, γιατὶ οὔτε καμμιὰ ἀπ' τὴς ἄλλες μαμάδες τὸ εἶχε λύσει σωστά.

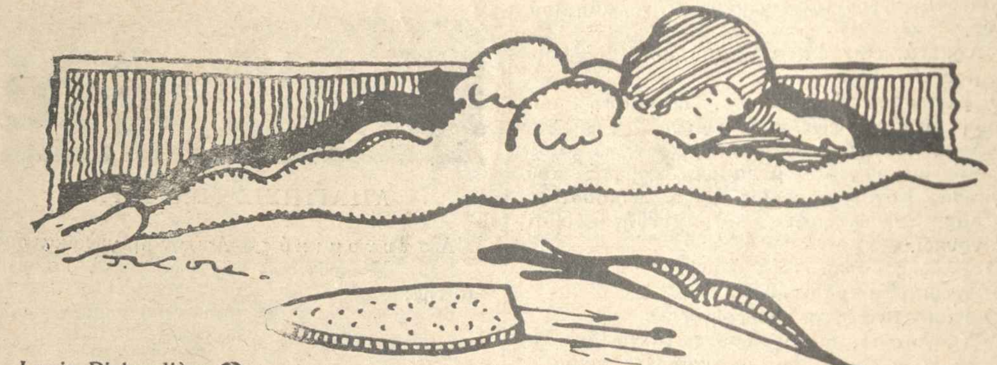

Louis Richardière

Μικρὰ Ἀριστουργήματα

ΦΤΩΧΗ ΜΙΚΡΗ ΜΑΡΙΑ!...

—Ὤ! μπαμπᾶ, δὲν εἶμαι καλὰ ἔτσι!

Ὁ πατέρας προσπάθησε νὰ βρῇ μιὰ πιὸ ἀναπαυτικὴ θέσι γιὰ τὸ παιδί του.

Ἀφοῦ τὴν τοποθέτησε σχεδὸν ὀρθή, πάνω στὴν μεγάλη πολυθρόνα καὶ διώρθωσε τὰ προσκέφαλα, τῆς εἶπε:

—Μικροῦλα μου, πρέπει νὰ σ' ἀφίσω τώρα. Πρέπει νὰ πάω νὰ τρυγήσω...

—Ὤ, ὄχι! Μεῖνε ἀκόμα λίγο μαζύ μου... Αἰσθάνομαι ὅτι θὰ φύγω τόσο γρήγορα...

Ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δωματίου ποὺ βρισκότανε ἡ μητέρα, ἀκούστηκε ἕνας πνιγμένος λυγμός. Ἡ φριχτὴ προαίσθησι τῆς κόρης της τὴν ἄγγιξε στὴν καρδιά. Κατάχλωμη, περίμενε μὲ ἀγωνία ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησι τοῦ ἀντρός της.

—Ἔλα τώρα, εἶπε. Τὰ βλέπεις πάντα ὅλα μαῦρα... Σήμερα εἶσαι πολὺ καλλίτερα. Τὰ μάγουλά σου ἀρχίζουν νὰ κοκκινίζουν.

Ἄχ! τί ψέμματα ποὺ ἔλεγε ὁ φτωχὸς ἄνθρωπος!

Τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ φαινόταν κατακίτρινο πάνω στὸ ἄσπρο φόντο τῶν μαξιλαριῶν. Τὰ μάτια της, στεφανωμένα μὲ μιὰ μελανὴ γραμμή, ἄλλοτε ἀκίνητα καὶ ἀνέκφραστα καὶ ἄλλοτε φοβισμένα, ἐκινοῦντο νευρικὰ ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεῖ, γυάλιζαν ἀπὸ τὸν πυρετὸ κι' ἔλαμπαν στὸ ἀρρωστιάρικο προσωπάκι τῆς Μαρίας, ὅπως ἡ χλωμὲς λάμψεις δυὸ κεριῶν. Τὸ στόμα ἦταν αὐλακωμένο στὴς γωνιὲς μὲ δυὸ βαθειὲς ρυτίδες, τὰ χείλη ἦσαν κατάχλωμα σὰν μιὰ ἄγουρη φράουλα.

Κι' ἂν ρόδιζαν τὰ μάγουλα τῆς ἄρρωστης, τὰ ρόδα αὐτὰ δὲν ἦταν ρόδα κατακόκκινα, ζωηρά, ποὺ λάμπουν ἀπὸ ὑγεία, μὰ ἀρρωστιάρικες ἐξάψεις πυρετοῦ.

—Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ καθήσῃς μαζύ μου, πατέρα;...

—Εἶνε ἀδύνατο παιδί μου, πρέπει νὰ πάω στὴ δουλειά...

Ἕνα δάκρυ ἀνάβλυσε στὰ ματάκια τῆς μικρῆς καὶ κυλώντας στὸ μάγουλο, ἄφισε ἕνα ὑγρὸ αὐλάκι, ποὺ ἔμοιαζε σὰν ἀσημένιο.

«Εἶνε ἀδύνατο» εἶπε ὁ πατέρας καὶ ἦταν ἀλήθεια. Τὸ μαγαζί του ἦταν κλειστὸ ἀπὸ καιρὸ καὶ ἡ πεῖνα περιτριγύριζε τὸ σπητικό του. Ὁ γιατρὸς καὶ ὁ φαρμακοποιὸς τοῦ εἶχαν φάει ὅλες του τὴς οἰκονομίες.

Ἡ ἐποχὴ τοῦ τρυγητοῦ εἶχε εὐτυχῶς φθάσει καὶ ὁ πατέρας περίμενε τὴν εὐκαιρία νὰ μπορέσῃ νὰ κερδίσῃ λίγα χρήματα. Ὅπως ὅλοι οἱ χωρικοί, εἶχε κι' αὐτὸς τὸ μικρό του ἀμπελάκι νὰ τρυγήσῃ.

—Θἄχῃς ὡραῖο γλυκὸ κρασάκι σὲ λίγες μέρες, τῆς εἶπε φεύγοντας.

Τί ὄμορφο ποὺ εἶνε τὸ γλυκὸ κρασί!

Τὴν περασμένη χρονιὰ ἡ Μαρία, ἂν καὶ λιγάκι ἄρρωστη, εἶχε πάει νὰ δῇ τὸν τρῦγο. Τὸ δειλινό, καθισμένη πάνω σ' ἕνα ὕψωμα, κύτταζε τὸ τοπεῖο ποὺ ξαπλωνότανε μπροστά της καὶ ποὺ ἔσβυνε σιγὰ-σιγὰ μὲ τὸν ἐρχομὸ τῆς νύχτας. Κοντά της βρισκότανε ὁ φίλος της, ὁ Γιῶργος Μπερτὲν καὶ τῆς διηγόταν ἱστορίες.

Ὁ Γιῶργος Μπερτὲν ἦταν εἰκοσιτεσσάρων χρονῶν, μὰ ἡ νεαρή του ἡλικία δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ γίνῃ διάσημος. Ἕνα ρωμάντζο του, βραβευμένο ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία, τὸν εἶχε κάνει ἔνδοξο.

Κάθε χρόνο ἐρχόταν καὶ ἔμενε πέντε μῆνες στὴν ἐξοχή. Καθόταν πάντα σὲ μιὰ μικρὴ βίλλα, ποὺ ἦταν δίπλα στὸ σπίτι τῆς Μαρίας. Ἐπισκεπτόταν συχνὰ τὴν μικρή του φίλη καὶ τῆς κρατοῦσε συντροφιὰ ὧρες ὁλόκληρες, γιατὶ λυπόταν τὸ φτωχὸ κοριτσάκι, ποὺ στὸ προσωπάκι του ἄρχιζαν νὰ φαίνωνται τὰ ἴχνη τῆς φριχτῆς ἀρρώστειας.

Αὐτὴ τὴ χρονιὰ εἶχε συνοδεύσει τὴν Μαρία στὸν τρῦγο. Ἐπειδὴ φαινόταν κουρασμένη, τὴν διεσκέδαζε, μιλώντας της γιὰ χίλια δυὸ πράγματα. Ἔπειτα πῆγαν στὸ ὑπόγειο καὶ ἤπιαν καινούργιο γλυκὸ κρασὶ καὶ ὄμορφο ρακί. Ὁ ὄμορφος καιρὸς τοῦ τρύγου πέρασε σὰν ἕνα ροδόχρωμο σύννεφο ποὺ τὸ σκόρπισε ξαφνικὰ ὁ ἄνεμος.

Ὁ Γιῶργος Μπερτὲν ἔφυγε ξαφνικὰ γιὰ τὸ Παρίσι. Μιὰ θλῖψι ἁπλώθηκε στὴν καρδιὰ τῆς Μαρίας. Τῆς φαινόταν ὅτι ἦσαν ὅλα ἀδειανὰ γύρω της, ὅτι κάτι τῆς ἔλειπε.

Τὸ φθινόπωρο, ἡ ἀρρώστεια της χειροτέρεψε κι' ἄρχισε νὰ παίρνῃ ἄσχημη μορφή. Ἡ μικρὴ Μαρία ἔμενε ὅλη τὴν ἡμέρα ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι· τὸ μικρό της σωματάκι τρανταζόταν ἀκατάσχετα ἀπὸ ἕναν ξερὸ βῆχα, ποὺ ἠχοῦσε πένθιμα στὴ μεγάλη σάλα ποὺ ἦταν ξαπλωμένη. Ἡ ἄνοιξι ποὺ ἦρθε, ἔφερε κάποια βελτίωσι στὴν ὑγεία τῆς ἄρρωστης, μὰ ἡ ζέστες τοῦ καλοκαιριοῦ τὴν χειροτέρεψαν. Τέλος, ὅταν ξανᾶρθε ἡ ἐποχὴ τοῦ τρύγου, ἡ ἀρρώστεια της εἶχε φθάσει στὸ τελευταῖο της στάδιο.

Ὅπως κάθε χρόνο, αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ὁ Γιῶργος Μπερτὲν ἦταν στὸ χωριό. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν φίλο της καὶ τὸν πατέρα της, ἡ μικρὴ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ κανέναν ἄλλον. Ἀλλὰ ὁ πατέρας της ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφίσῃ γιὰ νὰ πάῃ νὰ τρυγήσῃ.

Ἄκουσε τὸν κρότο τῶν βημάτων του νὰ σβύνῃ σιγὰ-σιγά. Ἕνας δυνατὸς βῆχας τὴν τράνταξε ὁλόκληρη ἐπὶ ἀρκετὰ λεπτὰ κι' ὕστερα ἔρριξε τὸ κεφαλάκι της ὑπομονητικὰ πάνω στὰ κάτασπρα προσκεφάλια.

Ἔξαφνα ἀνατρίχιασε ὁλόκληρη καὶ τὰ μάτια της σπινθηροβόλησαν ὅπως τὴς μέρες τοῦ μεγάλου πυρετοῦ, ἕνα χαμόγελο ἄνθισε στὰ κατάχλωμα χειλάκια της σὰ μιὰ ἀχτίνα ἥλιου πάνω σ' ἕνα μαραμένο λουλοῦδι: ὁ Γιῶργος Μπερτὲν μπῆκε στὸ δωμάτιο. Τὴν φίλησε στὸ μέτωπο, κάθησε κοντά της κρατώντας της τὸ χέρι, χωρὶς νὰ καταλάβῃ ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὴν ἔκανε ν' ἀνατριχιάζῃ. Πῶς μποροῦσε νὰ ὑποθέσῃ ὅτι τὸν ἀγαποῦσε;... Ἂν καὶ ἦταν περισσότερο ἀπὸ 16 χρονῶν, φαινόταν μόλις 12 κι' ὁ Γιῶργος τὴν θεωροῦσε παιδί.

Τὸν ἀγαποῦσε!... ἀπὸ πότε;... δὲν τὸ ἤξερε οὔτε κι' αὐτή. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ ὅταν τὸν ἔβλεπε καὶ ὅταν τυχαῖα τὰ μάτια τους συναντῶντο, ἔνοιωθε ἕνα παράξενο αἴσθημα, τόσο παράξενο, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ἂν αἰσθανόταν λύπη ἢ χαρά.

Ὁ Γιῶργος παρατηροῦσε ὅτι τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μικρῆς του φίλης ἄρχισαν νὰ ἀλλοιοῦνται. Τὰ μάτια σὰν νὰ ἐμεγάλωσαν, ἡ ρυτίδες τῶν χειλιῶν ἔγιναν πιὸ βαθειές, τὸ στῆθος ἀνασηκωνότανε σπασμωδικά. Ἄνοιγε τὸ στόμα, προσπαθώντας ν' ἀναπνεύσῃ λίγο ἀέρα, ποὺ φαινόταν ὅτι δὲν μποροῦσε μέσα στοὺς κατεστραμμένους πνεύμονές

Σὲ κάθε στιγμὴ ζητοῦσε νὰ τὴν τοπο σουν καλλίτερα. Ὁ Γιῶργος τὴν περι ὅσο μποροῦσε, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ δώσῃ τὴν ἀναπαυτικὴ θέσι ποὺ γύρευ

Ἔξαφνα ἔνοιωσε ἕνα σπασμό, πιὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ τὰ χαρακτηριστικ πῆραν πάλι τὴ συνηθισμένη τους ὡραι Ὕστερα τὰ μάτια της προσηλώθηκαν στὸν νέο, μ' ἕνα βλέμμα γεμᾶτο ἀγάπη μιὰ ξαφνικὴ προσπάθεια, πέρασε γρήγορ χέρια της γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του καὶ νοντας τὸ κορμί της, τὸν φίλησε στὸ λο μὲ τὸ μοναδικὸ ἀληθινὸ φιλὶ ποὺ ἔδωσε ζωή της.

Ἔπειτα ὁ κλοιὸς ποὺ σχημάτιζαν τὰ νατα μπράτσα της χαλαρώθηκε καὶ τὸ μένο κεφαλάκι ἔγειρε πίσω: μ' αὐτὸ ἡ μικρή της ψυχὴ εἶχε πετάξει στὰ πηγαίνοντας νὰ ἑνωθῇ μὲ τ' ἄστρα.

Τότε μόνο, ὁ Γιῶργος κατάλαβε ὅτι ρη τὸν ἀγαποῦσε. Ἔβγαλε ἀπὸ τὸ λαιμ τὰ χέρια ποὺ τὸν εἶχαν ἀγκαλιάσει καὶ ἀκούμπησε εὐλαβικὰ πάνω στὰ προσκ τὸ πελιδνὸ κάτισχνο κεφαλάκι, ποὺ διατη σε μιὰ φευγαλέα ἀνταύγεια τῆς χαμένης γάπης, γονάτισε κι' ἔκρυψε τὸ κεφάλι στὴν ποδιὰ τῆς παιδούλας.

Ἔκλαιε...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅλο τὸ χωριὸ συνό τὴν Μαρία στὴν τελευταία της κατοικ πατέρας της καὶ ὁ Γιῶργος Μπερτὲν κοντὰ στὸ φέρετρο καὶ ἀπὸ πίσω ἡ γυ τοῦ χωριοῦ, κρατώντας στὰ χέρια ἀναμμ κεράκια, ἀκολουθοῦσαν συγκινημένες.

Ἡ μικρὴ Μαρία ἔμενε ὅλη τὴν ἡμ ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι...

Ἔφθασαν στὸ νεκροταφεῖο. Κόκκινα ἄσπρα τριαντάφυλλα ἀνθοῦσαν καὶ σκορπ εὐωδιὲς πάνω στὰ μνήματα, καὶ ἡ ἀκτῖ τοῦ ἥλιου χάϊδευαν χαρούμενα τοὺς σταυ ποὺ ὑψώνοντο ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ, σὰν δειὰ καὶ σκοτεινὰ ξίφη μπηγμένα στὴ γ

Ἀργὰ-ἀργὰ κατέβασαν στὸν τάφο τὸ φέρετρο τῆς Μαρίας.

Ἔξαφνα φάνηκε μιὰ γυναῖκα χλωμή, λόφρονη, μὲ μάτια βαθουλωμένα ἀπὸ τὰ κρυα... Ἦταν ἡ μητέρα!

Θέλοντας νὰ δῇ γιὰ τελευταία φορὰ κόρη της, ἔτρεξε στὸ νεκροταφεῖο φωνάζοντ στὸν νεκροθάφτη: «Ἄνοιξε τὸ φέρετρο θέλω νὰ φιλήσω τὸ παιδί μου!»

Τὴν τράβηξαν ἀπὸ κεῖ διὰ τῆς βίας.

Ὁ ἱερέας εἶπε τὴς τελευταῖες δεήσεις τὸ φέρετρο σκεπάστηκε μὲ χώματα.

Ὅλα τέλειωσαν. Ὁ κόσμος διελύθη σιγὰ καὶ τὸ νεκροταφεῖο ἔμεινε ἔρημο.

Μόνον ὁ Γιῶργος ἔμεινε, θωρώντας λ μένα τὸν τάφο τῆς μικρῆς του φίλης.

Ἡ ὧρες περνοῦσαν. Ἄρχισε νὰ σκοτ νιάζῃ. Ὅλα κοιμόντανε στὰ λειβάδια τῶν θαμένων καὶ μόνο ἡ φωνὴ ἑνὸς κούκου κοπτε πότε-πότε τὴν νεκρικὴ σιωπὴ ποὺ σίλευε...

ΛΟΥ·Ι· ΡΙΣΑΡΝΤΙΕΡ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΔΥΟ ΑΝΤΙΘΕΤΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Εἶν' ἕνα δειλινό, γιομᾶτο μελαγχολία... Τ' ἀγεράκι ἁπαλά, ἄψυχα θαρρεῖς φυσοῦσε, ἀναγκάζοντας τὴς κορφὲς τῶν δέντρων σὰν μεθυσμένες νὰ κουνιῶνται ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ, μὰ ἀργὰ-ἀργὰ καὶ σὰν φοβισμένα.

Κι' ἐνῷ ἡ μέρα ἄφηνε τὴν τελευταία της πνοή, πήραμε τὸ συνηθισμένο δρόμο πηγαίνοντας νὰ βροῦμε τὴν ἐφήμερη εὐτυχία ποὺ ζητᾶ κι' ὁ ἄλλος κόσμος... Καὶ πήγαμε... Καθήσαμε κάτω ἀπ' τὰ πυκνόφυλλα δέντρα, μιλήσαμε σὰν τὰ περιστεράκια μέσ' στὴν ὁλόθερμη φωλίτσα τους, εἴπαμε πολλὰ κι' ἔπειτα φύγαμε... Χωριστήκαμε ἀπ' τὴν παραδεισένια εὐτυχία, ἀφίνοντας τὰ ροδοπέταλα τῆς ἀγάπης μας πάνου σὲ κεῖνο τὸ ἥσυχο καὶ μοναχικὸ μέρος, γιὰ νὰ τὰ σκορπίσῃ σὲ λίγο ἡ δύναμι τοῦ βορρηᾶ...

Μὰ—ἀλλοίμονο—χωριστήκαμε γιὰ πάντα, γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσουμε ποτὲ νὰ ξαναχτίσουμε τὸ βωμὸ τῆς ἀγάπης, ποὺ τρυφερὰ μὲ τὰ κρινοδαχτυλένια της χεράκια ἀγκάλιαζε τὴς παιδικές μας καρδιές...

Ναί, γιὰ πάντα!!...

⁂

Ἀπόβραδο... Ἀρχίζει νὰ σκοταδιάζῃ στὸν οὐρανό, μὰ πολὺ πυκνά, σὰν μὲ θυμὸ θαρρεῖς ἔρχεται τὸ σκοτάδι νὰ σκεπάσῃ τὴν φύση, ποὺ τὴν ἡμέρα γελοῦσε...

Πῆρα τὸν παληό μας δρόμο μονάχος, χωρὶς ἐσένα, τὸν μοναδικὸ σύντροφο τῆς θλιβερῆς μου ζωῆς, καὶ πῆγα στὸ ἴδιο μέρος, ποὔμαστε μαζὶ πολλὲς φορές, σὰν κι' ἐκείνη... Ξανακάθησα στὰ ριγμένα χαμόκλαδα κι' ἄφησα τὸν νοῦ μου σὰν γοργόφτερο πουλάκι νὰ πετάξῃ μὲ τ' ἀλαφρὰ φτερά του σ' ἄλλους κόσμους, μακρυά, σὲ κεῖνα ποὺ πέρασαν...

Δυὸ δάκρυα χοντρὰ κύλησαν ἀπ' τ' ἀλοιθωρισμένα μάτια μου κι' ἕνας πόνος μοῦ μίλησε ἀπ' τὰ μύχια τῆς καρδιᾶς μου... Πονοῦσα τρομερά!...

Νόμιζα πὼς μοῦ μίλαγες, πὼς ξανάκουγα τὴ γλυκειά σου φωνὴ νὰ μοῦ λέῃ κεῖνα τὰ θεῖα, τὰ ἱερὰ γιὰ μένα λόγια, λόγια ἀγάπης ἁγνῆς μά, ἀλλοίμονο! πρόσκαιρης...

Μὰ δὲν ἤσουνα σύ! Σὺ ζοῦσες μακρυὰ ἀπὸ μένα, σὲ κάποιου ἄλλου τὴν ἀγκαλιά, τοῦ ὁποίου τὰ πλούτη παράσυραν στὴ βέβηλη ἀγάπη του τὴν καρδιά σου.

Ἦταν τὸ φάντασμά σου!

Ἡ ὄμορφη σιλουέττα σου σ' ἕνα ἀέρινο, ἄϋλο πέπλο ξαναπαρουσιάστηκε μπροστά μου, καὶ μοῦ φάνηκε, πὼς μοὔκανε συντροφιὰ κι' ὅτι σὲ λίγο ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου... Μὰ ἦταν ψέμματα...

Καὶ σὰν κατάλαβα πὼς ζοῦσα σ' ἕνα πλάνο ὄνειρο, γέλασα, μὰ ἕνα γέλοιο φριχτό, σπαραχτικό...

ΤΑΚΗΣ ΔΟΞΑΣ

ΔΥΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

...Ἅπλωσε τὸ κρινόλευκο χεράκι της κ' ἔκοψε μιὰ μαργαριτοῦλα νὰ τὴν ρωτήσῃ ἂν ἤτανε ἀληθινὴ ἡ ἀγάπη τοῦ καλοῦ της... Κουτή! Θὰ πίστευες λοιπὸν στῆς μαργαρίτας τὴν ψεύτικη ἀπόκριση καὶ δὲν πειθόσουνα στὰ λόγια του, στὴ λάμψη τῶν ματιῶν του, ποὺ σὲ κυττοῦσαν μὲ λατρεία; Ἔκοβε ἕνα-ἕνα τὰ λευκὰ τῆς μαργαρίτας πέταλα ρωτώντας τα ἂν τὴν ἀγαπᾷ ἢ ὄχι, κι' ἡ ἀπόκρισή της ἦταν ὄχι.

Μὲ μιᾶς ἐμελαγχόλησε. Σὲ λίγο ὅμως ἅπλωσε ξανὰ ἀποχωρώντας ἀπ' τὴν συντροφιά της κι' ἄλλη μιὰ μαργαριτοῦλα. Ἐσκόρπισε ἕνα-ἕνα κι' αὐτῆς τὰ πέταλα ὥσπου ἔφτασε στὸ τελευταῖο κι' ὅταν ἐπέταξε κι' αὐτὸ τὰ χείλη της μὲ ἀνακούφιση ἐπρόφεραν τὴν λέξι μ' ἀγαπᾶ... Κι' ἔλαμψε πάλι τ' ὄμορφο τὸ πρόσωπο ἐνῷ τῆς ἐξοχῆς τὸ μυρωμένο ἀγέρι περνώντας ἐχάϊδεψε κι' αὐτὸ τὸ ξανθό της κεφαλάκι.

ΡΩΣ. ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ

ΤΩΡΑ ΠΑΛΙ...

Τώρα τὸ δρόμο μοναχὸς θὰ πάρω πάλι,
μὲ βήματα βαρειὰ καὶ κουρασμένα
μὲ συντροφιὰ θλιβὴ τὰ περασμένα
καὶ τὴν ἐλπίδα πεθαμένη στὴν ἀγκάλη.

Τὸ δρόμο ποὺ μιὰ μέρα στ' ἀκρογιάλι
—ποὺ δὲν τὸ δέρνουν κύματα ἀφρισμένα,
ἐκεῖ ποὺ ζοῦν, ὡς ἄκρη, πεθαμένα—
ἀποσταμένο ταξιδιώτη θὰ μὲ βγάλῃ.

Κ' ἴσως ἐκεῖ σὲ μιὰ ζωὴ καινούργια
ἡ φτωχικὴ ψυχή μου ν' ἀπαντήσῃ
τὰ ζωτικὰ ἀμάραντα λουλούδια,

κι' ἀκόμη ἐκεῖ μονάχα τὴν ἀλήθεια
ἴσως νὰ βρῇ, ποὺ μάταια εἶχε ζητήσει
μέσ' στῆς ζωῆς τὰ πλάνα παραμύθια...

ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΓΚΟΥΣΚΟΣ

ΜΑΝΝΑ... ΠΟΝΩ!...

Στὴν ἀγκαλιά σου, μάννα μου,
σφῖξε με κι' ἂς πονέσω!
Γυρεύω ἀνακούφιση,
τὴ λησμονιὰ ζητῶ...
Ὤ!... Κι' ἂν μποροῦσες σὺ νὰ δῇς
τί πίκρες κλείνω ἐντός μου!...
Ἀγκάλιασέ με, μάννα μου... Δός μοὺ φιλί...
πονῶ!...

Σὰν κάτι νὰ μὲ σκέπασε...
Μάννα!... Τί τρέχει; Πές μου!...
Μήπως ἀκόμα τρέχουνε
ξωπίσω μου οἱ ἐχθροί;
Γέλασε, μάννα, ξέχυσε
γλυκόλογα σὰν πάντα...
Ξέρεις; Φοβᾶμαι καὶ σκιᾶς, ἀκόμα, τὴν πνοή!...

Μά, μάννα, σὺ γελᾶς!... Γιατί;
Μὴ λάθεψα σὰν πάντα
καὶ νόμισα πὼς τ' ὄνειρο
ἦταν πραγματικό;
Πές μου ν' ἀνοίξω λεύτερα
τὴν ἄμοιρη καρδιά μου
καὶ νὰ βρεθῶ σ' ὀνείρατο φαντασμαγορικό!...

Ὤ! Μάννα... Εἶσ' ἀτίμητη!...
Πόση χαρὰ μοῦ δίνεις!...
Στὰ πόδια σου θὲ νὰ ριχτῶ
μὲ δάκρυα γλυκά...
Βλέπεις; Τοὺς φόβους μοὔδιωξες
καὶ μοὔδωσες γαλήνη...
Ἄνοιξε τὴν ἁπλόχωρη, θερμή σου ἀγκαλιά!...

ΝΩΝΤΑΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΕΠΟΧΕΣ

Στὸν κῆπο μου ἦρθες πρὶν χαράξῃ
ἕνα ἀνοιξιάτικο πρωΐ,
ἔκοψες μι' ἀγκαλιὰ λουλούδια
κι' ἔφυγες πάλι σὰν πνοή.

Ἦρθες καὶ πάλι μυροφόρα
στὴ ζέστη τοῦ καλοκαιριοῦ,
ἔκοψες ὅλα μου τὰ ρόδα
κι' ὅλα τὰ ἄνθη τ' ἀμπελιοῦ.

...Καὶ σὲ περίμενα... Κι' ἐφάνης
στὰ πρωτοβρόχια μιὰν αὐγή,
ἔμασες ὅλα μου τὰ κρῖνα
προτοῦ ἀκόμα ὁ ἥλιος 'βγῇ.

Κι' ἕναν ἀνείπωτο χειμῶνα,
ξανάρθες ἕνα πρωϊνὸ
μὰ τὰ λουλούδια ἦσαν ὅλα
βαμμένα μ' αἷμα ἀνθρωπινό...

ΜΑΝΩΛΗΣ Ι. ΚΑΛΑ·Ι·ΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΔΙΚΟΣ ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ἔξω ὁ ἀέρας φυσάει μανιασμένος, ἡ βροχὴ πέφτει ψιλὴ-ψιλὴ στὸν ἔρημο δρόμο, κι' ἕνα τσουχτερὸ κρύο ἀναγκάζει τὸν κόσμο νὰ κλειστῇ νωρὶς στὸ σπίτι του.

Εἶναι βράδυ, ποιὸς ξέρει τί ὥρα· μιὰ ἡσυχία εἶναι μέσα στὸ σπίτι· ὅλοι κοιμοῦνται ξένοιαστοι ἴσως, καὶ μόνο 'γὼ μένω ἄϋπνη μέσα στὴν κάμαρά μου, μὲ μόνη συντροφιὰ τὴ μικρή μου γατοῦλα.

Εἶναι τόση ὥρα ποὺ ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ, μήπως ξεχάσω στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ὕπνου τὸν πόνο ποὺ κρύβει μέσα της ἡ δόλια μου καρδιά. Μὰ στάθηκε ἀδύνατο...

Νἆναι λοιπὸν ἀλήθεια; Ἀκόμα νομίζω πὼς τὸν βλέπω: ἦταν ἐκεῖνος ποὺ κρατοῦσε ἀπ' τὴ μέση κάποια ἄλλη; Ἐκεῖνος, ποὺ τόσες φορὲς μοῦ εἶχε πῆ πὼς μονάχα μένα ἀγαποῦσε;... Ἦταν ἐκεῖνος, ἢ τάχα νὰ μὲ γελοῦσαν τὰ μάτια μου; Καὶ ὅμως δὲν γελάστηκα· τὰ μάτια μου ἔμειναν ἔκπληκτα μπροστὰ σ' αὐτὸ ποὺ εἶδα, κι' ἀρκέστηκα μονάχα νὰ χαμογελάσω σὰν ἀντίκρυσα κεῖνον ποὺ τόσο πολὺ ἀγαποῦσα ν' ἀγκαλιάζῃ μιὰν ἄλλη... Καὶ ποιά;—μὴ σᾶς φανῇ παράξενο: τὴ φίλη μου! Κείνη τὴ στιγμὴ ἔβραζε μέσα μου τὸ μῖσος γιὰ κείνη τὴν ἄθλια, ποὺ μοῦ πῆρε τόσο ἄσπλαχνα μέσ' ἀπ' τὴν ἀγκαλιά μου τὴν εὐτυχία μου...

...Ἔφυγα γρήγορα γιὰ νὰ μὴ βλέπουν τὰ μάτια μου κείνους τοὺς δυὸ ποὺ μοῦ πλήγωσαν —σὰν τοὺς εἶδα ἔτσι ἀγκαλιασμένους—τὴ φτωχή μου καρδιά, τὴν καρδιὰ ποὺ τὸν ἀγάπησε μ' ὅλη της τὴ δύναμι, μ' ὅλη τὴν εἰλικρίνειά της. Ἔφυγα καὶ τοὺς ἄφησα μόνους· δὲν ἤθελα νὰ μὲ δοῦν, μὴν τύχῃ καὶ τοὺς ταράξω τὴν εὐτυχία τους. Φαινόντουσαν τόσο εὐτυχισμένοι, ἀλήθεια, καὶ ἡ καρδιά μου τοὺς ἄφησε νὰ χαροῦν τὴν εὐτυχία τους. Κι' ἔφυγα 'γὼ μὲ συντροφιὰ τὴ μεγάλη μου δυστυχία.

...Ζῆσε, γλυκειά μου ἀγάπη, εὐτυχισμένος μαζί της... καὶ 'γὼ σοῦ ὁρκίζομαι σ' αὐτὴν τὴν ἄγρια ἀποψινὴ τοῦ χειμῶνα νύχτα, πὼς ποτὲ δὲν θὰ σοῦ ζητήσω ἐξηγήσεις γιὰ τὴ σκληρὴ ἐγκατάλειψη ποὺ σκόρπισες μέσ' στὴ καρδιά μου.

Τώρα ἡ βροχὴ πέφτει πιὸ δυνατὴ στὸν ἔρημο δρόμο, ὁ ἀέρας λυσσομανάει ἔξω, τὰ δέντρα μὲ τὸ ἄγριο βούϊσμά τους μοῦ φέρνουν ἀνατριχίλα στὸ κορμί μου, καὶ ἡ καρδιά μου κλαίει, πονάει, κι' εἶναι τόσο μελαγχολικά, μὰ καὶ τόσο ἄγρια ἀπὸ μῖσος, γιὰ τὸν ἄδικο χωρισμό, γιὰ τὴ σκληρὴ ἐγκατάλειψη.

……

Στὸ σπίτι εἶναι παντοῦ ἡσυχία· ὅλοι κοιμοῦνται καὶ μονάχα 'γὼ μένω ἄϋπνη μὲ κουρασμένα τὰ μάτια μου, μὲ τὸν πόνο στὴν καρδιά, τὸν τόσο σκληρό...

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΒΑΚΑΤΑΣΗ

ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ ΑΡΓΑ...

Τί; Μετάνοιωσες γιὰ ὅσα ἔγιναν καὶ μοῦ ζητᾶς συγχώρεσι; Γιὰ μένα, τί κι' ἂν μετάνοιωσες; Τώρα εἶναι ἀργά: τὴν χαρὰ ποὺ μοῦ πῆρες δὲν μπορεῖς πιὰ νὰ μοῦ τὴν ξαναδώσῃς.

Κλαῖς; μὰ γιατί κλαῖς, ἀφοῦ σὺ πρώτη ἄρχισες νὰ γκρεμίζῃς τὰ ὀνειρένια παλάτια ποὺ μαζὶ χτίζαμε, ὅταν ὧρες θαμπὲς κι' ἀπόβραδες, καθισμένοι ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλο, ἀφίναμε τὴς καρδιές μας νὰ λένε τὸ τραγοῦδι τῆς ἀγάπης ποὺ σὺ θέλησες καὶ τὸ ἔκαμες κλάμμα; Τί κι' ἂν μετάνοιωσες; εἶναι, ἀλλοίμονο, ἀργά.

Συντρίμμια ἔγινε ὁ θρόνος τῆς χαρᾶς μας, καὶ πάνω σ' αὐτὰ ἔχτισε ὁ πόνος τὸ μαῦρο του καλῦβι. Τάφος τώρα τὸ λίκνο ποὺ μέσα νανούριζα ὄνειρα καὶ ἐλπίδες χρυσόφτερες, καὶ γύρω-γύρω ἡ πεθαμένες μου ἐλπίδες, ποὺ φαντάσματα γενῆκαν, στῆσαν ἕναν ἐξωτικὸ χορό. Κουκουβάγιες τὰ ὄνειρά μου πάνω στὸ πτῶμα τῆς ἀγάπης μου, κλαῖνε μὲ τὸ θλιβερὸ σκοπό, τὸ χαμό της...

Τί κι' ἂν μετάνοιωσες; εἶναι τώρα ἀργά...

ΤΙΤΟΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΜΕ 5 ΔΕΚΑΡΕΣ

Paul d' Ivoi

[Τὰ προηγούμενα.—'Η διαθήκη τοῦ ἐξαδέλφου του καθιστᾶ τὸν Λαβαρὲντ γενικὸν κληρονόμον, ἂν κάνη τὸν γῦρον τοῦ κόσμου μὲ πέντε δεκάρες. 'Εν ἐναντίᾳ περιπτώσει, κληρονομεῖ ὁ σὲρ Μύρλετον. 'Ο Λαβαρὲντ ἀρχίζει τὸ ταξίδι του].

8 (Η συνέχεια).

'Ο δυστυχὴς Μπουβρέϊγ, ὑπέστη τὰ πάνδεινα εἰς τὸ Μπορντώ. Κατὰ πρῶτον λόγον ὑπεχρεώθη νὰ πληρώση κόμιστρα διὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ κιβωτίου εἰς Μπορντὼ καὶ διὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὸ Παρίσι. 'Επὶ πλέον εἰσιτήριον γιὰ τὸ δικό του ταξίδι, διότι εἰς τὴν ἀναστάτωσιν ἔχασε τὸ εἰσιτήριόν του καὶ δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ πιστοποιήση ὅτι ταξίδευε μὲ εἰσιτήριον. 'Επλήρωσεν ὁπωσδήποτε, καταρώμενος τὸν Λαβαρέντ, ἀλλὰ δὲν ἐξώφλησε τόσον φθηνά. 'Υπῆρχεν ἀκόμη τὸ τελωνεῖον, ὑπῆρχεν ἡ ἀστυνομία. 'Ο Μπουβρέϊγ ζητεῖ νὰ ξεφύγη. Οἱ χωροφύλακες τὸν καταδιώκουν. Γκρεμίζει ἕνα τελωνοφύλακα. Τὸν δένουν καὶ δικάζεται ἐπὶ ἀντιστάσει κατὰ τῆς ἀρχῆς. Ζητοῦνται πληροφορίαι ἀπὸ τὸ Παρίσι τηλεγραφικῶς περὶ τῆς ταυτότητός του.

«Μεγαλοκτηματίας καὶ ἐπιχειρηματίας». Οἱ μέτοχοι τῆς 'Εταιρείας ἐπεμβαίνουν καὶ ὁ Μπουβρέϊγ ἀπελευθερώνεται, ἀφοῦ κατέβαλε πρόστιμον.

Τρέχει ἀμέσως εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν καὶ ξεκινᾶ διὰ νὰ προφθάση τὴν «Λωραίνην» εἰς τὸ Σαντάντερ, ταξιδεύων σιδηροδρομικῶς.

'Ο Λαβαρὲντ ἤκουσε μειδιῶν τὴν ἐξιστόρησιν τῶν παθημάτων τοῦ Μπουβρέϊγ καὶ τὸ μειδίαμά του ἔκαμνε τὸν ἀτυχῆ κτηματίαν ἔξω φρενῶν. 'Εν τούτοις, χάρις εἰς τὴν παρέμβασιν τοῦ Λαβαρὲντ καὶ τοῦ σὲρ Μύρλετον, ὁ πλοίαρχος συγκατετέθη νὰ κρατήση τὸν Μπουβρέϊγ ἐπὶ τοῦ πλοίου του, ἀφοῦ ἄλλως τε δὲν μποροῦσε νὰ τὸν πετάξη εἰς τὴν θάλασσαν. 'Υπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅτι θὰ ἐβοήθει ποὺ καὶ ποὺ τοὺς θερμαστὰς τοῦ πλοίου εἰς τὴν ἐργασίαν των.

'Ο Μπουβρέϊγ ἐξέσπασε πάλιν εἰς ἀπειλὰς καὶ ὕβρεις. "Εβγαλε τὸ παχὺ πορτοφόλι του.

—'Επὶ τέλους ἔχω χρήματα. "Εχω ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ πληρώσω καμπίνα πολυτελείας.

—Θὰ εἶνε τὸ πορτοφόλι σας, βέβαια! εἶπεν ἕνας ναύτης πρὸς τὸν Λαβαρέντ. Θέλετε νὰ τὸ πάρωμε καὶ νὰ σᾶς τὸ ἐπιστρέψωμε;

'Ο 'Αρμάνδος τὸν ἐκράτησε.

—"Οχι. 'Αφίσατέ τον νὰ τὸ κρατῆ. Κινδυνεύομεν νὰ πάθη κανένα θανατηφόρον παροξυσμόν. Κυττάξετε μόνον ἂν εἶνε μέσα τὸ εἰσιτήριόν μου.

VI

Χρειάζονται ἑπτὰ ἡμέραι ταξιδίου ἀπὸ τὸ Σαντάντερ εἰς τὰς 'Αζόρας. 'Ο δυστυχὴς Μπουβρέϊγ ᾐσθάνθη τὰς δυνάμεις του ἐξαντλουμένας κάτω εἰς τὴν ἀνθρακαποθήκην καὶ τὸ λεβητοστάσιον. Χάρις εἰς γενναῖον πουρμπουάρ, ἐπέτυχεν ἀπὸ τοὺς θερμαστὰς νὰ μὴ τὸν φορτώνουν μὲ ἐργασίαν. 'Εγνώριζεν ἄλλως τε, ὅτι ἀπόφασις τοῦ πλοιάρχου ἦτο νὰ τὸν ἀφίση εἰς τὸν πρῶτον λιμένα ποὺ θὰ προσήγγιζε τὸ πλοῖον, ἀφίνων εἰς τὸν Γάλλον πρόξενον τὴν φροντίδα νὰ τὸν ἐξαποστείλη εἰς τὴν Γαλλίαν.

Τὴν 4ην 'Απριλίου ἡ «Λωρραίνη» ἔφθασεν ἐν ὄψει τῆς Φλόρα, τῆς πρώτης τῶν νήσων, ὅπου προσεγγίζουν τὰ ἀτμόπλοια. 'Εκεῖ ἐπρόκειτο νὰ παραλάβη τὸν ἐπίσημον ταξιδιώτην, ἀνώτερον ὑπάλληλον ἑνὸς Κράτους τῆς Κεντρικῆς 'Αμερικῆς. Αὐτὰ ὁ δεύτερος πλοίαρχος ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν 'Αρμάν, ὁ ὁποῖος τὸν ἠρώτα πόσην ὥραν ἐπρόκειτο νὰ μείνουν ἐκεῖ.

Μετ' ὀλίγον πράγματι τὸ ἀτμόπλοιον προσεγγίζον ἐδέχετο ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀποσκευῶν του τὸν ἐπιφανῆ ταξιδιώτην.

'Η διαμονὴ τοῦ δὸν Ζοσὲ ντὲ Κουραμάζας ὑ Μιραφλὸρ εἰς τὴν νῆσον εἶχε ἀποτελέσει μέγα γεγονός. Μικρόσωμος, ξερακιανος, μελαψός, ὁ δὸν Ζοσὲ ἦτο ἐξάδελφος μακρυνὸς μιᾶς συγγενοῦς τοῦ διοικητοῦ τῆς νήσου. Αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε γεννηθῆ εἰς τὴν Κολομβίαν, ἀλλὰ κατόπιν πολλῶν περιπετειῶν ἔγινε πολίτης τῆς Βενεζουέλας καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τῆς Κοσταρίκας.

Εἰς τὴν νέαν του πατρίδα ἐτάχθη μὲ τὸ μέρος ἑνὸς στρατηγοῦ, τοῦ ὁποίου μᾶς διαφεύγει τὸ ὄνομα, ἀλλ' ὁ ὁποῖος κατόπιν ἑνὸς ἀτυχοῦς κινήματος πρὸς κατάληψιν τῆς ἀρχῆς, ἡττήθη. Τότε ὁ δὸν Ζοσὲ ἠναγκάσθη νὰ καταφύγη διὰ τὴν Εὐρώπην καὶ ἐπῆγε καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ Παρίσι. Κατόπιν ἐνθυμήθη τὴν συγγενῆ του, ἡ ὁποία ἦτο καὶ αὐτὴ συγγενὴς τοῦ διοικητοῦ τῶν 'Αζόρων καὶ πῆγε πλησίον της διὰ ν' ἀναπαυθῆ, ἀναμένων καλλιτέρας ἡμέρας.

Καὶ αἱ ἡμέραι αὐταὶ ἦλθαν. Νέον κίνημα ἔγινε καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ ἀντίπαλος τοῦ στρατηγοῦ, ἰατρὸς αὐτός, ἡττήθη καὶ ἠναγκάσθη μὲ τὴν σειράν του νὰ φύγη μαζὺ μὲ τοὺς ὀπαδούς του ἔξω τῶν συνόρων. 'Ο δὸν Ζοσὲ φυσικὰ ἐκλήθη μεταξὺ τῶν πρώτων νὰ ἀπολαύση καὶ αὐτὸς τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐξουσίας. Εἶχε διορισθῆ διοικητὴς τοῦ Καμπὸ καὶ διὰ τοῦ ἐν Παρισίοις ἐπιτετραμμένου τῆς Κυβερνήσεώς του ἐζήτησε νὰ τοῦ κρατήσουν θέσιν ἐπὶ τοῦ πρώτου διὰ τὴν 'Αμερικὴν ἀτμοπλοίου.

'Ο διοικητὴς τῆς νήσου μαζὺ μὲ τὰς ἀρχάς, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ συμπαθὲς πλῆθος, προέπεμψαν τὸν ἐπιφανῆ ξένον μέχρι τοῦ ἀτμοπλοίου.

'Αλλά, ἐκτὸς τῆς παραλαβῆς τοῦ δὸν Ζοσέ, ὁ πλοίαρχος τῆς «Λωρραίνης» εἶχε καὶ κάποιαν ἄλλην ἀσχολίαν ἐκεῖ. 'Επρόκειτο νὰ ἀποβιβάση εἰς τὴν ξηρὰν τὸν ἀτυχῆ Μπουβρέϊγ. Καὶ αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ γίνη μὲ τόσην εὐκολίαν, διότι καμμιὰ ἀρχὴ τῆς νήσου, οὔτε ὁ Γάλλος πρόξενος ἐδέχοντο νὰ παραλάβουν τὸν Μπουβρέϊγ, τὸν ὁποῖον, λόγῳ τοῦ ὅτι σπανίως προσήγγιζαν πλοῖα διὰ τὴν Εὐρώπην, ἐκινδύνευαν νὰ διατρέφουν ἐπ' ἄπειρον.

Εἰς τὸ ζήτημα εὐτυχῶς ἔθεσε τέρμα ὁ δὸν Ζοσέ, ὅστις παρεμβαίνων εἰς τὰς συζητήσεις, εἶπε μὲ μεγαλοπρεπῆ χειρονομίαν:

—'Αναλαμβάνω αὐτὸν τὸν δυστυχῆ ὑπὸ τὴν προστασίαν μου καὶ τὸν προσλαμβάνω μεταξὺ τῆς ἀκολουθίας μου, δι' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου.

—'Αλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀναλαμβάνετε τὰς δαπάνας του! παρετήρησεν ὁ πλοίαρχος.

—Βεβαίως.

—Καὶ δὲν φοβεῖσθε τοὺς παροξυσμούς του;

—'Ελπίζω νὰ μὴ τὸν πιάσουν. "Αλλως τε θὰ τὸν μεταχειρισθῶ ἠπίως.

—'Αλλὰ δὲν τὸν γνωρίζετε...

—Τὸν γνωρίζω. Τὸν εἶδα στὸ Παρίσι, ὅπου μοῦ ἐφάνη κάποτε χρήσιμος καὶ θέλω νὰ ἐξοφλήσω ἀπέναντί του.

'Ο Λαβαρέντ, ὁ ὁποῖος εἶχε παρευρεθῆ ἐξ ἀποστάσεως εἰς τὴν σκηνήν, εἶχε παρατηρήσει ὅτι ὁ δὸν Ζοσὲ καὶ ὁ Μπουβρέϊγ εἶχαν ἀνταλλάξει κάποιο βλέμμα συνεννοήσεως. Δὲν κατώρθωνε ὅμως νὰ ἐννοήση τί σχέσις ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων, ὅταν ἡ μὶς "Λουρετ ἦρθε πάλιν νὰ τὸν ἐξαγάγη τῆς στενοχωρίας του. 'Η νεαρὰ 'Αγγλίς, ἡ ὁποία παρευρίσκετο τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ δὸν Ζοσὲ ἀνήρχετο ἐπὶ τοῦ ἀτμοπολοίου, παρετήρησε τὸ βλέμμα ἐκπλήξεως, τὸ ὁποῖον ὁ ξένος ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Μπουβρέϊγ, ὅστις ἦτο ἀνάμεσα εἰς τοὺς ναύτας. Εἰς τὸ βλέμμα αὐτὸ ὁ Μπουβρέϊγ ἀπήντησε φέρων τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χείλη. 'Ολίγα λεπτὰ κατόπιν ὁ Δὸν Ζοσὲ κατώρθωσε νὰ πλησιάση μίαν στιγμὴν κατὰ μόνας τὸν Μπουβρέϊγ καὶ ἡ μὶς "Λουρ
μένη εἰς τὸ βάθος ἑνὸς καθίσματος
διαμειβόμενον μεταξύ τῶν τὸν ἐξῆς δ
—Μὰ πῶς! ἡ προσωπικότης τη
ἐπρόκειτο νὰ παραλάβωμεν εἶσαι σύ
ὁ Μπουβρέϊγ.

—'Εγὼ ὁ ἴδιος, ἀπήντησε ὁ δὸν Ζ
πῆτε ὅμως λέξιν, διότι πρόκειται περὶ τ
σεως καὶ τοῦ μέλλοντός μου.
—Δὲν θὰ σὲ προδώσω. "Εχω πολ
γους γιὰ νὰ μὴ τὸ κάμω καὶ ἐπὶ τ
χρειάζομαι.
—Τί θέλεις ἀπὸ ἐμέ;
—Θέλουν νὰ μὲ διώξουν ἀπὸ τὸ ἀτ
καὶ ἐγὼ ἔχω συμφέρον νὰ μείνω. Κ
με μαζύ σου ὡς ὑπηρέτην καὶ αὐτὸ
—Αὐτὸ δὲν εἶνε δύσκολον.
—'Αλλὰ πρόσεξε κάτι. 'Εδῶ δὲν
νὰ μὲ ξέρουν μὲ τὸ ἀληθινό μου ὄν
ὀνομάζουν Λαβαρέντ.
—"Εχει καλῶς.
'Ο δὸν Ζοσὲ ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσ
'Εκράτησε τὸν Μπουβρέϊγ ἐπὶ τοῦ ἀτμ
'Εξωφλοῦσε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τ
γνωμοσύνην του πρὸς τὸν τοκογλύφο
εἰς ἡμέρας πολὺ πονηρὰς διὰ τὸν εὐγε
γὸν καὶ χρηματικῶς τὸν ἐβοήθησε
τὴν φυλακὴν κάποτε τὸν ἔσωσε.

('Η συνέχεια εἰς τὸ προσεχ

Θέατρον «Μοντιάλ»

«ΣΑΤΑΝΕΡΙ»

'Ο κ. Θ. Σακελλαρίδης ἐπενόησε
νούργιο μουσικο-θεατρικὸ εἶδος, πο
οὔτε ὀπερέττα, οὔτε ἐπιθεώρησις
ἔχει λίγο ἀπὸ τὰ δυό: τὴν σατυρ
σμαγορία.

Τὸ λιμπρέτο τῆς «Σατανερί» ἔχει
"Ενας δημόσιος ταμίας, ὁ 'Ανδ
κης Χατζηχρῆστος), εἶνε καταχρεω
οἱ διάφοροι δανεισταί σου τοῦ δίνουν
ρας προθεσμία γιὰ νὰ ἐξοφλήση τοὺς
σμούς του. 'Ο 'Ανδρέας εἶνε πολὺ στε
μένος. Ξαφνικὰ ἐμφανίζεται ὁ Σατανᾶ
Μπριλλάντη) καὶ τὸν συμβουλεύει ν
τὸ ταμεῖο του γιὰ νὰ γίνη πλούσιος
ὑπερνικήση δὲ καὶ τοὺς τελευταίο
γμοὺς τοῦ τιμίου ἀνθρώπου, τὸν καλε
ταξιδεύση μαζύ του στὸν Παράδεισο κ
Κόλασι, γιὰ νὰ κάνη μόνος του τὴν

Στὸν Παράδεισο, ἡ ζωὴ δὲν εἶνε
εὐχάριστη. 'Επικρατεῖ ὁ θεσμὸς τῆς
καὶ προσευχῆς» καὶ οἱ δυστυχεῖς ὑπη
Θεοῦ, ὁ κὺρ Χαράλαμπος (Γ. Χ
δης), ὁ Παμῖκος (Κώστας Μαυρέας
κράτης (Σ. 'Ιατρίδης), ὁ Τσιπ
Σπαρίδης) καὶ ἡ μόνη ἐκεῖ ἀντιπρόσ
ἀσχήμου.. γυναικείου φύλου Σινα
Ρούσσου), ἐπικαλοῦνται τὴν βοήθεια
τανᾶ, γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὰ βάσ
'Ο Σατανᾶς τοὺς παίρνει μαζύ του σ
λαση. 'Εκεῖ ὁ Παμῖκος συναντᾶ τὴ
μένη του 'Ελένη ἀπ' τὴ Βλασσαρ
Χριστοφορίδου). 'Αφοῦ περάσουν ἀπ
θαρτήριο οἱ πρώην κάτοικοι τῆς
γουν βίον μακάριον. Φυσικά, μπρο
πειρασμοὺς καὶ τὰ θέλγητρα τῆς Κ
εἶνε δύσκολο ν' ἀντισταθῆ κανεὶς κα
δρέας γράφεται πρῶτος στοῦ διαβόλ
τάστιχο, ἀπ' τὴ σατανικὴ γραμματε
Λαζαρίδου καὶ Μαρίκα 'Ανθοπούλ
τὸ ἔργο τελειώνει μὲ μιὰ φαντασ
ἑορτή.

'Η μουσικὴ εἶνε πολὺ καλή, μὲ τὴ
τικὴ εἰσαγωγὴ καὶ τὰ ὡραῖα βάλ
ταχτὰ φὸξ φέρουν τὴν σφραγῖδα τ
του. Τὰ μπαλλέτα τῶν ἀγγέλων κα
βόλων, πρωτότυπα καὶ μελετημένα.

Μεταξύ μας

Λ. Νόρην. Ἡ «'Εξομολόγησι» δὲν ἔχει τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα ποὺ ἀπαιτεῖ ἕνα θεατρικὸ ἔργο. Τοῦ λείπει ἡ γενικὴ ἀρχιτεκτονικὴ ἑνὸς μονοπράκτου καὶ τὸ σπουδαιότερο, τὸ θέμα του δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ παρὰ μόνο σὲ συγγραφὴ ἑνὸς διηγήματος καὶ τίποτε ἄλλο. Διήγημα ὅμως καὶ θέατρο ἀπέχουν πολύ. Προσπαθῆστε νὰ βρῆτε ἄλλο θέμα.—Μ. Κ. Κοινότυπα γραμμένα.—Α. Πικρόν. Δὲν εἶνε ἄσχημο. Θέλει μόνο ἕνα προσεκτικώτερο φετουσάρισμα στὴν διατύπωσι τῶν φράσεων. Κυττάξτε το ἀκόμα μιὰ φορὰ καὶ στεῖλτε το ξανά— Καρυάτιδα. Θὰ δημοσιευθῆ προσεχῶς.—Τ. Νούσαν. Πολύλογο. Συντομεψετέ το.—Χ. "Υπαρξιν. Δὲν λέει τίποτε. Χωρὶς κανένα ἀπολύτως ἐνδιαφέρον — Ε. Κάλλον. Πάψετε πρὸς τὸ παρὸν νὰ γράφετε στίχους καὶ διαβάστε ποίηση. Θὰ σᾶς ὠφελήση περισσότερο αὐτό.— Μάν. Κάρ. Προσέξτε ἰδιαίτερα τὴ γλῶσσα σας. Εἶνε ἕνα ἀπαίσιο ἀνακάτωμα καθαρευούσας καὶ δημοτικῆς.—Γ. Σαρρῆν. 'Ιδοὺ χωρὶς καμμιὰ κρίσι μας τὸ ἀριστούργημά σας.

Νάνε πουλὶ τὸ σῶμα μου
μαὶ αἴσθησι ἀνθρώπου
γιὰ νὰ μὲ πιάνη ἡ σκληρὰ
καὶ ἂς μὲ βάζει ὅπου!
Καὶ ὅταν τῆς Νεότητος
ὁ πόθος της ἀνάψη
θάρθη νὰ πάρη τὸ πουλὶ
νὰ τὴ διασκεδάση!
'Απάνω στὰ γλυκὰ φιλιὰ
στὸ στῆθος ποὺ θάγγίξω!
Νὰ γίνω πάλαι ἄνθρωπος
σὰν βόας νὰ τὴ σφίξω!!

Μ. Πολογιώργη. 'Αποφεύγετε λέ εις ποὺ δημιουργεῖτε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ριμάρετε. 'Αλλοιῶς τί θέλετε νὰ πῆτε μὲ τὸ «γλεντίζοντας»;— Κ. Δινεμέλην. Καλὸ ὡς ἰδέα, ὑστερεῖ ὅμως φοβερὰ στὴ διατύπωσι. Ξανακυττάξτε το.—Β. Θέξη. Τὸ διήγημά σας ἄτεχνα γραμμένο. Μὰ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ εἶνε κι' ἀψυχολόγητο. 'Η ἀγάπη τοῦ γέρου δὲν μπορεῖ νὰ σταθῆ. Μπορεῖ νἄχη κάποια δόση δραματικότητος, μὰ εἶνε ψεύτικη, ἀπίθανη.—'Αντ. 'Ασ. Τὸ δικό σας ἂν τὸ ἀπαλλάσσατε ἀπὸ τῆς κοινότυπες ἐκφράσεις καὶ περιγραφές. δὲν θἆταν ἄσχημο. "Ετσι ὅμως ποὔναι θυμίζει σὲ πολλὲς μεριές του χειρόγραφα ἀνθρώπου ποὺ γράφει γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ποὺ κολλᾶ ὅλες τῆς φράσεις ποὺ κράτησε ἀπὸ τὸ διάβασμα ἄλλων βιβλίων, χωρὶς συνοχὴ καὶ κτένισμα. Προσέξτε στὸ σημεῖο αὐτό.—Λ. Μ. Χωρὶς ἐνδιαφέρον καὶ ἀκατάλληλο γιὰ τὴ σελίδα μας.—Ε. Βακατάση. "Αβαθο, χωρὶς πνοή. Κοινὴ στιχοπλοκὴ καὶ τίποτε ἄλλο.—Ν. 'Ασυνάρτητο καὶ ἀπίθανο.—Λ. Τάγαρην. Πρόχειρα κι' ἐντυπωσιακὰ γραμμένο. Μένει ἀνεκμετάλλευτο τὸ δραματικὸ στοιχεῖο.—Τ. Δόξαν. Δυστυχῶς τὰ τελευταῖα σας δὲν μᾶς ἱκανοποίησαν. "Ισα-ἴσα τώρα πρέπει νὰ γίνετε πὸ ἀπαιτητικὸς καὶ αὐστηρός, καὶ νὰ προσπαθήσετε νὰ γράψετε καλά, πολὺ καλὰ πράγματα.—Ρ. Πρωτοπαπᾶν. Καλό.—Γ. Ε. Χ. Νὰ μᾶς τὸ στείλετε ξανά—Χρῆστον Ν. Δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς ποῦμε τίποτε. Τὸ βέβαιο εἶνε πὼς τὸ ποίημά σας ἔμοιαζε ἐπὶ λέξει τὸ ἄλλο. Τώρα πῶς γίνηκε αὐτό, βέβαια δὲν εἴμαστε μεῖς ἐκεῖνοι ποὺ θὰ τὸ ξέραμε. Πάντως στεῖλτε τε μας ὅ,τι θέλετε, προσέχοντας μὴν ἐπαναληφθῆ τὸ ἴδιο πρᾶγμα στὸ μέλλον.—Μ. Λιγάκην. Καλογραμμένο. ἀλλὰ τὸ θέμα πολὺ κοινό, κοινότατο.—Ν. Μαρκάκην. Δυστυχῶς δὲν κατωρθώσατε τίποτε. Τραινάρει πολὺ καὶ ἔχετε φοβερὲς ἐπαναλήψεις.— Γ. 'Αγγέλου. Καλό.— Πηγή. Λάθος στὰ μέτρα.—Μ. Χριστοδούλου. Τὸ διήγημά σας παρουσιάζει τὰ ἴδια λάθη μὲ τὸ προηγούμενο. Μελετῆστε πρὸς τὸ παρόν.—Κ. 'Αρχορόπ. 'Ανεπιτυχές.—Ι. Θ. Σ. Δὲν καταλαβαίνουμε τί θέλετε νὰ πῆτε.—Β. Πιπεράκην. Πολύλογο καὶ οηχό.

Μ. Κάρην, Γ. Πατσαγούραν, Κ. Σκόνδραν, Λεύκα Κ., Α 'Αλεξ., Α. Φατσῆν, Γ. Γρανιτσιώτην, Τ. Μαλισώρην, Σ. 'Αναστασόπουλον, Μ. Χάνν., Σ. Σκρέπιλαν, Χανουμάκι, Γ. Παπελθόν. Τὰ σταλέντα δὲν ἐνεκρίθησαν.

Η ζωή των ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΣΥΡΟΣ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Μιὰ ἀπὸ τὴς πιὸ ὡραῖες χοροεσπερίδες ποὺ ἔκλεισαν καὶ τὴς γιορτὲς τῆς τρελλῆς ἀποκρηᾶς, ἦταν ἀναμφισβήτητα καὶ ἡ τῆς Λέσχης τῶν Δημοσίων ὑπαλλήλων. 'Η διεύθυνσις τῆς λέσχης, μὲ παραδειγματικὴ τάξι καὶ εὐγένεια διευθέτησε τὰ πάντα, οὕτως ὥστε νὰ τῆς ἀξίζουν πολλὰ πολλὰ συγχαρητήρια. Τὸ κυλικεῖο ἄκρως πλούσιο καὶ ἱκανὸ νὰ εὐχαριστήση καὶ τοὺς πιὸ δύστροπους. Μεταξὺ τῶν δεσποινίδων, ποὺ μὲ τὴ χάρι καὶ τὴν ὀμορφιά τους στόλιζαν τὴν ἑσπερίδα αὐτή, διακρίνομεν τὰς Κ. 'Αδάμη, παράξενη ὀμορφιά, τὰς ἀδελφὰς Σαμοθράκη, ἐξ ὧν τὴν ξεχωριστὴ σὲ χάρι καὶ ὀμορφιὰ Φανή, Ξηραδάκη, πολὺ ὡραῖες καὶ εὔθυμες Σβάρνα, ἐπίσης, Γλύκα, ὁμοίως, Σαρζετάκη, πολὺ χαριτωμένη. 'Επίσης τὰς Μονόπωλη, Κοτσίου, Λεμονῆ, Κονταράτου, Σαρλῆ, Δήμου καὶ τὰς δύο, 'Αντωνακοπούλου καὶ Φασούλα, ὅλες μὲ κέφι καὶ ὀμορφιά. 'Επίσης διακρίνομεν τὸν κ. καὶ τὴν κ. 'Αναγνωστοπούλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Καραγιαννοπούλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μάλη, τὸν κ. καὶ κ. Ζορμπάνου, τὸν κ. καὶ κ. Σβάρνα, τὸν κ. καὶ κ. Μαύρου, τὸν κ. καὶ κ. 'Αντωνακοπούλου, τὸν κ. καὶ κ. Πετροχείλου, τὸν κ. καὶ κ. Ποτσίου, τὸν κ. καὶ κ. Κότη. Μεταξὺ τῶν κυρίων διεκρίναμεν τοὺς κ. κ. Σαμοθράκην, Γ. Σβάρναν, Φ. Σαρζετάκην, Μιχαὴλ καὶ Εὐάγγελον Γλύκαν, 'Ηλιάδην, Χατζηπέτρου, Μωριάτην, Πόνκαν, Λουρίδαν, Κατζίκην, Πετούνην, Μπαξεβανάκην, Κωστούλαν κ.τ.λ.

Μ. ΛΙΝ.

ΑΜΦΙΣΣΑ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν διεξήχθη πρό τινος ἡ χοροεσπερὶς τοῦ μουσικοῦ μας συλλόγου. 'Απὸ ἐνωρὶς τὰ τραπεζάκια ἦσαν πλήρη. Διεκρίναμεν τοὺς κ. κ. 'Ασημακόπουλον, Λύτραν, Χολέβαν, Δελάρην, Στοφορόπουλον, Λίτσα, Καλλίαν, Γεωργοῦτσον, ἀδελφοὺς Ταλαμάγκα, Παλαιολόγου, Μαυραειδὴν, Ξενουδάκην, Σταματόπουλον, Κορδώνην, Βακάλην, Παπαθανασίου καὶ ἄλλους. Τὰς κυρίας Ξενουδάκη, Ταλαμάγκα, Ψυλογιάννη, Λαχανᾶ, καὶ ἄλλας· ὡς καὶ τὰς δεσποινίδας Παπαθανασίου, Τσοκοπούλου, Κόκαλη, ἀδελφὰς Δήμα, Γουσγουρῆ, ἀδελφὰς Χαρίση, Κουτραλίκου, Ζαχαρίου, καὶ ἄλλας, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα μᾶς διαφεύγουν.

—Μετὰ τὸν ἐκδρομικὸν σύλλογον, συζητεῖται καὶ ἡ ἵδρυσις ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος. "Ηταν κρῖμα μιὰ "Αμφισσα καὶ νὰ μὴν ἔχη οὔτε ἕνα ἀθλητικὸ σύλλογο. Χίλια εὖγε πρέπουν στοὺς φιλοπροόδους ὀργανωτάς.

ΠΑΡΙΣ

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Μεγάλην ἐπιτυχίαν ἐσημείωσεν ὁ χορὸς τοῦ «Παναιτωλικοῦ 'Αθλητικοῦ 'Ομίλου», ποὺ δόθηκε πρὸ μηνός, χάρις εἰς τὰς προσπαθείας τῶν κ.κ. Κουτσούμπα, Πετροπούλου, Τοτοῦ, Παπαγεωργίου, Παπαθέου, Μελισσάρη, Κότση, Κατζούρου καὶ Κ. Πετροπούλου. 'Αξία συγχαρητηρίων εἶνε καὶ ἡ μανδολινάτα τοῦ «Παναιτωλικοῦ», ἥτις ἀπετελεῖτο ἀπὸ τοὺς κ. κ. Β. Παπαθέον, Κωστόπουλον, Σακκᾶν, Δημάκην (μανδολῖνα), Εὐταξίαν, Κουτσούμπαν (μανδόλες) καὶ Π. Κατσούλην, Βρεττὸν καὶ Λιούμην (κιθάρες). 'Απὸ τὴς δεσποινίδες ποὺ χόρεψαν καλά, διέκρινα τὴς χαριτωμένες Π. Νιανιάρα, Κωστοπούλου, Μ. Μπαρμπαρέσσου, Λίνα Γεωργίου, Π. Πετροπούλου, Μ. Γιούλου, Ε. Πετροπούλου. Μ. Μαλακάση, Χατζηώλου, Ε. 'Αναγνωστοπούλου, Γιωτοπούλου, Ρ. Νικολάου, Ε. Δερουργέ, Φ. Γαλάνη, Μ. Νεζερίτου, Δρακούση, Σ. Γαλάνη, Π. Παπαθανασίου, Κ. Καπόλα, Σίσκου, Λαμνάτου, Μ. Μοσχοβίτου, Ζ. Μπακανδρέα, Κιμωλάτη, Λ. Βεργουδάκη, Μωρές, Λ. Κλαμπανιστοῦ, 'Αθανασούλη καὶ Ν. Εὐαγγελάτου. 'Απ' τὴς κυρίες διέκρινα τὰς Νιανιάρα, Γεωργίου, Κωστοπούλου, Παπαδημητρίου, Ρηγίδη, Παπαδημητροπούλου, Λεονταρίτου, Εὐθυμίου, Μαλακάση, Πούλου, Μπαλντᾶ, Τριανταφύλλου, Μωρές, Μαρτζόκα, Ζαΐμη, Κυριάκου, Δρακούση, Πετροτζόγλη, Παπαθανασίου, Βαλασιάδη, Πριονᾶ, Ραυτοπούλου, Ροντήρη, 'Αλιφέρη, Παπαθανάση, Μόρφη, Χαρίση καὶ Εὐαγγελάτου. Τέλος διέκρινα τοὺς κ.κ. Παπαδημητρόπουλον (ταμίαν), Κανάρην (ἔφορον), Πυλαρινόν, Μωρέν, Γιωτόπουλον, Χατζηῶλον Βάσον καὶ Θεόδωρον, Εὐθυμίου, Ρηγίδην, Γιαΐτσην, Μ. Κωστόπουλον, 'Αλιφέρην, Μπαλντᾶν, Ροντήρην, Β. Πετρόπουλον, Οοκόφυλον, Τριανταφύλλου, Σ. Λαμπίρην, Γ. Μωραχάλην, Μπενέκον,, Παζαρίδην, Νίδερ, Καλαμποκᾶν, Χρυσόγελον, 'Αθανάσιον, Γεώργιον καὶ Βασίλειον μὲ φρᾶκο, Παπαθανασίου, Μελισάρην, Βερελῆν, Εὐταξίαν, Σ. Βορίλαν, Τ. Μανωλόπουλον, Γ. Σταυρόπουλον, Κουκίναν, 'Ιγγλέζον, Κοτίνην, Κ. Ντίναν ὡς ἀπάχην, Ι. Κασόλαν καὶ Κ. Βαλασιάδην ὡς κόμητας, Εὐθυμιάδην, Πριονᾶν, Σκαλτζογιάννην, Λεονταρίτην, Περιστερίδην, Α. Βούρβαλην, Καλλαντζῆν ὡς μαρκησίαν, Τ. Γιωτόπουλον καὶ Γ. Μάνεσην πολ ἀνοικτοὺς στὸ κέφι. 'Επίσης τὸν κ. Μηλιώνην, ὁ ὁποῖος μᾶς κατενθουσίασε μὲ τὸ θαυμάσιο πιᾶνο ποὺ ἔπαιξε.

ΕΛΠΙΣ—ΝΙΚΗΣ

ΓΡΕΒΕΝΑ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Πρὸ ἡμερῶν, εἰς τὸ πεδίον τοῦ «Πυρσοῦ» συνηντήθησαν αἱ ὁμάδες τῆς πόλεώς μας «Πυρσὸς» μετὰ τῆς ὁμάδος τοῦ «Ρωμανικοῦ Οἰκοτροφείου». 'Αλλὰ ὁ ἀγὼν δὲν ἔλαβε τέλος, διότι 7 λεπτὰ πρὸ τῆς λήξεως αὐτοῦ, ὁ διαιτητὴς Ρωμᾶνος, μεροληπτῶν ὑπὲρ τῆς Ρωμανικῆς ὁμάδος καὶ βλέπων τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον αὐτὴ διέτρεχε, ἀρχίζει νὰ βγάζη ἔξω τοὺς παίκτας τοῦ «Πυρσοῦ», χωρὶς λόγον. Τὴν νικήτριαν ὁμάδα τοῦ «Πυρσοῦ» ἀποτελοῦν οἱ ἑξῆς: Α. Μιχαλόπουλος τερματοφύλαξ, Ν. Χατζῆς, Χ. 'Αναγνώστου, Σηγκούνας, Ζαμκῆνος, Γεωργιάδης, Θ. Πήβολος, Κ. Κυλιαρίδης, Ε. 'Αναγνώστου καὶ Κ. Παπαδόπουλος.

Γ. ΓΚΩΓΚΟΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ (Τῶν ἀνταποκριτῶν μας)—Τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος, ὁ σύλλογος τῶν ἀποφοίτων τῆς «Μισσιὸν Λαΐκ» εἶχε διοργανώσει μεταξὺ τῶν μελῶν του οἰκογενειακὴν χορευτικὴν συγκέντρωσιν, ἡ ἐπιτυχία τῆς ὁποίας ἦτο ἄκρως λαμπρὰ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. 'Η ἐπιτυχία αὐτῆς ὀφείλεται ἐν πολλοῖς καὶ εἰς τὰς ἀόκνους προσπαθείας τῆς διοργανωτικῆς ἐπιτροπῆς, ἥτις ἐπέδειξε ὑπέρμετρον ζῆλον διὰ τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν καλυτέραν ἐμφάνισιν καὶ τῆς ὁποίας τὰ μέλη εἶνε οἱ κ.κ. Ίνο Γκατενίο, Σαλβατὸρ Μπουρλᾶ, 'Αλμπέρτος Ναχαμᾶ καὶ ἡ ἀξιότιμος κ. Μουσέρη. Μεταξὺ δὲ τῶν παρευρεθέντων διεκρίναμεν τὰς δεσποινίδας Α. Ζώτου, Α. Παύλου, Κοέν, Σέρρη Ναχοὺμ ἥτις ἐξελέγη καὶ μὶς τοῦ συλλόγου, Σαρπατῆν, Καλαμάρου, 'Αρὲν Βουρλᾶ κ. ἄ. 'Εκ τῶν κυρίων δὲ σημειώνομεν τοὺς κ.κ. 'Αναγνωστόπουλον, Βουρλᾶ, Φαρατζῆ, Σταρτρῆν, Καπάσην, Γούσην, 'Αμαρίων, Μπεναρντώ, Ναμίαν καὶ πολλοὺς ἄλλους, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα μᾶς διαφεύγουν. 'Επὶ τῆς ὑποδοχῆς ἦσαν ἡ κυρία Μουσέρη καὶ οἱ κ.κ. Δαυῒδ Σαλέμ, 'Εζίκο Μόλχο, οἵτινες ὑπεδέχοντο μὲ μεγάλην ἁβρότητα τοὺς προσκεκλημένους.

Ι. Π.

⁂

—Πολὺ ἐπιβλητικὰ ἐτελέσθη χθὲς μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν πεσόντων, εἰς τὴν σχολὴν Κωνσταντινοπούλου. 'Ωμίλησεν ὁ καθηγητὴς κ. Α. Παπαευγενίου, ἐξάρας τὴν σημασίαν τοῦ μνημοσύνου. Συγκινητικώτατα ἦσαν τὰ ἀπαγγελθέντα ποιήματα ὑπὸ τῶν μαθητριῶν τῆς σχολῆς Ν. Σαρίκα, 'Ισμ. Παπαρδέλη καὶ Θέας Καρακωστίου. 'Επίσης ὡραία ἡ προσφώνησις τοῦ μαθητοῦ Βασελᾶ.

—Σεμνοπρεπέστατα διεξήχθη τὸ χθεσινὸν μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν πεσόντων εἰς τὸ Γ' Γυμνάσιον. 'Εμπνευσμένα ἦσαν τὰ ποιήματα τῶν τῶν μαθητῶν Παρασκευοπούλου καὶ Πεντικάκη, ὡμίλησε δὲ ὡραῖα ὁ μαθ. Σακελλαρίδης.

—Εἰς τὸ 'Ανώτερον Παρθεναγωγεῖον ἐτελέσθη χθὲς σεμνὸν καὶ ἐπιβλητικὸν μνημόσυνον, ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς συγκινήσεως. Τὸ κενοτάφιον παρουσίαζε μεγαλοπρεπὲς θέαμα. Κατὰ τὸ μνημόσυνον ἐψάλη τὸ «αἰωνία ἡ μνήμη» ὑπὸ τῶν μαθητριῶν τοῦ Α΄ τμήματος τῆς Γ΄ τάξεως. ΣΥΛΒΕΣΤΡΟΣ—

ΠΥΡΓΟΣ Ἠλείας. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).— Τὸ μουγκὸ πέρασμα τῆς ἀποκρηᾶς μας ἐφέτος ἦρθε νὰ ταράξη ἕνα σπουδαῖο ποδοσφαιρικὸ μὰτς ποὔγινε τὴν περασμένη Κυριακὴ στὸ γήπεδο τοῦ μοναδικοῦ μας ποδοσφαιρικοῦ συλλόγου «Ἡρακλῆς». Τὸ γήπεδο, ποὺ τελευταῖα, χάρις στὴς ἔντονες καὶ ἀξιέπαινες ἐνέργειες τοῦ νέου Δ. Συμβουλίου τοῦ συλλόγου μας, ἀνακαινίσθηκε ἀκόμα τελειότερα μὲ τὴν ἐξέδρα, δέχτηκε τὸν περισσότερο κόσμο τῆς κοινωνίας μας. Στὸν ἀγῶνα τῆς Κυριακῆς συναντήθηκαν ὁ «Ἡρακλῆς» Πύργου καὶ ἡ «Νίκη» Πατρῶν σὲ μὰτς ρεβάνς. Τὰ δύο ἡμιχρόνια βρῆκαν τὴν ὁμάδα μας νικήτρια καὶ μάλιστα μὲ τέρματα 3 ἔναντι 1 τῆς ἀντιπάλου. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ ἔγινε δεκτὸ μ᾽ εὐχαρίστησι ἀπὸ τὸ φίλαθλο κοινό μας, γιατὶ σὲ προηγούμενη συνάντησι ὁ «Ἡρακλῆς» εἶχε ἀπὸ τὴν ἴδια ὁμάδα νικηθῆ ἄδικα ὅμως μὲ τέρματα 4—3, ποὺ σημειώθηκαν ἐναντίον μας ἀπὸ τοὺς μεροληπτήσαντας διαιτητὰς τότε. Σ᾽ ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ἀγῶνος οἱ Πύργιοι, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν «ὠκύποδα» Ἀρμακόλα, ἀναπτύξανε ὅλην τὴν τέχνη, ὁρμητικότητα καὶ αὐτοθυσία, ποὺ τοὺς διακρίνει πάντα. Εὖγε τους! ΤΑΚΗΣ ΔΟΞΑΣ

ΕΛΑΤΕΙΑ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).— Πρὸ ἡμερῶν ἐδόθη ὁ ἐτήσιος χορὸς τοῦ «Συλλόγου Τεχνιτῶν Ἐλατείας» ὑπὲρ τοῦ ὡρολογίου τῆς πόλεώς μας, τὸ ὁποῖον εἶνε ἔργον τοῦ αὐτοῦ συλλόγου. Ὁ χορὸς διήρκεσε μέχρι πρωΐας μὲ κέφι ἀμείωτο. Ἡ ὀρχήστρα, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀρίστου βιολιστοῦ κ. Δ. Γκοργκόλη, ἦτο ἀρτιωτάτη. Εἰς τὸν χορὸν ὡς καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς πόλεώς μας αἱ κάτωθι τρισχαριτωμένες δεσποινίδες διεκρίθησαν εἰς τὸ «Γαϊτανάκι» Λ. Τσαπρούνη, Β. Κεχρᾶ, ἀδελφαὶ Γιαννακοπούλου, Π. Παπαγεωργίου, ἀδελφαὶ Μπάσιου, Α. Κουκκίνου, Λ. Σταμοπούλου, Γ. Τσολάκου, Λ. Ἀσημακοπούλου, Κ. Λίμα, Α. Ζαναvδρίτσου, ἀδελφαὶ Τουρναβίτου, Γ. Καρδάρα. Ἓν μέγα εὖγε εἰς τὰς ἄνω δεσποινίδας καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν προπονήσασαν αὐτὰς κυρίαν Μ. Χαραλαμποπούλου.

Β. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΚΑΤΩ ΑΡΧΑΝΑΙΣ Κρήτης. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ συλλόγου Ε. Φ. Α. ὁ «Θησεὺς» διωργάνωσε χοροεσπερίδα ὑπὲρ τοῦ σχολικοῦ ταμείου τοῦ χωρίου μας. Ἀπὸ ἐνωρὶς ἡ αἴθουσα ἦτο κατάμεστος κόσμου. Τὸ πρόγραμμα, περιλαμβάνον εὐρωπαϊκοὺς καὶ ἐντοπίους χορούς, ἐκράτησε τῇ βοηθείᾳ τοῦ μεταλλικοῦ ἤχου τοῦ βιολιοῦ τοῦ κ. Κρητσωτάκη, ἀδιάσπαστον τὸ κέφι τῶν παρευρεθέντων, μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν. Ἐχόρευσαν μὲ χάριν τοὺς εὐρωπαϊκοὺς χοροὺς αἱ δεσποινίδες Μ. καὶ Σ. Μαΐση, Σ. Συλαμιανάκη, Μ. Πιτσάκη, Ε. Ἀποστολάκη, Α. Καζαντζάκη, Σ. Κρητσωτάκη καὶ Μ. Μπενετάκη. Ἐκ δὲ τῶν κυρίων οἱ Ε. Μπενετάκης, Δ. καὶ Ι. Πιτσάκης, Ν. Μαρκάκης καὶ Α. Βογιατζάκης. Εἰς δὲ τοὺς ἐντοπίους «Πηδηχτὸν» καὶ «Χανιώτικον» οἱ κ.κ. Κ. Μαΐσης, Ε. Λασιθιωτάκης, Ι. Σπαγουλάκης, Ε. Πιτσάκης καὶ Α. Καζαντζάκης. Ἐγκάρδια συγχαρητήρια εἰς τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Ἀθλητικοῦ συλλόγου «Θησεύς». Ν. ΜΑΡΚΑΚΗΣ

ΤΟ ΚΟΜΨΟΤΕΡΟΝ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ
ΚΑΙ ΑΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΘ. ΚΑΠΠΟΣ
ΚΟΜΜΩΤΗΣ
ΖΩΗ ΒΕΡΡΑ
ΜΑΝΙΚΙΟΥΡΙΣΤ
ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 59

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ δι᾽ ἐπιστολῆς ἀπευθυνομένης εἰς τὰ γραφεῖα μας μὲ τὴν σημείωσιν: «διὰ τὸν ἰατρόν», οἱανδήποτε ἰατρικὴν συμβουλήν.

Παρακαλεῖται ὅμως διὰ νὰ εἶναι σαφέστερος καὶ νὰ μὴ χρονοτριβῶμεν εἰς ἐρωταποκρίσεις, νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις (συμπτώματα) τοῦ νοσήματός του, τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐμφανίσεώς των, τὸ εἶδος τῆς θεραπείας ὅπερ ἔκαμε καὶ ἐὰν προηγήθησαν ἄλλα νοσήματα.

Προσέτι νὰ σημειοῖ τὴν ἡλικίαν του, ἐὰν εἶναι ἔγγαμος ἢ ὄχι, τὸ ἐπάγγελμά του καὶ ἐὰν κάμνῃ κατάχρησιν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Καλλιτέχνην, Σέρρας.—Ἑκάστην πρωΐαν καὶ ἑσπέραν καθάρισμα μὲ βάμβακα καθαρὸν καὶ πλύσεις ἢ ἐπιθέματα μὲ θερμὴν διάλυσιν βορικούχου 3 %. Ἐὰν ὑπάρχουν βλεφαρίδες μὲ βάσιν πυώδη ἢ φερόμεναι πρὸς τὰ ἔσω ν᾽ ἀποσπασθῶσι. Τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου ἐξακολουθεῖτε νὰ ἐπαλείφετε τὴν ἐντὸς σωληναρίου ἀλοιφὴν τοῦ ἰατροῦ σας. Πρὸς ἀσφαλῆ καὶ ταχεῖαν θεραπείαν σας, ὀφείλετε ν᾽ ἀποταθῆτε εἰς εἰδικὸν ὀφθαλμολόγον, ἵνα παρακολουθήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὸ νόσημά σας καὶ νὰ ἐκτελέσῃ ὅ,τι ἐνδείκνυται.

Σ. Τ., Κάϊρον.—Ἀφοῦ ὁ ἰατρός σας ἔκαμε διάγνωσιν ὀργανικῆς παθήσεως τῆς καρδίας, ὑποχρεούμεθα ν᾽ ἀποδώσωμεν εἰς αὐτὴν τὴν δύσπνοιάν σας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θ᾽ ἀπαλλαχθῆτε βραδέως, ἐνόσῳ ἐπέρχεται βαθμιαία καλλιτέρευσις τῆς ἐλαττωματικῆς λειτουργίας τῆς καρδίας. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διὰ φαρμάκων θεραπείαν σας, πρέπει ἐκ τῶν προτέρων νὰ γνωρίζωμεν τὸ εἶδος τῆς ὀργανικῆς παθήσεως καὶ τὴν ἔκθεσιν τῆς ἐξετάσεως τῶν οὔρων σας διὰ νὰ ἀποφανθῶμεν. Νὰ ἀποφεύγητε τὴν σωματικὴν κόπωσιν, τὰ δύσπεπτα φαγητά, τὰ οἰνοπνευματώδη. Νὰ διάγητε βίον ἥσυχον, τακτικόν· τὸ ἑσπέρας νὰ μὴ βαρύνετε τὸν στόμαχόν σας μὲ ἄφθονον τροφὴν καὶ νὰ ἀναπαύεσθε ἐπὶ μίαν ἕως δύο ὥρας μεθ᾽ ἕκαστον γεῦμα. Κατὰ τῆς δυσκοιλιότητος νὰ λαμβάνητε ἐνίοτε τὸ ἑσπέρας ἐπὶ 2—3 ἡμέρας συνεχῶς 1—2 κοχλιάρια τοῦ καφέ poudre de réglisse composée μεθ᾽ ἡμίσεος ποτηρίου ὕδατος.

Λαρισαίαν, Λάρισαν.—Ἡ εἰς τὰ οὖρα ἀφθονία ἁλάτων δὲν ἔχει σημασίαν, τὸ πρίξιμον ὅμως τῶν ποδῶν εἶνε σοβαρὸν καὶ διὰ νὰ σᾶς συμβουλεύσωμεν τὰ μέσα τῆς θεραπείας πρέπει νὰ ἀναζητήσωμεν τὸ αἴτιον. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν νὰ μᾶς γράψητε ἐὰν τὰ οὖρα σας ἔχουν λεύκωμα καὶ ἐὰν ὁ ἰατρός σας εὑρίσκει ἀνωμαλίαν εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς καρδίας.

Τῖτον Πειρ.—Μὲ ὅλην τὴν προθυμίαν καὶ καλὴν διάθεσιν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν, δὲν δυνάμεθα νὰ διαγνώσωμεν τὸ νόσημά σας, διότι περιγράφετε ἀνεπαρκῶς καὶ τὸ χειρόγραφον εἶνε δυσανάγνωστον.

Ζαφ-Μις, Ἐνταῦθα.—Ἡ δι᾽ εἰσπνοῶν ὑδρατμῶν μέθοδος ποὺ ἀκολουθεῖτε εἶνε καλή, ἀλλ᾽ ἡ θεραπεία πρόσκαιρος. Διὰ ν᾽ ἀπαλλαγῆτε τῶν ὑποτροπῶν ν᾽ ἀποταθῆτε εἰς εἰδικὸν ρινολόγον διὰ νὰ διαγνώσῃ τὸ προκαλοῦν τὴν χρονίαν καταρροὴν αἴτιον καὶ ν᾽ ἀφαιρέσῃ αὐτό. Ἡ ἐνδυνάμωσις τοῦ ὀργανισμοῦ σας θὰ ἐπέλθῃ αὐτομάτως καὶ ἄνευ φαρμάκων μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ρινικοῦ ἐμποδίου, ὅτε ἡ ψυχρολουσία ἐνδείκνυται. Εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς νὰ ἐπαλείφητε τὸ ἑσπέρας ὀλίγην ἀλοιφὴν Cadum τὴν δ᾽ ἐπομένην νὰ καθαρίζετε μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ σάπωνα.

Πολικὸν Ἀστέρα, Θεσσαλονίκην.— Καθὼς περιγράφετε δὲν πρόκειται περὶ ψώρας· ὁ κνισμὸς θὰ παρέλθῃ δι᾽ ἐπιμελοῦς καθαριότητος.

Φοιτητὴν Π. Δ., Πειραιᾶ.—Ἡ διὰ τοῦ παρόντος περιοδικοῦ λεπτομερὴς δημοσίᾳ ἀνάπτυξις τοῦ νοσήματός σας ἀπάδει. Ν᾽ ἀποταθῆτε εἰς τὸν ἰατρόν σας, ὅστις θὰ σᾶς διαφωτίσῃ καὶ συστήσῃ τὸν τρόπον τῆς προφυλάξεως. Ὡς δυναμωτικὸν σᾶς ὑποδεικνύω τὸ sirop d᾽ iodure de fer, ἓν κοχλιάριον σούπας μεσημβρίαν καὶ ἑσπέρας, κατὰ δὲ τὴν θερινὴν ἐποχὴν ψυχρολουσίαν.

Κον Στάμον, Ἐνταῦθα.—Νὰ μᾶς γράψητε λεπτομερῶς καὶ σαφῶς τὸ εἶδος ἐλαττώματος, πόσον καιρὸν τὸ ἔχετε, εἰς μέρος ἀκριβῶς εὑρίσκεται, ἐὰν προῆλθε τραύματος, ἐξ ἐγκαύματος, κτλ. διὰ σωμεν τὰς πληροφορίας ποὺ ζητεῖτε «Ἑβδομάδα» ἢ κατ᾽ εὐθεῖαν εἰς τὴν σίν σας.

Μαρίτσαν Κατσικάκη, Νέα ρίας.—Ἐπί τι χρονικὸν διάστημα ἀλλάξετε ἐπάγγελμα διὰ νὰ ἀναπαυθῆτε τικῶς, ν᾽ ἀποφεύγητε τὴν διανοητικὴν πωσιν καὶ ν᾽ ἀπομακρυνθῆτε τοῦ τός σας. Προσέτι σᾶς συνιστῶ ὑδροθεραπείαν ἐκ τοῦ χλιαροῦ πρὸς τὸ ψυχρόν, καὶ iodure de fer ἓν κοχλιάριον σούπας μεσημβρίαν καὶ ἑσπέρας.

Ἀπόκληρον Τύχης Α. Ω., —Αἱ εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας ἀπαντήσεις τῶνται ἐκ τῆς διαγνώσεως τοῦ τὴν χρονίαν καταρροὴν αἰτίου. Ἀφοῦ χετε ἐκεῖ εἰδικὸν ἰατρόν, ἔρχεσθε εἰς εὐκαιρίαν εἰς τὰς Ἀθήνας, συμβουλεύεσθε νολόγον καὶ μανθάνετε παρ᾽ αὐτοῦ ἐὰν χεται ἐξ ὑπερτροφίας τῶν χοανῶν, ἐκ φίας τοῦ διαφράγματος, ἐξ ἀδενοειδῶν βλαστήσεων ἢ ἄλλης ἀφορμῆς. Τὰ να ἔξοδα ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ εἴδους τῆς πείας, τῆς χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως χρόνου τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς σας.

Δημήτριον Ξυδέαν, Λακωνίας.—Ὅπως περιγράφετε δὲν ναtὸν νὰ διαγνώσωμεν τὸ νόσημά σας πει ἐκ τοῦ πλησίον νὰ ἐξετασθῇ τὸ νὰ συγκριθῇ τὸ πάσχον μέλος πρὸς τὸ νὰ μελετηθῇ ὁ βαθμὸς τῆς ἐλαττώσεως αἰσθήσεως, ἡ μυϊκὴ ἀτροφία, κτλ. διὰ νὰ κριβώσωμεν τὸ αἴτιον, τὴν ἔκτασιν τῶν ὥσεων καὶ νὰ συστήσωμεν ἐπωφελῆ αν. Δι᾽ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους νὰ λευθῆτε εἰδικὸν ἰατρόν.

Ο ΙΑΤΡΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γ. Κουρνοῦτον, Πύργον. Διὰ νὰ τε τὸ δῶρον σας τοῦ διαγωνισμοῦ δέον νὰ ἐφοδιάσετε μὲ σχετικὴν ἐπιστολὴν πρόσωπον εὑρισκόμενον ἐν Ἀθήναις.— Γιαλέσσαν, Ἄμφισσαν. Δρχ. 200 διὰ τοὺς τόμους.—Παρ. Τακτικοῦ, Σάμον. Ἡ πωλικὴ ἔκδοσις τῶν «Μαραμένων στοιχίζει δρχ. 15.—Μ. Καλαϊτζόπουλον, σαλονίκην. Θὰ δημοσιευθοῦν ἐν καιρῷ. ρὰ τῶν τόμων τῆς «Μ. Βιβλιοθήκης» δρχ. 40.—Σ. Ψωμόπουλον, Πειραιᾶ. τὸ γραφεῖον νὰ πάρετε τοὺς τόμους.— γιάννην, Καστορίαν. Δὲν μᾶς ἐστείλατε τίτιμον.—Μ. Γεωργιάδην, Ἀλεξάνδρειαν. Ἡ διεύθυνσις τῆς Νόρμας Σῆρερ εἶνε τρο-Γκόλντουϊν-Μάγερ, Λὸς Ἄντζελες, φορνίαν, Ἡνωμ. Πολ.—Ρωμαντικὴν Ἀταλάντην. Δρχ. 35 διὰ τοὺς 7 νους τόμους.—Θ. Γρίβαν, Σιάτισταν. βάσματα ἀπευθύνονται πρὸς τὸν διευθυντήν μας κ. Κ. Συριανούδην, Νοταρᾶ 17, —Κ. Κ., Κυπαρισσίαν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Σπ. Μουμούρην, Κέρκυραν. Τὴν ἐρώτησίν σας διεβιβάσαμεν εἰς τὸν ἰατρόν ὅστις καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ προσεχῶς. ματα ἕτοιμα δὲν ὑπάρχουν. Διὰ τὰ σχολικὰ βλία ἀπευθυνθῆτε Βιβλιοπωλεῖον Σιδέρη, Ἀρσακείου.—Γ. Λάγγην, Μολάους. σας ἐλήφθη καὶ θὰ ληφθῇ ὑπ᾽ ὄψιν ἐν Ι. Νασιάδην, Γρεβενά. 12 φύλλα (105— σιμώμενα δρχ. 30.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩ

Γ. Δηκταμπάνην, Κων)πολιν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ἀναμένομεν ταχεῖαν ἐπιτυχίαν προσπαθειῶν σας.—Τ. Σπανδάγον, Ρέθυμνον. Τὸ 8ον ἡ «Στάχτη» τῆς Γκράτσιας Ντελέντα ὡς καὶ τὸ 6ον τιμῶνται δρχ 5 ἕκαστον. χαριστοῦμεν δι᾽ ἐνεργείας σας.—Δ. κην, Ἡράκλειον. Ἡ φωτογραφία λος πρὸς δημοσίευσιν.—Π. Τσιαβέν, σῶνα. Δελτίον καὶ σχετικαὶ ὁδηγίαι λονται.

ΡΟΥΛΕΤΑ
Καθημερινῶς
τακτικὴ συγκοινωνία
μὲ αὐτοκίνητα πολυτελείας
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΖΙΝΟΥ
Γωνία Βερανζέρου καὶ Κάνιγγος
Τηλέφωνον 68 — 36

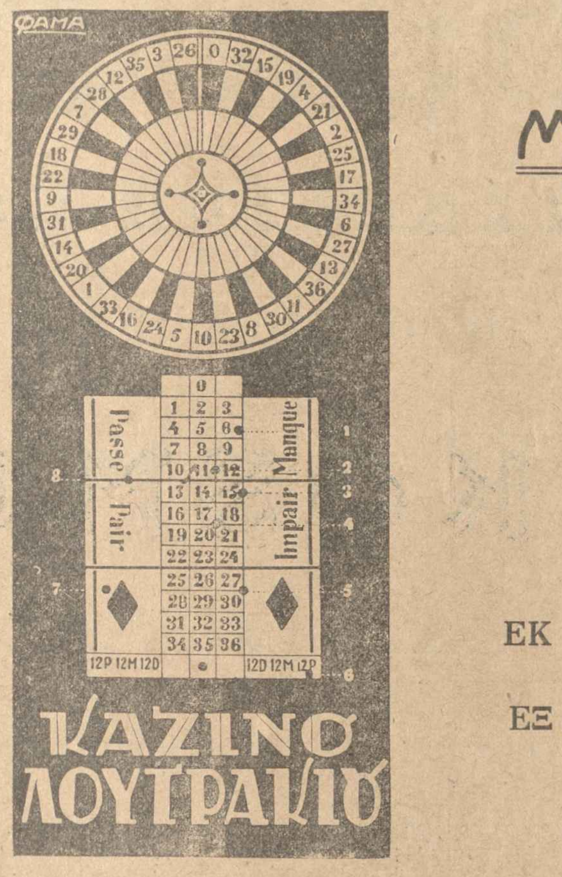

ΜΠΑΚΑΡΑΣ
Σιδηροδρομικῶς
Κάθε Σάββατον
ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ
ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 7 μ. μ.
ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ 7. 45' μ. μ.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ
Μὴ λησμονῆτε
ὅτι μόνον μὲ τὴν
ΒΑΦΗ VAUBRY
ἠμπορεῖτε νὰ βάφετε μὲ ἐπιτυχίαν
τα φορέματά σας.
Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΔΑΡΜΟΛ
ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙΑ
τὸ δραστηριώτερον,
τὸ εὐληπτότερον,
καὶ τὸ εὐθηνότερον
:: Καθαρτικὸν ::
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΣΑΠΟΥΝΙ - ΚΡΕΜΑ - ΠΟΥΔΡΑ
EDELWEISS (ΕΝΤΕΛΒΑΪΣ)
Εἶναι τὸ ἀπαραίτητον Τρίο διὰ τὴν τουαλέττα τῶν Κυριῶν.
Δίδουν ὡραιότητα, δροσερότητα καὶ ἁπαλότητα εἰς τὸ δέρμα καὶ ἀφίνουν ἕνα γλυκύτατο ἄρωμα.
ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

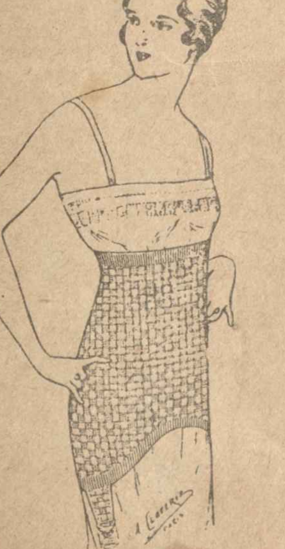

Ζῶναι Ἐλαστικαί - maillots
Κορσέδες Claverie Ζῶναι ἰατρικαὶ διὰ
Κυρίους καὶ Κυρίας Κάλτσαι ἐλαστικαὶ
Claverie Προσωπίδες Καλλονῆς
Κηλεπίδεσμοι
ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 15α.
Πλησίον Σταθμοῦ Ὀμονοίας
Α. Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

!JOUR FIXE!

ΚΑΘ'ΕΚΑΣΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜ

KOSMOS

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 23

Καθ' ἑκάστην Πέμπτην πωλοῦνται εἰς τὸ κατάστημα ὅλα τὰ εἴδη μὲ μεγάλας ἐκπτώσεις.

ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ τῶν ἀγοραζόντων κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην εἶναι μεγάλο καὶ πραγματικὸ διότι αἱ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑΙ.

ΤΑ ΠΛΕΟΝ

ΦΑΝΤΑΙΖΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩ

Κ. Ι. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

3 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 3

ΖΩΝΕΣ ΚΟΡΣΕΔΕΣ

Μὲ ἐκλεκτὰ ὑλικά, τελείαν ἐφαρμογὴν καὶ λογικὰς τιμὰς εἰς τὸ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ